

ХРИСТО ПОЩАКОВ
ЗАВЛАДЯВАНЕТО НА
АМЕРИКА

chitanka.info

ПРОЛОГ

Пролетните лъчи на слънцето пробиваха сутрешните изпарения и огряваха покривите на Славна Победа, столицата на Обединеното Кралство, те бяха събудили и Барди Първи в неговия дворец. Кралят бе свикнал със строгия си режим, установен от самия него през последните петнайсетина години и не можеше да си позволи дори минута бездействие. Независимо от относително спокойния живот, който водеше напоследък, кралските дела бяха свързани с непрекъснато разрешаване на проблеми и поети ангажменти. След последната кървава война с империята на ромтите, довела до завладяването на остров Брита, желаният дълготраен мир беше настъпил. Победеният император Отивриан продължаваше да изплаща покорно установения му годишен налог в размер на петстотин хиляди крини хлябно зърно и да спазва митническите улеснения, договорени за корабите на Обединеното Кралство.

Денят предвещаваше да е хубав и ясен. Докато приключваше с тоалета и закуската си, кралят неволно се отдаде на размисъл и спомените започнаха да се реят из неговото съзнание. Бившият му тъст, симпатичният пияница крал Рогонал, отдавна бе предал богу дух и бе погребан с почести, а бившето му кралство Ландирия, бе превърнато в област от Обединеното Кралство и оттогава успешно се управляваше от Рок Свенсон, командирът от специалните части „гама“ — близкият му приятел, който по силата на обстоятелствата бе пренесен от света на Холивуд в неговия. С помощта на данните от „Енциклопедия Британика“, заложи в портативния му компютър, кралят преди време бе установил, че неговият свят не е идентичен с този, в който бе пребивавал, макар че географските имена бяха донякъде подобни. В миналото, при един от разговорите им в присъствието на дракона Дзог, старият магьосник Горо бе подхвърлил съблазнителната идея, че континентът Америка от техния паралелен свят все още не е открит и оттогава мисълта за неговото завладяване се бе загнездила в главата на крал Барди и не му даваше покой, докато не

я осъществи. Самият магьосник продължаваше да не се разделя с древната книга за заклинания, написана на шумерски език, въпреки че написаното в нея едва ли му помагаше толкова в изпълняването на тази иначе престижна професия, поради собствената му неграмотност при прочитане на специалните текстове. След последното му прехвърляне в света на Холивуд, който се бе превърнал в цел и мечта на живота му, той непрекъснато продължаваше да бленува за него. Оттогава Горо се разхождаше омърлушен из коридорите на кралския дворец, но това не му пречеше да живее охолно в ролята си на кралски съветник — пост предоставен му с кралски декрет.

Денят предвещаваше да е хубав и ясен. Кралят реши да се отпрати към работния си кабинет, където се решаваха повечето от проблемите в Обединеното кралство и по пътя към него получи внезапно видение за нещо, за което отдавна бе забравил. Пред очите му внезапно възникна сцена от срещата му с гургила Кико, в присъствието на Рок Свенсон. По неизвестни за него причини, споменът за нея бе стоял блокиран в съзнанието му петнайсетина години, може би това беше извършено от съперниците на самия гургил, обитаващи още по-неизвестния за него пространствено времеви континуум. Кико се бе материализирал пред тях след второто им завръщане от света на Холивуд и представляваше странно същество. Тялото му беше покрито със синя перушина, голите му ръце и крака завършваха с по три пръста и имаше беззъба уста. Той им бе обяснил собственото си предназначение — да подобрява съдбите на избраните от него подопечни хора и да ги пази от обсебването им от други гадни ефирни за тях същества като смърдове и корлоци. Същевременно им беше заявил, че енергетическите му възможности, свързани с прехвърлянето им от един пространствено времеви континуум в друг са напълно изчерпани и едва ли ще има възможността да ги прехвърли отново в света на Холивуд. Интересно дали Рок Свенсон бе запазил спомена от тази среща, но това скоро можеше да се изясни. Увлечен в мисли за миналото, кралят продължи пътя си по поредния коридор на двореца.

Барди I Ландирски застана пред прозореца на работния си кабинет и лениво се загледа в суетнята на хората, изпълнили площада пред двореца. Независимо от ранния сутрешен час и рядката мъгла, която се вдигаше под първите лъчи на слънцето, сергиите вече бяха

подредени със стоки. Днес беше големият пазарен ден. Въпреки просторните размери на площада, пространство за търговия не достигаше. Търговците се караха за по-добро място и се опитваха да подкупват сенешала Горголан, който пъшкаше поради дебелината си, но пъргаво и методично събираше определените такси, като твърдо отказваше да приема бакшиши. След няколко болезнени превъзпитания с пръчка, нанесени по голите му задни части, той явно бе решил да прекрати заделянето на лични отчисления от сумите за сергийно право и вече се страхуваше да взема подкупи. Желязната ръка на Барди го беше направила съвсем честен и неподкупен. Сенешалът се бе задържал на поста си поради други полезни качества, които притежаваше: добра памет, отличен нюх към търговски сделки, вродени способности към организиране на всяко значимо събитие и добро познаване на по-голямата част от територията на Обединеното Кралство, както и на хората от селищата, които с личните си качества биха били полезни на неговия владетел.

Кралят повдигна увисналия на шията му бинокъл, придобит по време на последния му престой в света на Холивуд и започна да наблюдава търговците, пристигнали от всички краища на неговия. Чужденците си личаха по облеклата. Тюрбаните и шалварите говореха за пришълци от Джипта, туниките, наметките и сандалите с преплетени връзки за граждани на Ромта, кожените панталони и куртки за народа на витангите. Да, същите тези витанги, чиито черни въоръжени орди някога бе изтребил безмилостно, сега изпращаха търговски кораби. Въпреки че може би скърцаше със зъби, новият им крал Олуф бе сключил търговска спогодба с Обединеното Кралство и някогашните убийци, от които в близкото минало трепереше половината територия на Ерпа, сега се опитваха да мимикрират в ролята на кротки мошеници. Защото цените, които искаха за обработените си кожени изделия бяха направо убийствени. Но не можеше да се отрече, че стоките предлагани от тях не бяха с отлично качество. Кожухчетата от сребърни и бели лисици, полярни и кафяви мечки, самури, белки, катерички, зайци, рисове и снежни тигри, наистина бяха скъпи, ала чак дотолкова... Ако продължаваха с такива темпове, витангите скоро щяха да избият поголовно тези животни и да нанесат непоправими екологични вреди на природния ареал, към който напоследък се бе насочила вродената им агресивност. Би трябвало да

се помисли за определен лимит на вноса на кожите, за някаква ограничителна квота. Този вид стока се продаваше предимно за златни монети с лика на Барди Първи, които напоследък бяха станали еквивалент на всички останали валути циркулиращи в познатия свят. Отначало те потъваха в джобовете на търговците на зърно от Джипта, които освен това предлагаха изтънчени ювелирни изделия, обсипани със скъпоценни и полускъпоценни камъни и талпи от ценни видове дървета от Африка, после отново сменяха собствениците си. Ромтите продаваха фини алабастрови статуетки на всевъзможните божества, които царуваха в тяхната империя и околните им държави, вълнени и ленени тъкани, съдове от фина керамика и бронзови огледала. Последните скоро щяха да станат излишни, понеже едва ли щяха да издържат на конкуренцията, след като Барди пуснеше в действие фабриката за стъклени, а вече бе успял да уреди производството на амалгамата за тях. На пазара за първи път се бяха появили търговци от далечния изток, които бяха пропътували хиляди километри по суша и море. Докато продаваха разкошно оцветените си тънки копринени тъкани, те хитро присвиваха тесните, полегати цепки на очите си, след това прибираха златото, без да купуват нищо. Кралят си помисли, че това не е съвсем редно, тъй като напоследък бе свикнал всичките монети със собствения му профил, придружени от други, с ликовете на известни и много неизвестни владетели, да се втичат обратно в ръцете на неговите търговци, които продаваха извънредно търсените железни, стъклени, керамични и промишлени изделия, устройства за навиване на прежда, механизми за повдигане на тежести, ножици, коси за трева, хладно оръжие, лампи със стъкла и с устройство за повдигане на фитила, двуколки за коне и магарета, карети с ресори, тоалетни чинии, вани и умивалници, вериги и полиспасти, бойлери за баня, пригодени за твърдо гориво, отоплителни и готварски печки, лети тръби и метални кранове, плоско лято стъкло и бутилки, емайлирани кухненски прибори, лъжици, ножове и вилици. Много от тези изделия доскоро бяха непознати за повечето обитатели на познатия околнен свят, но след като се установи тяхната полезност, търсенето им неимоверно нарасна. Огнестрелните оръжия бяха държавен патент на Обединеното Кралство и бяха забранени за продажба. Няколкото посветени във фабриките за производство на барут знаеха, че издаването на секрета на неговото производство, се наказва единствено със смърт. Извън

замъка за първи път се предлагаха плугове и конски косачки за зърнени култури, които се демонстрираха пред очите на смаяните търговци. Търговията вървеше повече от добре и всички, продавачи и купувачи, изглеждаха доволни. Платовете и насипните стоки се продаваха на метър, килограм и техните производни. Тези мерни единици бяха заимствани от света на Холивуд и преди десетина години бяха въведени в действие с кралски декрет, а впоследствие, поради тяхното удобство, бързо възприети от всички чужди търговци. С всеки изминат ден Обединеното Кралство увеличаваше богатствата на хазната си, жителите му се обличаха с нови и хубави дрехи, редовно се хранеха с хляб, месо и риба, консумираха витаминозни зеленчуци и плодове, и бяха по-сити и по-доволни от гражданите на която и да е друга страна в този свят.

Крал Барди също би трябвало да е доволен, но не беше така. Отдавна му липсваше тръпката от битките, които бе водил, а ситото ежедневие не предлагаше нищо ново. Ромтите продължаваха да плащат годишният си данък от петстотин хиляди крини жито, които сигурно получаваха от васалната им Джипта, ниските южни плодородни равнини на Обединеното Кралство също произвеждаха не по-малко количество. Складовете прасяха от зърно, за което липсваше пазар за експорт, но при всички случаи беше по-добре да го има, отколкото да го няма. Засега единствените неприятности на Барди Първи бяха свързани с „учените“, които работеха в Централния Университет, основан от него. Той им бе предоставил преносимия си компютър, беше ги научил да работят с него и им бе предал по-голямата част от компактдискете с научна и техническа информация, закупени в света на Холивуд. Вече десетина години, те се занимаваха с извличане на всякакъв вид данни, които се превеждаха на ландирски език и после се отпечатваха, за да се превърнат в дебели подвързани томове, които запълваха рафтовете на университетската библиотека. За цялото изминало време никой от така наречените учени не си бе напрегнал мозъка, за да измисли нещо полезно и с практическа полза, поради отдавна установеното мнение, че всичко, което съществува вече е изобретено и се намира или в компютъра, или в донесената колекция от компактдискове, ако досега не е било напечатано. Но информацията, която подлежеше на обработка бе огромна, а последните дълготрайни батерии за компютъра бяха на привършване и

ако не се създаяха акумулаторни устройства, приложими за него, той скоро щеше да стане безполезен. Единствено главните майстори от корабостроителниците и машиностроителните предприятия показваха зачатъци на изобретателност, като изнамираха прости механизми или приспособления, които ги улесняваха в работата им. Студентите в университета и учениците в училищата зубреха математика, физика и химия, която от своя страна бе назубрена от техните преподаватели и все още не се бе появил някой млад гений, който да осмисли предложеното му наготово и да изобрети нещо различно и усъвършенствано, но приложимо за условията в Обединеното Кралство.

Напоследък обхванатият от апатия владетел беше зает единствено с мисълта как по-бързо да се махне от кралството си, за да осъществи идеята, предложена преди години от магьосника Горо, неговият стар съратник и може би приятел, а тя беше завоюването на Америка от неговия свят. Барди искаше да осъществи това начинание с по-модерни кораби от тези на Христофор Колумб от света на Холивуд, но това зависеше от изработването на първата парна машина, което бе свързано с хиляди други подробности като усъвършенстване на точност на стругове, бормашини и фрези. След нея щеше да последва направата на електрически динамомашини и двигатели, които щяха да подменят задвижването на машините и механизмите във фабриките, което засега се осъществяваше със силата на водата и вятъра. В неопределеното бъдеще се намираще производството на бензинови, дизелови и реактивни двигатели, както и изготвянето на водни и парни турбини, предназначени за електрически централи, но всичко това зависеше от намирането на необходимите суровини, предназначени за изработването на необходимата технологична екипировка. Производството на атомна енергия засега изглеждаше като твърде далечна мечта.

Кралят беше навършил четиридесет години и според него, това бе най-подходящата възраст, за да се впусне в ново, невероятно приключение. Жена му Хелга се беше противопоставила на такава опасно според нея начинание, но той бе убеден, че почти беше съумял да я убеди във важността на замисъла си. За него тя бе най-добрата жена на света, познаваше неотстъпчивият му характер и не й оставаше друга възможност, освен да се примири с идеята му, ако вече не го бе

направила. Децата сигурно щяха да му липсват, но в крайна сметка, той не възнамеряваше да проточи изпълнението на намерението си за повече от половин година, а според него това не беше кой знае какъв дълъг период за един човешки живот.

Барди Ландирски неволно се замисли за бившата си жена, красивата и невярна принцеса Розамунда, дъщерята на добрия пияница, крал Рогонал, която бе останала в света на Холивуд заедно с лигавия актьор Сандораг. Какво ли правеше сега? Впрочем собствения му въпрос изглеждаше излишен; тя отдавна бе престанала да го интересува, но все пак част от спомените му оставаха свързани с нея. Той се сети за съвместната им разходка с Форда, пренесен от Америка и за първото си стълкновение с дивите хора, по-късно напълно изтребени от него, после за отчаяните ѝ опити да се превърне в холивудска артистка след повторното им пренасяне в другия свят. Те бяха завършили с презрителната усмивка на продуцента Манделщайн, който най-накрая ѝ предостави някаква мизерна роля. Спомни си и за съмнителният тип Коко, който осигури доставката на оръжията и го свърза с мафиотския бос дон Вито Ламперони, осигурил петстотинте хиляди патрона, необходими за защитата на Ландирия от черните рицари на витангите. Сети се и за неочакваната си среща с Рок Свенсон — командирът на специалната част за борба с тероризма, комуто бе съдено да остане в света на Ландирия, за да се превърне в най-добрия му приятел. Рок отдавна беше преустроил замъка на покойният крал Рогонал, мир на алкохолния му прах, в годно за обитаване място с цивилизовани удобства. Беше прокарал тръбопровод, после бе инсталирал водно радиаторно отопление, осъществявано от котел на твърдо гориво, беше преустроил кухнята на замъка със всички необходими удобства за хигиенично приготвяне на добра храна и бе направил сравнително добри бани и тоалетни. В годините след сватбата, жена му Лина го беше дарила с две руси, красиви деца — момче и момиче. Скоро предстоеше среща с неговото семейство, а повод за това щеше да бъде свикването на кралския съвет, на който щеше да се обсъди подготовката на завоевателния поход към тукашната Америка.

Мислите на краля отново стигнаха до загадъчното същество Кико, гургилът от неизвестния континуум, който бе спомогнал за всичките му успехи. Макар да бе доста странно, по-скоро грозно

създание, той успешно заместваше ангела му хранител. След последния му енергиен напън, свързан с повторното им отправяне в света на Ландирия и последвалото разкриване на същността му, Кико не беше дал повече признаци на „живот“. Независимо от твърдението му, че при прехвърлянето на хора и машини в другото пространствено-времево измерение на паралелния свят, е изчерпал всичките си енергетични запаси, Барди продължаваше да вярва в подкрепата му. Но той все пак се запита, дали това същество още витае над него, за да го закриля и подобрява съдбата му.

„Така е — каза си гургилът, повикан неволно от мислите му. — След като веднъж се закачиш за някой човек, няма отървяване. Такова е естеството на природата ми — да бдя над него, докато е жив. А когато поемеш опека и над двамата му приятели, битието ти става още по-трудно. Какво ли ме чака в близко бъдеще? Дано Барди да не ме моли отново да го връщам в Холивуд, макар да му заявих, че повече няма да имам възможност да го направя.“

Дали наистина щеше да бъде така?

Кралят се отмести от прозореца, отправи се към писалището си и взе листа с програмата за деня, върху който за днес съществуваше само една точка — съветът. После погледна електронния си часовник, който след смяната на третата и последна резервна дълготрайна батерия, все още функционираше. До започването на важното заседание оставаха петнайсет минути, тогава и часовникът на кулата, изградена в края на площада щеше да отброи девет удара. Барди издърпа чекмеджето на писалището си и взе от него бележника с красивата скъпа химикалка, която магьосникът Горо му беше подарил на предишният му рожден ден, а тя също като по чудо, все още пишеше. Как ли му се бе откъснало от сърцето дъртия скъперник да направи такъв безценен подарък? Нравът му явно се променяше, след като накрая се бе съгласил да вземе няколко ученика, за да ги научи да се справят с магиите, описани в древната шумерска книга с пресовани листа от заешка кожа, макар че лично при него, те рядко се получаваша.

Докато кралят се канеше да тръгне към тронната зала, където се провеждаха съветите, в кабинета му внезапно нахълтаха синът му Викто и Дорго, синът на стария дракон Дзог — неговият неизменен съратник в сраженията с врага, с когото бяха провеждали въздушно разузнаване и жестоки бомбардировки. Сега Дзог заслужено се

излежаваше в луксозния си обор, построен до стената на двореца и дебелееше, поради непрекъснатата консумация на овчи трупове. Понякога прекъсваше вкусното си занимание, за да разговаря с някой посетител, но това най-често се случваше, когато се караше с Горо.

Стиснали в ръце и лапи дървени мечове, децата вдигаха врява и взаимно се преследваха, като нанасяха и парираха „страшни удари“ в „отчаян“ ръкопашен бой. И дракончето, и синът му бяха почти еднакви на ръст, бяха на еднакви години и имаха един и същ начин на мислене. В училище седяха на един чин, в чиято седалка имаше дупка за опашката на Дорго. Сега битката им ставаше все по-ожесточена, двамата приятели надаваха силни крясъци и се въртяха из кабинета, без явен превес на силите.

Крал Барди се усмихна и взе от писалището новата си корона, която този път бе изработена по мярка, тъй като старата, наследство от Рогонал, винаги се изхлузваше под челото му. Той я положи на главата си, повдигна бронзовото огледало, за да види дали му стои добре, след това заобиколи разгорещените млади войни и излезе от кабинета си.

1.

Пътят на краля от до тронната зала минаваше през верига от заплетени коридори, типични за архитектурата на двореца. Стражите, застанали по ъглите, бяха въоръжени с традиционни алебарди и мечове, и стегнато отдаваха чест, когато минаваше покрай тях. Самият той бе въоръжен с два пистолета с пълнители от по четиринадесет патрона, които се криеха в кобурите окачени под мишниците му — под задължителната за днешното заседание пурпурна кралска мантия, извезана със златни ширити. Под нея, встрани от широкия му колан, се подаваше и разкошно украсената със скъпоценни камъни дръжка на майсторски изработен меч, наследство от покойния крал на Сандирия Диотемий, погубен на времето с цялото си семейство от кръвожадните витанги.

След един от завоите по пътя към залата, Барди дочу характерен звук, който периодично се разнасяше откъм страничния коридор пред него. Източникът му единствено можеше да принадлежи на стария задник на Горо, главен кралски съветник и засега единствен официален магьосник на Обединеното Кралство, който напоследък се бе пристрастил към ядене на боб, едно от растенията, донесени от Америка при предишният им престой в света на Холивуд. Дъртият скъперник напоследък като че ли се очовечаваше, но отскоро бе обхванат от манията за вегетариански диети, които по негово мнение щели да удължат живота му. Яденето на огромни количества чесън и лук също допринасяха за разнасянето на специфичния, периодичен шум при придвижването му, но стражите или бяха свикнали с него, или се правеха, че не му обръщат внимание. Все пак Горо беше важна личност. Въпреки възрастта си, магьосникът бе успял да съхрани своя ум и все още добре се справяше със заемания от него пост.

Барди не се бе излъгал в предположенията си. След няколко метра физиономията стареца, подобна на спечена ябълка с дълъг нос, лъсна встрани от него и Горо както винаги, вместо да поздрави, започна да се оплаква:

— Кой идиот ме накара да се завърна от Холивуд в този скапан свят на този още по-скапан остров. Артритът ми така се е възпалил, че не мога да си стисна ръцете. Тук накъдето да се обърнеш, срещаш само влага и мухъл.

— Изглежда че идиотът съм аз — отвърна му кралят. — Спомняш ли си как те измъкнах от появилите се тонове фекалии, когато направи магията за повече клиенти? За малко да се удавиш в тях и сега останките ти щяха да се намират в луксозно холивудско гробище. Интересно, каква ли епитафия щяхме да поставим на надгробния ти камък?

— Остави изпращанията на мира, те се появиха по магически път и по също такъв изчезнаха. Но там климатът поне беше сух и топъл — промърмори старецът.

— Успокой се, сигурно скоро ще имаш възможността да си го припомниш.

— Нима още не си се отказал да осъществиш идеята ми? Кой дявол ме накара тогава да си отваря устата!

— Тукашната Америка трябва да бъде завладяна. Континентът е източник на огромни ресурси, които ще подобрят икономиката ни — отбеляза мъдро кралят.

— Конквистадорите от другия свят са търсели само злато.

— Ние ще търсим полезни изкопаеми, природен газ и петрол. Дано геологията на този паралелен свят да е подобна на тази от другия. Но и златото няма да бъде излишно.

— Мислиш ли, че ще е лесно? — попита Горо.

— Най-сетне разумен въпрос. Да ти призная, не знам. Не е задължително да открием империи на ацтеки и инки, ще ни бъде много по-удобно, ако се срещнем само с диви племена.

— Тръгвай нататък без мен — рече магьосникът. — Аз съм стар за такива прекеждия.

— И все още така страхлив — допълни Барди. — Впрочем винаги си бил такъв.

Кралят неволно се намръщи от поредният характерен звук, издаден от Горо, който не излезе от устата му, затова ускори хода си.

— Какво мога да направя? — каза виновно магьосникът. — Физиология.

— Яж по-малко боб, явно дъртите ти черва не са в ред. Наблягай на картофи.

— Не ги обичам — възрази Горо и се намръщи.

— В залата ще стоиш възможно по-далече от мен — нареди кралят.

— Добре де, нали знаеш, че винаги става на твоята — отвърна магьосникът и поправи синята си мантия, обсипана с извезани жълти звезди. Бе взел идеята за нея от предпочитания от него детски сериен телевизионен филм за вълшебници, гледан от него в Холивуд.

Стражите пред тях отдадоха чест и се спуснаха да отворят тежките дървени врати. Барди намести короната си, придаде си подходящото за целта изражение и влезе във вътрешността на залата с необходимата тържественост. Отдавна беше установил, че суетата никога не му е била съвсем чужда, въпреки че непрекъснато се стараяше да се отърве от нея. И това му се удаваше, особено когато се появяваше пред публика. Сигурно се дължеше на навиците, останали от бившата му кариера на филмов артист в Холивуд. След като направи няколко крачки, той бе посрещнат от Рок Свенсон — приятелят, когото очакваше, някогашният командир на специалната част за борба с тероризма, сега областен управител на Ландирия. Огромният мъж се спусна към него и едва не му счупи кокалите в здравата си прегръдка.

— Нарушаваш дворцовия етикет — отбеляза кралят не без чувство на радост.

— Не е за първи път — отвърна гигантът. — Току-що пристигнах с Лина и децата, сега те се намират в покоите на братовчедка й, кралица Хелга, тоест при собствената ти жена — подсмихна русокосия гигант.

— Все забравям, че сме нещо като роднини — отвърна Барди на усмивката му и се отправи към трона си. — Предполагам, че би трябвало да седнеш от дясната ми страна. Както знаеш креслото ти трябва да бъде по-ниско, за да не стърчиш над мен, в противен случай ще направиш лошо впечатление на местната публика.

— Благодаря за предоставената чест, Ваше Величество — ухили се Рок на свой ред. — Не ме поглеждай с укор, след малко ще стана сериозен.

Кралят пое жезъла, подаден с поклон от сенешала Горголан и се настани на трона.

Дворцовата етикеция продължи по реда си. Рок Свенсон седна на по-ниското кресло отдясно, креслата от лявата страна на трона се заеха от васалният крал на малката Тримония — Мофадей, доста грохнал и безполезен стар човек, и от областния управител на Кирикия Ламон — грубоватият снажен и честен аристократ от Ландирия, който на времето бе назначен на този пост поради показаната в миналото храброст в сраженията срещу дивите хора и черните рицари. След като управителното тяло на Обединеното Кралство на остров Ере бе събрано, срещуположните врати на залата се отвориха и пропуснаха останалите високопоставени личности, пряко участващи в делата на държавата. Първият ред от столове се зае от бившите стотници Дого, Бино и Заган, вече стигнали до чин генерали, адмирал Нелси, който бе разгромил ромтите в редица морски битки, сенешалите на замъците в Сандирия, Ландирия, Кирикия и Тримония, главният кралски съветник Горо и няколко изтъкнати благородника от трите области и васалното кралство. Следващите два реда се заеха от началниците на корабостроителниците и отговарящият за тях Отикер, управителите на фабриките, главният ковчезник Синграм, ръководителят на трите дъскорезници в планините на Сандирия, ректорът на Централния Университет Кардигал и няколко декана на катедри. Самият Университет бе гордостта на Обединеното Кралство. Беше най-внушителната сграда в столицата Славна Победа, издигната от тухли и армиран бетон, която се намираше се на около километър от кралския дворец.

Пристигналите шумно се поздравяваха един друг и разменяха кратки реплики. Крал Барди тропна с жезъла си по подиума на трона и въдвори тишина. Съветът бе открит.

— Знаете за какво сме се събрали — започна той. — Пролетта настъпи, трябва да обсъдим проблемите по завоевателната експедиция, която е планирана за началото на лятото. Има думата главният отговорник на корабостроителниците във Викра, Детра и Омала.

Отикер стана от мястото си и пребледня.

— Работите не вървят добре — рече той със слаб глас. — Доставките на материали не са редовни. Талпите от червено дърво не пристигат от Афика, дъските от дъскорезниците не се доставят навреме, фабриката в Гант не подава планираните количества нитове,

клинове и гвоздеи, никой не знае кога ще пристигнат парните машини, за да започне монтажа им...

— Складът за метали е почти празен — прекъсна го управителят на фабриката в Гант. Най-вече липсват количества от кована ламарина.

— Нямаме достатъчно кокс — подскочи отговорникът на леярните, които надзираваше и в които се намираха двайсетина вагрянки за топене на метал.

— Отдавна не сме имали доставки на антрацитни въглища от Брита — оправда се отговорникът на коксуващите пещи.

— Дървосекачите не работят както трябва — пропищя ръководителят на дъскорезниците.

Крал Барди мълчеше с ледена физиономия.

— Корпусите на дванайсетте кораби в сухите докове на корабостроителниците са почти готови. Мачтите са издигнати, пристигнаха и платната за тях, произведени в Ромта — поднесе накрая Отикер донякъде добра вест.

— Както разбирам, всичките нередности тръгват от мините в Брита, дъскорезниците в планините и липсата на доставки на талпи и дъски от червено дърво. Така ли е, Горголан? — обърна се Барди към сенешала.

— Съвсем правилно, Ваше Величество.

— И какво смятате да правим? Да стоим и да се гледаме умно ли? — появи се застрашителни нотки в гласа на краля.

Настъпи общо мълчание. Всички бяха замръзнали с леко наведени глави, само Рок Свенсон леко се подсмиваше, въпреки усилията му да остане сериозен.

— Дого! — изрева кралят. — Подбери петдесетина войника, намери им здрави тояги и отивайте при дървосекачите. Лично ще провериш защо не върви работата в дъскорезниците. Ако е нужно, войниците да помагат на персонала им и ако е наложително, нека да ги удрят с тояги по мързеливите задници. Бино, натовари същото количество войници на първия кораб и заминавай за Брита, за да осъществиш контрол над каменовъглените мини. Действията ти няма да бъдат по-различни от тези на Дого, след две седмици ще ми докладваш за извършеното. Отикер, сядай на мястото си! Горголан!

— Да, Ваше Величество.

— Какво можем да направим, за да ускорим доставките на талпи от червено дърво?

— Нищо — смънка дебелият мъж и се почеса смутено по брадичката. — Търговците от Джипта би трябвало отдавна да ги доставят, самите те имат сметка по-бързо да си приберат парите.

— Тогава защо ги няма?

— Носят се слухове за вълнения по северните брегове на Африка. Катагена имала намерения да се освободи от зависимостта си от Ромта, а войната винаги пречи на търговията.

— Да изпратим ли военната ни флота към Средно Море?

— Ще ни излезе много скъпо — отбеляза главният ковчезник Синграм. — Защо да не докараме дървен материал от Брита? И там растат дървета със здрава дървесина. А и нашите сигурно стават.

— Червеното дърво е от най-твърдите и не гние — възрази ръководителят на дъскорезниците.

— Но е алтернатива — тросна му се Синграм.

— Ще трябва да изчакаме още две три седмици и тогава ще решим — изпъшка ядосано Барди. — Докъде стигна работата с производството на двете дузини парни машини?

— Нужните метали са налице, корпусите им са отлети и обработени. Детайлите за първите три машини са подготвени и те ще бъдат готови до края на седмицата, после веднага ще се монтират в най-важните производствени предприятия — рапортува отговорникът на фабриките за машини Ротевир, който бе подскочил с готовност от мястото си. — Те ще осигурят бързото производство на всички останали детайли.

— Най-сетне добра новина — каза кралят. — Доколкото зная, оръдията отдавна са отлети. Имаме ли достатъчно гюлета и барут?

— Адмиралтейството винаги се грижи всичко да му бъде наред — заяви важно адмирал Нелси. — Освен това сме се запасили с нужното количество мортири и мускети.

— Браво, адмирал! — позволи си Барди да го похвали, защото този човек наистина умееше да въдворява желязна дисциплина и организация. — Как вървят работите с практическите изследвания в лабораториите на университета? Чакам приложни методи за производство на пластмаси и изкуствен каучук.

— Ами вървят някак си — смънка ректорът Кардигал. — Тук присъства и деканът на химическия факултет Гинос, той може да обясни по-добре — измъкна се от неприятното положение най-начетеният учен от кралството.

— Не ни достигат химикали и реактиви, работата върви много бавно — надигна се бледният мъж с тясно лице и очи, зачервени от денонощна работа.

— Нали вие самите трябваше да ги произведете? — попита Барди.

— Така е, но работата върви тежко. Липсват и някои от суровините за тяхното производство — отвърна деканът.

— Получаването на тези материали е извънредно нужно. Те ще се употребят за уплътнения на капачки за буркани, предназначени за консервиране на плодове, зеленчуци и храни. Не можем да си позволим да тръгнем само със сушени или осолени продукти или бъчви с ябълки. В другия свят някога са се запасявали с живи костенурки и както е тръгнало, току виж и на нас се наложило да направим същото, само че преди това трябва да ги наловим по бреговете на Африка, а това ще отнеме много време. Как напредва работата със синтезирането на витамин С? — обърна се Барди към Лотарес, един от колегите му по катедра.

— Ами върви някак си — смутолеви попитаният мъж.

— Какво означава това? Кога ще има резултат?

— Скоро, надявам се — зачерви се до уши нещастният учен. — Макар че три четвърти от всичко описано в технологията за такова производство не може да се намери.

— Ще се задоволиш с останалата четвърт — отсече кралят. — Знаеш, че каквито плодове и зеленчуци да вземем, те подлежат на бързо загниване, а топлинната им обработка унищожава исканият от мен витамин. Не можем да разчитаме само на ябълките и не искам моряците ми да заболяват от скорбут.

— Защо да не опитаме да ги предпазим в среда от въглероден диоксид? — предложи плахо Гинос. — В литературата са описани добри резултати при условия на съхранение в такъв газ.

— Защото не можем добре да херметизираме складовете помещения — възрази рязко Барди. — Има опасност да изотровим екипажите.

— Този газ е по-тежък от въздуха — направи последен опит да възрази деканът.

— Нали и парната машина ще се намира в трюма, глупако — кресна му кралят. — Няма да те оставя да ми изтровиш машинистите. Сядай на мястото си!

В настъпилата гробовна тишина неочаквано и съвсем не на място, се разнесе специфичния звук, издаден от задника на Горо. Кралят го изгледа свирепо, но магьосникът се престори, че сякаш нищо не се е случило. Дори за малко щеше да започне да си подсвирква, но се сети, че присъства на държавен съвет и отпрати на господаря си с поглед, изпълнен със свята невинност. Барди се почуди за миг как да реагира, след това реши, че не си заслужава да обръща внимание на глупости и продължи:

— Определям следните срокове за изпълнение, всички да си записват — започна той да изрежда имена и дати и след като привърши с указанията, заяви: — На следващият съвет няма да приемам извинителни причини и ще премина към наказания. Всеки да се оправя както намери за добре. Обявявам заседанието за закрито — тропна с жезъла си по пода.

2.

Огънят пукаше весело в камината на царската трапезария, която се намираше в непосредствена близост до тронната зала. В единия край на дългата лакирана маса, поставена в центъра ѝ се бяха разположили двете семейни двойки — Барди и Хелга, Рок и Лина. Обедът отиваше към края си. Децата вече се бяха нахранили и бяха отишли в стаята на Викто, за да се занимават с различни игри. Двама от прислужниците седяха по ъглите на трапезарията и зорко наблюдаваха развитието на царската трапеза, която напредваше към финала си. Сервирането бе приключило, сега се отнасяха само празните чинии.

— Как мина съветът? — запита по някое време Хелга, след като преглътна късче планинската пъстърва и се облегна на стола си.

— Досега не бях виждал толкова уплашени физиономии — отвърна Рок вместо съпруга ѝ, отрязва си парче месо от задушения заек в подноса пред него и го постави в чинията си. — Изглежда че Барди наистина е роден за крал — усмихна се той. — Умее да въвежда ред, признавам го.

— Съветниците си бяха глътнали езиците — ухили се домакинът на трапезата. — Никой от тях не посмя да се обади.

— Какъв крал си имаме, ужасен и страшен — подсмихна се кралицата. — Впрочем той и на мен не ми дава думата, обича да се разпорежда за всичко в семейството.

— Да не мислиш, че моят е по-различен? — прояви веднага солидарност братовчедката ѝ Лина и погледна топло към Рок. — Такива сме ги намерили, харесва им да нареждат. И както виждам, скоро имат намерението да ни изоставят.

— Само временно — каза Барди и си наля чаша червено вино. — Завладяването на Америка е важна държавна работа.

— А ако ви се случи нещо лошо? — произнесе загрижено Хелга и лицето ѝ помръкна. — Кой знае с какво ще се срещнете?

— С диваци — изсумтя Рок. — Ако имаха достатъчно ниво на развитие, досега да бяха изпратили кораби, за да открият Обединеното кралство. Нали все пак се намират от другата страна на океана?

— Сигурно нямат понятие от корабоплаване — отбеляза кралят. — Интересно е дали са изградили империи, като е било в другия свят. Правят ли човешки жертвоприношения, имат ли пирамиди? Ако драконът Дзог не беше станал толкова дебел, бих го пратил на презокеанско въздушно разузнаване.

— Драконите едва ли могат да прелетят толкова голямо разстояние, дори и да се намират в най-добра физическа форма. Разходът на енергия в големите им тела е прекалено голям — усъмни се Хелга.

— Ха, виждам, че имаш тайни познания — подхвърли Барди.

— Защо, не ти ли харесва?

— Умните жени по принцип са голяма напасть.

— А глупавите са живо бедствие — отвърна ядосано жена му.

— Остава и да се скарате, след толкова хубавия обед — намеси се Лина. — И двамата трябва да се радвате, че сте си намерили умни половинки — произнесе тя с тон, който не търпеше възражение.

— Какво ли прави гургилът Кико? — смени тактично Рок темата на разговор. — Спомняш ли си, когато се материализира в замъка на Рогонал, след пристигането ни от Холивуд и битката с черните рицари? Дотогава не бях виждал през живота си същество, по-странно от него. Беше покрито със синя перушина и бе едно такова... ококорено, а ръчичките и крачката му имаха по три пръста. Често си го представям.

— Спомняш ли си какво ти съобщи той? — попита Барди и сам отговори на въпроса си: — Каза, че е прикрепил към теб някакъв лангедон, който му се пада нещо като роднина или доколкото разбрах родствен на гургилите вид, също обитаващ неизвестното за нас измерение. Дори назова и името му — Линифер. Така че сега и двамата си имаме нещо подобно на ангели хранители, а те сигурно се грижат и за семействата ни.

— Вярно, така беше. Само дето не знаем дали странните същества сега се навъртат наоколо или се намират кой знае къде?

— Твоят лангедон поне е с пресни сили, не е изтощен като Кико — разсмя се кралят. — Ако поиска, може да даде знак за присъствието си.

В този момент върху масата, непосредствено пред чинията на Рок Свенсон, тупна разкошен на вид банан.

— Какво е това? — възкликна Хелга, докато Лина разглеждаше плода не по-малко учудено.

— Нарича се банан и е добро доказателство за невидимото присъствие на странното същество, за което говорихме — рече Барди. — Сигурно набързо се е разходило през времето и пространството, за да ни поднесе нещо като десерт. Този вид плодове растат толкова далеч от нашия северен остров, че за два три месеца път по море едва ли могат да пристигнат дотук, без да се развалят. Сигурно затова са непознати в Обединеното Кралство.

— Какви са на вкус? — попита Лина. — Сладки ли са като ябълките?

— Сами ще прецените — взе Барди банана и започна да го бели, с намерение да го раздели на части, но преди да привърши с намерението си, пред всяка от останалите чинии се появи по още един жълт плод. Този път учудването бе по-малко, защото чудесата в света на Обединеното Кралство не бяха рядкост.

Хелга бе наблюдавала внимателно манипулацията с обелването на кожата на банана, затова бързо се справи със своя и отхапа късче от него.

— Вкусно! — възкликна тя. — Ще дам останалата част на децата.

— И аз ще направя същото — каза Лина.

— Вземи и моя — рече Барди. — Толкова съм ги ял, че са ми омръзнали. В Холивуд този плод изобщо не се смяташе за престижен и почти не му обръщаха внимание, тъй като от него се дебелее. А по-голямата част от артистите всеки ден следяха за телесното си тегло.

Рок последва примера му и тъкмо подаде своя на Лина, когато в трапезарията нахлуха Викто, Мейла, Нилс и Инге — децата на кралското семейство и на Рок и Лина.

— Вижте, вижте! — викаха те, докато всяко от тях държеше в ръце по един жълтите апетитни плодове. — Какви са тези неща, които се появиха от нищото?

— Казват се банани и служат за ядене — обясни още веднъж Рок, после се изправи, направи лек поклон, отправен към пространството над масата и рече: — Благодаря, Линифер.

На всички им се стори, че дочуха шум, подобен на плясване на криле, после всичко утихна. Повече банани не се появиха.

— Да се разходим до обора на Дзог — предложи Барди на Рок. — И без това жените искат да си поговорят на други теми.

Луксозният огромен обор бе долепен до жилищните постройки за прислугата, която отдавна беше свикнала с присъствието на дракона и стриктно изпълняваше нарежданията му, които се свеждаха до запалване на камината, почистване на голямото помещение и доставка на трупове от прясно одрани овци. Драконът години наред умираше от мързел и рядко излизаше навън, само за да задоволи природните си нужди. Предимно спеше, затворил огромните си очи, продължаваше да дебелее и единствено се оживяваше при посещенията на децата си Дорго, Луна и Мона или на Барди, Рок и магьосника Горо, с когото напоследък почти беше спрял да се кара. Не беше летял навън повече от година, а вероятно и не можеше, поради дебелината си. Барди и Рок го завариха да дреме над кокалите на полуизядена овца.

— Живееш си живота, дъртако! — приветства го присмехулно кралят.

— Заслужил съм го — отвори огромното си зелено око драконът и отново замижа. — Имам достатъчно скъпоценности, за да си го позволя, а освен това съм и на кралска издръжка. Иначе ми е доста скучно. Няма ги телевизионните интервюта и предавания, липсва ми участието във филми. Да ви призная, в Холивуд ми беше много по-интересно.

— Да, но ако не се бе върнал, сега нямаше да имаш поколение — рече Рок.

— Така е, но това не ми пречи животът в другия свят да ми липсва. А тук няма кой знае какви развлечения. Дори не съм в състояние да се чифтосам с някоя друга драконка, защото на острова няма такава. А трябва да мисля за поколението на децата ми и ако за в бъдеще се оженят, поне това да стане с техни полубратя и сестри, макар че тяхното поколение може да получи генетично увреждане. Но драконите в този свят са на изчезване и независимо дали ми харесва, трябва да приема реалното положение.

— Така е за жалост — съгласи се Барди. — На територията на Америка ще бъдем длъжни да потърсим други от твоя вид. И за да си

заработиш търсенето им, ще дойдеш с нас, за да помогнеш при нейното завоюване.

— Сериозно ли говориш — отвори и другото си око драконът. — Не съм сигурен дали още мога да летя. С изригването на пламъци сигурно съм по-добре. А с какво ще ме храниш на кораба? Нямах хладилни камери, едва ли ще помъкнеш стадо овци.

— Забрави ли за огромния хладилен камион, който скрихме в шубраците край пещерата при първото ни прехвърляне от Холивуд в Ландирия? Селяните едва ли са посмели да се доближат до него и сигурно нищо му няма. Само трябва да се поправят вратите на фургона. На времето ти ги сплеска и ги изкърти, за да се нахвърлиш върху вътрешното му съдържание. И досега не мога да си представя как успя да изядеш десетина тона овнешки бутове.

— Как да не ги изям? А ти спомняш ли си, че не дойде да приведеш в действие хладилната инсталация? Трябваше ли да ги оставя да се развалят? Не, в корема ми се оказаха на много по-сигурно място. Между другото ти и сега не си в състояние да включиш хладилния агрегат, понеже акумулаторът отдавна се е скапал, а сигурно и всичко останало е ръждясало. Забрави ли, че оттогава изминаха повече от петнайсет години?

— Ще го възстановим — обади се Рок. — Имаме олово, за да изработим и подменим плочките му. Гинос от химическия факултет на Университета ще се справи с получаването на киселината.

— А зареждането? — усъмни се драконът.

— Скоро ще произведем първата динамомашина, както разбрах, материалите за нея вече са осигурени.

— Горивото, което е останало в резервоарите на камиона, също не става на работа. Разложило се е — изтъкна Дзог последната пречка.

— От Джипта вече пристигнаха първите бурета с нефт — намеси се Барди. — В тамошната пустиня отдавна са открити природни източници на този ценен продукт, който се събира в черни и миризливи езера. От него ще произведем и масло за двигателите на двете машини. Фордът също може да се задвижи, дано гумите му още да стават на работа.

— Като ви слушам, човек няма с какво да ви възрази — рече Дзог.

— Не си човек, а дракон.

— Все го забравям, нали напоследък около мен се мотаят само хора. Добре де, убедихте ме. Особено с идеята да си намеря нова съпруга. Интересно дали онези там, от моя вид, са богати? Ако ги има, изобщо, разбира се.

— Сам ще го установиш. Това не ти пречи да вземеш поне едно от куфарчетата с твоите скъпоценности, за да направим ново сватосване. Не вярвам да си забравил, че ги преместихме от пещерата и сега са на съхранение в кралската съкровищница.

— Драконите никога не забравят такива неща — отбеляза Дзог. — Знаеш, че по природа са алчни — оголи той огромните си зъби в нещо като усмивка. — Къде се изгуби старият пръдльо? Не ме е навестявал от седмица.

Изглежда че стените на обора имаха уши, защото малката врата, която се намираще встрани от двукрилите драконови порти, се отвори и пропусна през себе си Горо. Магьосникът се появи пред тях с обидена физиономия.

— Защо не ме поканихте на обед? — обърна се той към краля. — Сигурен съм, че е имало много вкусни неща.

— Забрави ли, че вече си вегетарианец? — отвърна с въпрос Барди. — Нали само преди месец надълго и на широко ми развиваше теорията за вредните холестероли? Освен това обедът беше семеен.

— А вие да ме бяхте поканили, независимо, че щях да откажа — измънка недоволено старецът.

— Успокой се, и мен не ме поканиха — изригна драконът весело пламъче и леко оголи страшните си зъби.

— Тебе никой никъде няма да те покани. Нали всичко на масата веднага ще изчезне в търбуха ти?

— Именно в това се състои удоволствието от живота. Да ядеш вкусни неща и да го правиш непрекъснато — отвърна Дзог. — А не като теб да ям боклуци и после непрекъснато да пускам газове.

— Знаеш ли в какво си се превърнал напоследък? — озъби се Горо. — Във фабрика за производство на фъшкии.

— Гледай да не се обърна, за да те удавя в някоя — закани се драконът. — В Холивуд собствената ти тъпа магия едва не го направи, но тук и сега мога лесно да го реализирам.

— Пак ли започвате с разправииите? — извика крал Барди.

— Какво друго да правим? — измърмори Дзог неочаквано добродушно. — Иначе животът е скучен.

Рок Свенсон слушаше и наблюдаваше сцената с голямо любопитство. Не изпитваше приятелски чувства към магьосника, но драконът винаги му изглеждаше много интересен като личност. Въпреки че в Холивуд бе гледал някои от телевизионните му предавания „Дзог и Пипо дриснята“ и се беше заливал от смях, още не можеше да свикне с факта, че общува с говорещо чудовище.

— На съвета не каза нито дума. Защо? — прекъсна началото на свадата Барди, обръщайки се към Горо. — Нали си главен съветник?

— Защо ми трябва да се обаждам? — отвърна с въпрос старецът. — Ти и без мен знаеш какво да правиш, а и да кажа нещо, винаги ще осъществиш само намисленото от теб. Има ли смисъл да си отварям устата? Освен това ме накара да стоя възможно по-далече от теб.

— Знаеш причината. Все пак, нямаш ли мнение?

— Интересува ли те?

— Да.

— Добре, тогава. Цялата тази авантюра със завладяването на Америка не ми допада. Народът тук започна да живее донякъде сносно, съседите ни уважават, търговията върви и промишлеността се развива. Защо да отиваме на майната си? Никой не знае какво ни очаква от другата страна на океана. Току виж и там се пръкнало някое чудовище от друг паралелен свят, което да започне да ни избива. В континуума на твоя гургил се навъртат какви ли не гадове. Забрави ли, че Кико ти е споменал за някакви смърдове и корлоци? Какво им пречи те да домъкнат в нашата Америка нещо отвратително? Живеем в свят, в който магията е напълно възможна и съществува навсякъде. Представи си, че там, от другата страна, някакви типове също замислят завоевателна кампания и първите, с които ще се срещнат, ще бъдем ние. Как ти харесва подобна идея?

— Дори и в нея да има рационален елемент, по силата на простата логика ние трябва първи да ги нападнем, преди „те“ да са се подготвили както трябва. А не си ли представяш по-лесен вариант? Да срещнем само диваци, които само като ни видят да падат на колене и да си удрят главите си в земята, в знак на почит към боговете, пристигнали от незнайно къде.

— Искат ти се — нацупи се Горо. — Както разбирам, имаш вредното желание да те придружава.

— Колкото и да си некадърен, все пак от теб може и да има някаква полза — намеси се драконът. — Например и досега не мога да разбера дали твоята любовна магия за съешаването ми с покойната Гейла подейства. Лека й пръст, колкото и да беше гадна.

— Съмняваш ли се? — озъби се Горо. — Моите магии винаги действат, макар и понякога не както трябва.

— Да бе, отново се сетих за историята с фъшкиите — така се разсмя Дзог, че пламъкът, който изскочи от устата му, за малко не ги опърли.

— Внимавай, ще опечеш краля си — възмути се Барди. — Горо, наистина трябва да ни придружиш, както се казва, за всеки случай. Забрави ли, че идеята за завоюването на Америка беше твоя?

— Пепел на езика ми — каза стария магьосник. — Кой ли зъл демон ме накара тогава да се обадя? Изглежда че така ми е писано — отново да се лиша от удобствата си.

— Ще вземеш и най-способния от учениците си — добави Барди.

— И тримата са доста некадърни, ала щом нареждаш...

— Както виждам предишният екип отново е съставен — отбеляза Рок. — Радвам се, че старите приятели още веднъж ще действат заедно. И с мен, разбира се.

— Да не забравиш компютъра — рече Горо на Барди. — Вземи го за всеки случай.

— Защо ни е?

— Нека да се намира под ръка, послушай съвета ми.

— Дано батериите му да издържат дотогава. Останал ми е последен комплект за смяна, който отдавна е в извън гаранционен срок.

— Може и да станат на работа, всичко е възможно — намеси се драконът. — Но забрави ли какво ти е казал Кико? Не може да ни прехвърля повече в Холивуд, въпреки че на дъртия много му се иска това отново да стане и затова толкова настоява да не го забравиш.

— Обезателно го вземи, приеми съвета на вече патил човек — рече Горо.

— Послушай изкуфелия дъртак — прогърмя Дзог насмешливо. — Тази спечена ябълка може и да има право. Наистина всичко се случва. Кога смяташ да тръгваме?

— Не по-рано от месец. Станал си прекалено дебел, гледай дотогава да намалиш броя на изяжданите овце.

— Не е съвсем сигурно — отвърна драконът с въздишка. — Докато си дояждам последната, ще помисля сериозно по този въпрос. Впрочем и миналата година по това време, пак мислех по него. А ти не забравяй да ремонтираш хладилния фургон.

След тези проникновени разсъждения Дзог се наведе и вниманието му се насочи към остатъците от трупа на овцата под муцуната му. Барди сметна визитата за приключена и се отправи към изхода на обора, последван от Горо и Рок.

— Страшилището никога няма да спре да се тъпче, отдавна има разширен корем, а още по-отдавна е забравило времената, когато се хранеше с киселици и някой подхвърлен по милост труп на умряло от болест животно — произнесе Горо язвително, след като излязоха навън и тръгнаха да завиват към пазарния площад.

— Хладилният фургон, заедно с дракона, няма ли да натежат много на кораба? — попита по пътя Рок. — Не можем ли да минем без тях.

— Ще ги разположим по осевата корабна линия, освен това поради голямата водоизместимост на „Завоевател“, теглото им едва ли ще окаже съществено влияние. Трябва да знаеш, че досега драконът ми е оказвал извънредно ценна помощ и в този свят той все още е незаменим съюзник. Ако трябва да бъда честен, ползата от Горо е била много по-малка. Добре че в старата му глава все пак от време на време се раждат и полезни идеи.

— Не те е срам — озъби се магьосникът. — Забрави ли за паричките ми, които потънаха във фонда, създаден от теб за спасяването на Ландирия? Те се превърнаха в базуки, джипове, патрони и реактивни снаряди. Ами магията, която задейства Кико и компютъра? Малко ли е?

— Добре де, не се сърди — произнесе примирително Барди. — Именно затова искам да ме придружаваш. Сигурно и ти не трябва да забравяш, че някога също я караше почти на киселици, докато не се появих аз. А после кой убеди двама ви да си бъдем взаимно полезни?

Бях аз, доколкото си спомням. Сега си живееш сравнително добре и никой не те закача за нищо.

— Искам да ти напомня, че все още извършвам обществено полезна дейност. Преподавам магия и английски език — наблегна важно Горо. — И все още съм в състояние да си докарам допълнителен доход. Достатъчно е да отворя бюро за разваляне на магии, като в Холивуд, за да стана много богат. Тук народът е много по-суеверен, клиентелата ми е гарантирана.

Барди отново се сети за магията му за повече клиенти, която предизвика потопа от фъшкии, в който магьосникът едва не се удави и се засмя гръмогласно.

— Какво ти става? — попита Рок.

— Нищо, после ще ти разкажа. Не ми обръщай внимание — рече Барди и продължи да се кикоти. Поведението му не бе типично за един крал, но между приятели той често забравяше за ранга си.

— Сещам се защо се хилиш. Не е задължително да уточняваш неща, които биха накърнили престижа ми — каза обидено Горо и тялото му издаде един от типичните напоследък звукове, който със сигурност бе придружен и от миризма. — Тази вечер ще благоволиш ли да ме поканиш на вечеря?

— Ще си помисля — направи кралят кисела физиономия, влезе във входа на двореца и започна забързано да изкачва широките стълби. — Предлагам да отпочинем за час два — рече той през рамо. — Предчувствам, че в близко бъдеще едва ли ще имаме такава възможност.

След като стигнаха до фойето на първия етаж, тримата се разделиха. Барди тръгна към кралската спалня, Рок към апартаментите за гости, а Горо към собственото си жилище.

3.

Времето минаваше и крал Барди ставаше все по-нетърпелив. Две седмици след провеждането на съвета бе произведена първата парна машина, за щастие пробните ѝ изпитания показаха нейната пълна експлоатационна надеждност. Тя бе монтирана веднага в една от фабриките за преработка на метали, за да замени водната тяга, която досега се използваше за задвижването на останалите необходими за производството на корабите механизми. Следваше спешното произвеждане и монтажът на още две парни машини. След още няколко дни, Горголан доложи, че талпите и дъските от червено дърво са пристигнали. Мерките, взети в дъскорезниците и мините на Брита, бяха оказали своето бързо въздействие, пещите за коксуване работеха с пълен капацитет, вагранките бълваха разтопен метал, който после отиваше за преработка в ковачници и фабрики. Работата по подготовката на дванайсетте кораба бързо напредваше. Каютите за моряците вече бяха оборудвани, мачтите и такелажа поставени, оръдията и мортирите бяха заели местата си, а металните обшивки на корабите бяха боядисани с оловен грунд. Единственото, което оставаше, беше произвеждането на останалата дюза парни машини и тяхното инсталиране в трюмовете на останалите кораби, заедно с вече вече изготвените корабни витла. След това следваше напълването на складовите помещения със запаси от въглища и храни.

В този късен следобед Барди седеше пред писалището в работния си кабинет, обхванат от нелеки мисли. Беше настанало време за сформирването на екипажите, което бе доста сложна работа. Моряците изглежда не достигаха, а подобрите капитани досега бяха управлявали доста по-малки кораби и нямаха опит в боравенето с парни машини. Беше наложително да се проведат няколко учебни плавания. Кралят вече си бе наумил имената на трите най-големи флагмански кораба — Завоевател, Откривател и Покорител, но се налагаше да измисли имената и на останалите девет. Той написа на листа пред него Буревестник, Сияйна Зора, Слънчев Лъч и внезапно се

запъна. Подходящите имена дълго бягаха от съзнанието му, след това се сети за Хелга и Лина, и фантазията му окончателно се изпари. Трябваше да измисли още четири имена, за които съвсем не се сещаше.

След като мозъчната му дейност на тази тема зацikli около петнайсетина минути, Барди ядосано излезе от кабинета си и се запъти към апартамента на Рок. Приятелят му сигурно щеше да му помогне. След няколко минутна разходка по коридорите, кралят почука на вратата му.

— Виж ти, посещение на височайша особа — усмихна се грамадния мъж, след като му отвори вратата. — Влизай! Какво те води насам?

— Не мога да измисля четири наименования на новите кораби — призна честно Барди. — Помагай!

— Няма ли да седнеш, за да пийнем по нещо? — попита го Рок.

— Нямам време, ще го направим довечера. Казвай бързо какво ти идва наум?

— Защо да не са имена на древни богове от моя свят? Зевс, Вотан, Тор и Ра — рече приятелят му, без много да умува.

— Страшен си — каза Барди. — Защо не дойдеш при мен? След малко ще имам посещение. Пристигнаха са някакви делегации от Ромта и Сканда, състоят се от ибери и витанги. Не зная за какво идват и какво ще поискат. Може да ми бъдеш полезен.

— Добре — съгласи се донякъде неохотно Рок и двамата се отправиха към тронната зала. След десетина минути те заеха обичайните си места.

— Да влязат — нареди кралят на един от стражите, а големият мъж до него с привичен жест опипа кобурите под мишниците си.

Делегациите бяха малобройни. Състояха се от две групи от по пет човека, предвождани от хора с доста груб и суров вид. Облеклото им беше прилично, но същевременно доста обикновено. Бяха обути със сандали, носеха вълнени туники и кожени куртки.

— Ерик — представи се предводителят на витангите и леко наведе глава.

— Басото — назова себе си колегата му от групата на иберите и повтори жеста.

„Не обичат да сервилничат — помисли Барди. — Горди са и изглеждат честни, но можеха и да се поклонят както трябва, нали съм крал, в края на краищата.“

— За какво сте дошли? — попита той резервирано.

— Докато чакахме отвън, разбрахме, че сме пристигнали по една и съща причина — започна Ерик. — Научихме, че ще отпловате към другата страна на океана, а аз лично съм убеден, че такава съществува, защото прадедите ми са я посещавали, така че дойдохме да предложим услугите си. Не се страхуваме от такова начинание. Упълномощени сме да се договорим с вас от много други добри моряци от родните ни страни. Всеки от нас е представител поне на двадесетина.

Кралят отначало се намръщи. Все пак се беше надявал слухът за презокеанската му експедиция да не се разчуе, но поради огромното число хора, заети с нейната подготовка, това се бе оказало невъзможно. Действително имаше нужда от моряци и съдбата сякаш сама му предлагаше помощта си. Вероятно гургилът Кико също имаше пръст в тази работа.

— Кой ви уведоми за моето намерение? — попита за всеки случай.

— Търговците. Такава голяма новина рядко остава в тайна. Разбрахме, че подготвяте дузина кораба за отпловане, сигурно ще имате нужда от допълнителни екипажи.

Витангите отдавна се славеха като отлични мореплаватели, но и иберите не им отстъпваха. Барди си спомни за предишната злокобна слава на северните морски разбойници, която бе принудила целият континент да тръгне в очакване на набезите им, докато накрая не бяха разгромени. Иберите обитаваха големия полуостров в юго-западната част на Ерпа, включена в състава на империята на ромтите, но преимуществено обслужваха търговски кораби, които обикаляха средното море и крайбрежието на Афика. Географското име на полуострова им бе единственото, което съвпаднаше с това от света на Холивуд. При неизбежните стълкновения с враждебно настроени племена и народи, за иберите бе напълно типично да се превръщат от моряци в кръвожадни бойци. Необузданият им нрав и изключителната им гордост им бяха помогнали да извоюват относителна независимост в рамките на ромтската империя. Те много рядко участваха в преки военни действия, бойните кораби на ромтите, които бе потопил в

голямата битка преди петнайсетина години, се обслужваха от екипажи, съставени предимно от роби.

— Какви са ви претенциите?

— По три златни барди на моряк на месец и по десет за нас, предводителите им — рече Ерик.

— Не можем да си позволим да поискаме по-малко — заяви Басото.

Кралят вътрешно се усмихна на оценката на собствената си златна монета, станала прекалено популярна в чужбина.

— На мен ще ми трябват моряци, но такива, които умеят да боравят с оръжие и да се сражават по суша.

— О-о-о, никога не сме имали проблеми с това — светнаха кръвожадно очите на Ерик. — Имаме богата традиция.

— Зная — намръщи се Барди и си спомни за черните рицари, с които едва ли щеше да се справи, ако не беше огнестрелното оръжие, внесено от света на Холивуд.

— Ние също — каза свирепо Басото и изгледа кръвнишки съперника си. — В близкото минало, витангите избягваха да ни посещават.

— Не сте ни били интересни — озъби се Ерик. — Винаги сте били бедни като плъхове.

— Така ли? — наежи се Басото и очите му светнаха кръвожадно. — Защо да не изясним различията си? Нека да излезем навън!

— Може — изрече витангът на развален ландирски език и изпсува нещо на майчиния си. Разбра се по интонацията.

— Не разрешавам никакви разpravии на територията на двореца — заяви Барди. — Ако ще се сбиете, ще ви арестувам и ще ви натикам в дрънголника. Сега излезте от залата. Когато сметна за необходимо, ще ви повикам отново.

След като двамата конкуренти излязоха, заедно с придружителите си, той се обърна към Рок:

— Какво ти е мнението?

— Здрави момчета, стават за командоси. Но от друга страна са доста опасни, повечето от тях са родени бандити. Представи си възможността да организират бунт на някой от корабите и да се опитат да го завладеят? Добре, че не знаят да боравят с огнестрелно оръжие, а

и не е за препоръчване да се научат. Знаеш как крием тайната на барута.

— А ако ги разхвърляме измежду нашите екипажи? Имаме остра нужда от моряци. Можем да им раздадем огнестрелно оръжие едва след като стигнем до другия континент. Там ще ги научим да боравят с него.

— Намирам го за по-приемливо.

— Добре, тогава. Стража, повикай ги обратно!

Ерик и Басото влязоха със същите наежени физиономии, с които бяха излезли от тронната зала.

— Решихме да наемем и двете страни при исканото от вас заплащане — каза Барди. — Но само при две условия: Първото е, че хората ви ще бъдат разпръснати между останалите екипажи, а второто, че не желая никакви разправии по време на завоевателната експедиция. По време на пътуването ни ще изисквам стриктно изпълнение на даваните от мен заповеди. Съгласни ли сте?

— Да — каза Ерик, след известно замисляне. — Но все пак аз съм свикнал да командвам моряци.

— Не можеш да бъдеш капитан, но ставаш за боцман — рече кралят.

— Какво е боцман? — попита витангът.

— Командва моряци, но така, както му нареди капитанът.

— Добре — каза Ерик. — Съгласен съм.

— И аз имам същите претенции — рече Басото.

— Съгласен съм и с теб. С колко човека ще пристигнете, за да си направя по-точни сметки? — попита Барди.

— Да речем с осемдесет — предположи витангът.

— Със сто — заяви убедително ибериецът и се подсмихна подигравателно.

— И аз мога да събера толкова — каза намръщено Ерик. — За кога са ви нужни?

— Искам да бъдат тук след месец и половина. Превозът е за ваша сметка.

— Знаем — рекоха в хор новоназначените боцмани и заедно с групите си напуснаха залата.

— Работата напредва — отбеляза кралят доволно, след като останаха насаме с Рок. — Отивам в кабинета си, за да продължа

попълването на списъците.

— А аз ще се върна при Лина и децата. Малко ми остава да бъда заедно с тях, желая да използвам всеки свободен миг.

— Имаш право — съгласи се Барди и слезе от трона. — В другата Америка непрекъснато повтаряха, че няма нищо по-важно на света от семейството. Сигурно затова толкова често се развеждаха, както впрочем и аз щях да го направя.

— Не си случил с първата си съпруга. Но за мен сегашната ти, Хелга, е образец на идеалната. Не мисля, че би могъл да намериш по-добра. Умна, гальовна и все още те гледа с обич, а ти не го заслужаваш чак толкова.

— И ти не можеш да се оплачеш от Лина, тя също те обожава. Разликата между мен и теб е, че освен за семейство, трябва и да мисля и да отделям много време за държавните дела.

— Нека да е така, ако това ти служи за оправдание — подсмихна се грамадният мъж и го напусна.

Барди продължи пътя към кабинета си и след като отвори вратата му, остана донякъде учуден. Върху дивана, встрани от писалището му, се бяха разположили синът му Викто и синовете на Рок и Дзог — Нилс и Дорго. Младежите имаха прекалено сериозни физиономии, дракончето бе подвило опашка под себе си и крайчецът ѝ, подаден между краката му, нервно потрепваше.

— На какво дължа вашето непредвидено посещение — усмихна се кралят.

— Искаме да проведем важен разговор — произнесе сериозно Викто.

— На каква тема?

— Желая да участваме в експедицията — изтърси синът му с прямота, типична за майка му. — Настояваме заедно с теб да посетим Америка.

— Това не е детска игра — отряза Барди. — Никой не знае с какви опасности ще се срещнем. И майките ви няма да го позволят.

— Майка ми отдавна е умряла — изрече дракончето.

— Тогава баща ти. Попита ли го?

Дорго предпочете да замълчи.

— Ще ни бъде много по-лесно, ако ти първи се съ согласиш да ни вземеш — отбеляза Викто и хитро присви очи. — Иначе е ясно, че

майка ми няма да бъде съгласна. Същото се отнася за Лина и Дзог, въпреки бащата на Дорго винаги е бил по-отстъпчив от теб. А ние не сме толкова малки, скоро ще навършим петнадесет години. Някога и ти си започнал да обикаляш Ландирия с коня си на почти на същата възраст.

— На времето бях принуден — призна кралят. — Бях останал без родители, а вашият случай не е такъв. Никой баща няма да пожелае да подложи на риск живота на синовете си.

— И никой баща няма да откаже синът му да види един нов свят — възрази Нилс и нервно приглади русата си коса. — Кой знае кога ще имаме друга такава възможност.

— Хм — изсумтя Барди, в невъзможност да приеме решение. — Да речем, че искам да ви взема, но ако го направя, после ще имам големи разправии.

— За какво си крал? — попита невинно-нахално Викто. — Просто им кажи, че си го наредил.

— Задълженията на краля в семейството са едни, а в обществото, което управлява — съвсем други.

— Така няма да стигнем до никъде. Ние сме млади хора, които искат да опознаят света.

— Няма да стане, докато не поговоря с Рок и Дзог.

— Все пак е нещо — рече разочаровано синът му. — Но някак си подушвам, че си склонен да ни вземеш.

— Ще видим — отсече ядосано Барди. — Защо не отидете да си поиграете?

— На какво? Детските игри вече почти не ни интересуват.

— Преди седмица ви видях да си играехте с дървени мечове. Мислех, че ви харесва, изглеждахте доста увлечени.

— Не беше игра, а по-скоро тренировка. Ако ни вземеш, може да се наложи да употребим и истински оръжия. Един от ковачите отдавна ни ги изготви. Е, малко са по-леки, но...

— А аз вече мога да летя — намеси се Дорго. — Ще бъда доста полезен.

Последното предложение съвсем не беше за пренебрегване. Прекомерно надебелелият Дзог едва ли ставаше за провеждане на въздушни операции. Но именно той трябваше да даде съгласието си, а същото се изискваше и от Рок, Лина, Хелга и Дзог. Барди усети, че се

размеква и че вътрешно по-скоро е склонен да изпълни желанието на тримата.

— Утре ще поговорим на тази тема — измъкна се той, преди да е казал нещо, за което да съжалява. — Трябва да си помисля.

Младата група разочаровано се измъкна от кабинета му.

След като остана сам, отложил дребния проблем за близкото бъдеще, кралят отново се зае да съставя списъците на корабите. Задачата не беше от простите. Докато отсъстваше, не можеше да остави управлението на Обединеното кралство в ръцете на случайни хора, а най-близките му, същевременно бяха нужни за завоевателния поход. Дилемата изглеждаше почти неразрешима. От една страна местните благородници изпитваха страх от него, от друга нравите в бившето кралство Сандирия не бяха от най-добрите и през неговото половин годишно отсъствие би могло да се очаква възникване на дворцов заговор. Историята учеше, че дори и във великата Римска Империя от света на Холивуд, това се е случвало многократно. Дворцовите нищожества и сенатори дори са имали налудничавата идея да свалят от власт могъщия Юлий Цезар, използвайки неговото отсъствието по време на един от продължителните му походи в Галия. Интригантите от империята на ромтите, също не се отличаваха в подхода си към организиране на заговори. Барди в общи черти бе успял да се запознае с доста местни исторически хроники, благодарение на ръкописите, продадени му от търговците, които след това бяха преведени на ландирски език.

Кого да остави да го замества?

Кралят се мъчеше да определи човека, който освен да управлява с твърда ръка би бил и достатъчно умен да лавира в подхода си към местните аристократи. Генералите му Дого, Бино и Заган бяха доказали верността и беше сигурен, че без да се замислят, биха жертвали живота си за него, но не можеше да се каже, че интелектуалният им коефициент беше особено висок. Може би самият той беше виновен за спъването на тяхното умствено развитие, защото единственото, на което ги бе научил, беше да изпълняват заповедите му, а за това не се изискваше влагане на собствена мисъл. Кой тогава? Рок му бе извънредно нужен в похода към Америка. Неговите „момчета“ бяха достатъчно умни, но Барди не ги чувстваше особено близки и може би беше по-добре да останат в Обединеното Кралство,

за да бдят за реда, макар че първоначалните му намерения бяха те да сформират основното ядро на бъдещата завоевателна експедиция. Сега всеки от тях заемаше някакъв висок пост в трите области на Кралството и като че ли бе редно да продължават със задълженията си. Мофадей, васалният крал на малката Тримония също не бе годен за целта. Беше суетен и с ограничено мислене, свикнал да борави с нещата в малки мащаби. От него би могло и да се очаква извършването на всякакви глупости. В самите области също трябваше да останат и други хора със здрава ръка, годни да защитят Обединеното Кралство от всяко нападение.

Крал Барди усети, че главата започва да го боли. Тогава се сети за стария магьосник, който въпреки общата си безполезност, на два-три пъти му бе дал ценни съвети. Рок също би могъл да го посъветва, но той бе израсъл и живял в условия на друга политическа система на управление и надали щеше да му бъде толкова полезен. Кралят излезе от кабинета си и нареди на първия попаднал му страж да повика Горо.

— За какво съм ти притрябвал — промърмори магьосникът след като влезе в кабинета и без да поиска кралско разрешение се плъсна върху дивана до писалището, без да забрави да издаде характерният напоследък за него миризлив звук. — Доста рядко се сещаш за мен.

Кралят намръщи нос и побърза да отвори крилата на прозореца зад него, след това се изправи до писалището и разказа на стареца за какво го беше повикал.

— Не забелязваш нещата, които се намират не по-далеч от носа ти — рече Горо, след като Барди привърши. — Приличаш ми на старец, който се пита къде му е шапката, след като тя отдавна виси на главата му.

— Какво искаш да кажеш? — попита Барди ядосано.

— Че не виждаш очевидното. Кой ти е най-близкия човек в кралството?

— Рок, но той обезателно ще ме придружи в експедицията.

— Мисълта ти се върти само в мъжки род, сякаш жените са негодни за нищо. А аз мисля, че най-близкият ти човек е собствената ти съпруга, кралица Хелга, която те обича и никога няма да те предаде. Но да оставиш да те замества жена, сигурно ти се струва нередно, така ли е? Въпреки че историята на другия свят познава и велики кралици.

Кралят се отпусна поразен на стола пред писалището, смаян от простотата на решението на този огромен за него проблем. Хелга беше умна, твърда и праволинейна в достигане на целите си, напълно запозната с лицата, които обсаждаха кралския двор, заедно с дребните им интриги. Действително не бе забелязал очевидното.

— Горо, знаеш ли, че ако не беше толкова отвратителен на вид и не разнасяше около себе си противен мирис, с удоволствие бих те разцелувал — призна Барди. — Не напразно имаш титлата „главен съветник“.

— Нито ти искам прегръдките, нито целувките. Единственото ми желание е да се завърна в света на Холивуд — измърмори магьосникът. — Там се намира офисът ми, за който съм предплатил шест месечен наем, там е и позлатената табела на фирмата, която създадох. Там са и богатите ми клиенти, които сигурно плачат за мен.

— Не ти ли омръзна непрекъснато да мрънкаш за Холивуд? Старче, нямаш ли чувство на патриотизъм?

— Нямам. Такъв съм си — отсече Горо. — Нали знаеш любимата римска поговорка на дракона — „уби бене, иби патриа“. Дето е добре, там е отечеството. А в Холивуд ми беше много по-добре от тук. Вярно, че в Обединеното кралство станаха много подобрения, ала там си е друга работа. Луксозни коли, разкошни жени и скъпи магазини, в които намиращ всичко, за което може да си помислиш.

— Така и не се научи да караш кола, жените отдавна не представляват интерес за теб, а винаги си бил такъв скъперник, че ако не трябваше да се храниш, кракът ти нямаше да стъпи дори в някоя квартална бакалница.

— Не ме учи какво мога и какво не мога — разсърди се магьосникът. — Не е важно дали го мога, важното е че имам очи и всичко, което ти казах, съм го виждал. Тук го няма.

— Някога ще го има — заяви уверено Барди. — Само от нас зависи.

— Няма да съм жив дотогава — каза унило Горо.

— Магьосниците винаги са били прочути с дълговечния си живот.

— Дано да е така. От твоята уста в божиите уши. Знаеш ли от какво най-много ме е страх?

— Не.

— От старческата склероза. Не искам да се насирам и напикавам в гащите си, без да си давам сметка, че го върша.

— Сигурно всеки изпитва страх от подобна участ. Затова най-славната смърт е да загинеш в битка — уверено произнесе кралят.

— Тези ги разправяй на другото. Искам да си живея нормално, да бъда полезен на себе си докато мога и да не преча на другите. Това, дете ми го разправяш за битките е пълна глупост.

— Зная, че си страхлив и освен това пълен егоист. Но понякога си полезен, като днес, например.

— Винаги съм бил полезен — възрази стария магьосник. — Ако се беше съветвал с мен по-често, работите ти щяха да бъдат съвсем наред. Но ти обичаш безразсъдните действия.

— Тогава усещам, че живея — възрази Барди. — Ако нямаше такива като мен, и досега щеше да водиш полугладен живот в мизерното село Бягай-по-далече-оттук.

— Хайде да не спорим повече — рече намусено магьосникът и се надигна с от дивана с типичен звук. — Младите хора винаги са неблагодарни. Когато ти потрябвам, отново ме повикай.

Старият мъж стана от мястото си с известен труд и се запъти към вратата. След като излезе, Барди усети голямо облекчение. Но не от излизането на магьосника, а от решението на главния проблем, след който нещата сякаш сами се подреждаха. Щеше да повика в столицата Ламон, областния управител на Кирикия, за да стои близо до Хелга, а той от своя страна щеше да остави управлението на областта на някой от най-доверените си хора, вероятно на някое от момчетата на Рок. Лина щеше да замества мъжа си и да заеме длъжността на областен управител на Ландирия, а положението на Мофадей в Тримония щеше да остане непроменено. Оставаше му да състави списъкът на екипажите на корабите, в които допълнително щяха да бъдат включени иберийци и витанги. Но тази работа много по-успешно би могъл да я свърши и друг. И в случая за нея нямаше по-подходящ от адмирал Нелси.

Крал Барди се завъртя на стола си и погледна през прозореца. Залезът му се стори чудесен.

4.

— В никакъв случай! — заяви Хелга и очите ѝ се навлажниха. — Нямам друг син!

— Слушай, скъпа — подхвана Барди. — Момчето възмъжава, не може цял живот да се крие под полата на майка си.

— Никога не го е правил — възмути се кралицата. — От малък е имал претенции за самостоятелност. Дори вече не ми позволява да го прегръщам и целувам. Срамува се.

— Аз поемам отговорността за него. Нищо няма да му се случи — настоя Барди.

— Защо искаш съгласието ми, след като и без това си решил да го вземеш със себе си? — изхлипа Хелга и сълзите ѝ потекоха.

— Разбери, че искам да го направя мъж, а не да остане лигльо. Ако се научи да устоява на негодите ще бъде много по-полезен на себе си. Ще бъде под мое наблюдение, няма да позволя косъм да падне от главата му.

— Винаги си бил силен в обещанията — изстена тя, донякъде примирена.

— И винаги съм ги изпълнявал — отрязва кралят. — Поне дотолкова, доколкото е зависело от мен — сети се той, че все пак не всички от тях бяха изпълнени.

— Този път е различно — Хелга направи опит за последна съпротива. — Нямам друг син — повтори тя. — Говори ли с Рок и Лина?

— Рок е съгласен, Лина скоро ще капитулира. Ти също. Освен това една кралица трябва да проявява достатъчно твърдост. Скоро ще се наложи да управляваш самостоятелно големи територии и ще трябва да забравиш за чувствата.

— Те винаги са били запазени само за теб и децата ни. Едва ли съществуват по отношение на останалите.

— Правилно разсъждаваш. Минаха ли ти притесненията?

— Винаги си се налагал. Искаш съгласието ми, добре, получи го насила — отново се вкисна кралицата. — Искам да остана сама.

Барди се измъкна гузно от царските покои и се забърза към обора на Дзог, където винаги намираще отдушник на лошите си настроения. Драконът му действаше успокоително — или с мъдрите си разсъждения, или с неподправения си хумор.

— Виж си физиономията — посрещна го огромното чудовище, след като прекрачи прага на неговата обител. — Сякаш си ял люти чушки. — Огледай се в голямото огледало на страничната стена и сам ще се убедиш. То е първият шедьовър на новата фабрика. Направено е от кристално стъкло, излято върху подложка от течено олово, по него не се забелязват никакви гънки. Не съм суетен, ала наредих да го донесат, за да създава допълнителен обем на жилището ми, което така грозно наричате обор. Да ти призная, избягвам да се оглеждам в него, не искам да виждам на какво съм заприличал.

Както се очакваше, Дзог преживяше остатъците на поредния овчи труп.

— Нали обеща да намалиш дажбите? — попита го Барди.

— Обещанието е най-лесното нещо. Трудността идва при неговото изпълнение. Често разсъждавах по този въпрос и дори всеки ден продължавам да мисля по него.

— Така беше и миналия месец и още по-миналия — внезапно се разсмя Барди и лошото му настроение поизчезна.

— Не си пристигнал току така, познавам те — рече драконът. — Дори зная за какво си дошъл.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Драконите понякога имат телепатични способности. Искаш да разбереш дали ще взема Дорго в експедицията. Е, за да не гадаеш повече, ще ти кажа. Ще ме придружи.

— Лесно ли стигна до това решение?

— Не ми се наложи дълго да го премислям, защото се сетих, че Дорго се е научил да лети и е наследил лошия инат на майка си, лека й пръст. Дори и да му заявя, че не го пускам, след като излезем в открито море, той ще литне и без моето разрешение ще кацне на палубата на кораба. Няма да изостави приятелите си.

— А ти откъде си сигурен, че ще бъдат с нас? — попита наивно кралят.

— Познавам те. Още като те видях, разбрах, че си имал пререкания с Хелга на тази тема. Впрочем с нея не можеш да имаш разpravия за нещо друго, макар че никога няма да намериш по-разбрана жена.

— Прав си — въздъхна Барди. — Не го прие леко, но накрая се съгласи.

— И Рок сигурно вече е обработил братовчедка й — изригна Дзог игриво пламъче. — Кога тръгваме?

— До две-три седмици. Парните машини вече са монтирани, сега се провеждат пробните изпитания. Тези дни ще пристигнат иберийците и витангите, които ще попълнят екипажите.

— Внимавай с тях — рече драконът. — Все пак са чужди хора.

— Но са отлични моряци и бойци.

— Какъв е планът за завоюването? — смени драконът темата.

— Да ти призная, не знам дали да тръгна по пътя на Кортес от света на Холивуд. Експедицията му съвсем не е била от леките. Изкачвал е стръмни планини, преминавал е през заблатени местности и е попадал в непрекъснати сражения. Но ако релефът на местността се окаже същият, изглежда че няма да имаме друг избор. При всички случаи трябва да стигнем до долината на Мексико. Ако съществува някаква империя, по силата на логиката, тя би трябвало да се намира там.

— Кой знае. Столицата на империята на ромтите не е разположена на мястото на Рим от другия свят, а на стотина километра по на север — заяви драконът. За място на дебаркиране, аз бих избрал някой по-равен участък, който не е свързан с преминаване на планински проходи. Направи ли лафети за превозване на оръдията? Ще имаш ли достатъчно коне?

— Лафетите отдавна са готови, оръдията ще бъдат влачени от мулета, защото са по-издръжливи животни. Конете ще обслужват само офицерите от армията. Но ако трябва да завладяваме империя, напълно съм убеден, че нейното лоно трябва да се търси в някоя голяма котловина между планините.

— По всичко личи, че ще падне голямо мъкнене — отбеляза Дзог. — Като общо военната екипировка на похода ми се струва доста слаба в сравнение с тази от другия свят, но засега такива са ти възможностите. Как ще въоръжиш бойците?

— С мускети и пистолети с кремъчно запалване. При добра тренировка ще могат да се произведат до три изстрела в минута с едно от двата типа оръжие. Като допълнение към въоръжението им, всеки от тях ще притежава меч и кама.

— Прибави към въоръжението им арбалети. Отиваме във влажна тропическа зона, барутът може да се навлажни и да стане негоден за употреба.

— Не се сетих за това. Съветът ти е ценен, обезателно ще го изпълня.

— Моряците ще имат ли защитни жилетки? Нали по-голямата част от тях ще се превърнат във войници?

Крал Барди се изчерви.

— Да ти призная, не бях помислил за този пропуск. Войската на Обединеното Кралство е снабдена с леки брони, но не искам да я лишавам от тях. Не е късно да се изработят такива и за моряците.

— Обезателно. Трябва да имат и каски — настоя Дзог. — Представи си, че срещнат диваци и те започнат да ги замерят с камъни по главите. Ще им изпопукат черепите. Предпазните атрибути са важно нещо, дори и аз бих помислил за нещо такова, макар че главата ми е доста голяма. Не забравяй да вземеш и самара ми, може да се наложи да те повозя в небето, както едно време.

— Сигурен ли си, че ще полетиш? — попита със съмнение Барди. — Малко ме съмнява, че ще се получи, поради килограмите, които си натрупал.

— Мога поне да опитам — отвърна драконът. — По време на похода сигурно ще сваля някой друг тон. Впрочем накъде тръгваш? Почакай, разговорът ни вървеше добре!

— Трябва да дам нареждане за изготвянето на леки брони, каски и допълнително количество арбалети. Не ни остава много време — произнесе кралят загрижено и изхвъркна от обора.

„Можех да го посъветвам по-късно, след като разменим повече сладки приказки — помисли Дзог. — Но всеки човек е склонен да греши в тактиката на поведението си — каза си той и едва после се сети, че е дракон.“

По пътя към кабинета си, Барди още изпитваше яд, че не беше помислил за такива елементарни неща относно екипировката на морската си армия, които съвсем не бяха маловажни. Донякъде бе

ядосан и на адмирал Нелси, който би трябвало сам да помисли за необходимото при превръщането на моряците в сухопътна войска. Но едно нещо беше неоспоримо: от разговорите с Дзог винаги имаше полза.

След като написа нужната заповед, кралят я подписа и подпечата, после излезе навън и я връчи на дежурния куриер, който седеше на стола до охраната пред кабинета му и му нареди веднага да препусне към съответната фабрика. Донякъде успокоен, Барди изпита известно задоволство от бързото си действие и реши да се отправи към канцеларията на сенешала. Искаше да разбере как върви снабдяването на корабите с консервирани храни, а и по принцип обичаше да инспектира подчинените си.

Пътят по заплетените коридори му отне десетина минути, после той се спусна по една от стълбите, водеща към долния етаж. Близко до нея се намираше и канцеларията на Горголан. Преди да отвори вратата ѝ, дочу, че от вътрешността ѝ се разнасят странни звуци, които биха могли да бъдат определени като хорово пъшкане и охкане. Кралят влезе без да почука и онемя от сцената, която завари. Сенешалът бе тръшнал върху работната си маса някаква особа от женски пол и бе потънал в дълбок любовен екстаз. Част от преписките по доставките на консерви и други хранителни продукти се бяха разпилели по пода, съборени от движенията на любовниците. Барди се ядоса отново и затвори вратата с трясък.

Горголан обърна глава, забеляза го и едва не подскочи от ужас, опитвайки се да се освободи от хватката на дамата, която се намираше под него, преплела крака над кръста му. След като успя да се справи с нея, той трескаво започна да привежда в приличен вид облеклото на долната част на обемистото си тяло. Кралят го наблюдаваше и мълчеше.

— Махай се веднага отгук! — придоби по едно време дар слово възрастният пълен човек и започна да избутва към вратата непознатата дама, вероятно някоя от прислужниците в двореца, която полуоблечена, все още не осъзнаваше промяната в ситуацията. — Господарю, много съм виновен — падна сенешалът на колене пред краля си, след като обектът на сексуалния му порив бързо се измъкна от стаята. — Моля да ми простите, но понякога тези неща се получават съвсем импровизирано. Фактически аз съвсем нямах такива

намерения, но тази жена влезе в канцеларията ми и после... — не се доизказа нещастният човек, направил недопустимо прегрешение на работното си място.

Барди се чудеше какво да го прави. Не можеше да го ритне, защото сенешалът се бе вкопчил в десния му крак и упорито целуваше обувката му. Ситуацията беше трагикомична и кралският дълг се бореше с напъните да се изхили.

— Стани — опита се той да запази сериозен вид. — Така ли си изпълняваш служебните задължения?

— Аз... аз... казах, че съм много виновен. Простете ми Ваше Величество! Никога досега не съм злоупотребявал с доверието ви, но сега... просто така се получи — понечи Горголан отново да се хвърли в краката му, но кралят гнусливо отстъпи крачка назад.

— Мисля, че не е точно така. Сигурно и друг път си го правил — изръмжа Барди, окончателно овладял пристъпите на смях. Кралската личност в него отново доминираше. — Спомняш ли си за пръчките на голо, след които дни наред не можеше да си седнеш на задника? Бяха заради подкупите, които вземаше. Изглежда, че е време отново да опресня паметта ти.

Сенешалът млъкна гузно, готов да се разплаче. Физиономията му издаваше такова страдание, че Барди накрая реши да се смили над него.

— Събирай бързо разпилените документи и докладвай докъде стигна със зареждането на корабите. За последен път ти прощавам.

— Благодаря, господарю — въздъхна облекчено Горголан и се хвърли да събира изпопадалите по пода свитъци. — Никога няма да се повтори! — заяви той тържествено между силното пъшкане от направеното усилие.

След това се впусна да изброява доставеното на корабите, като ги изреждаше един по един. Кралят остана доволен от чутото. Шест месечният резерв на завоевателната експедиция беше осигурен. Сенешалът несъмнено притежаваше необходимите качества да изпълнява задълженията си, въпреки слабия сексуален контрол над собствената си личност.

Барди излезе от канцеларията на Горголан и тръгна обратно към кабинета си. На един от завоите на коридорите едва не се сблъска със сина си Викто, който изглеждаше доста развълнуван.

— Татко, благодаря ти! — успя да изговори младежът и го прегърна в изблик на отдавна стаена синовна обич.

Кралят остана изненадан от проявата му, защото синът му напоследък показваше голяма доза сдържаност в отношенията си с него и рядко проявяваше изблик на емоции. След това баща му го разгледа с друг поглед, сякаш едва сега го откриваше. Викто беше пораснал строен като родителите си, а тялото му бе доста мускулесто за възрастта му. Кестенявата му коса падаше над високо чело и пъстрите му, умни очи, светеха от радост, но в тях беше стаена и твърдостта на погледа, наследен от баща му. Лицето му с правилна форма определено можеше да се нарече красиво, над волевите му устни бяха поникнали меките косми на бъдещи мустачки. Малкият му нос беше вирнат предизвикателно.

Барди продължаваше да го оглежда и неволно му се любуваше.

— Благодаря и на майка си, че се съгласи — каза той, неспособен да добави повече.

— Веднага ще го направя — отвърна радостно Викто, обърна се и забърза по коридора. Момъкът вече се чувстваше засрамен от проявените пред баща си чувства.

Барди продължи пътя си и скоро завари пред собствения си кабинет тълпа от хора, които го очакваха търпеливо, обградени от стражите. Той разпозна всред тях управители на фабрики, търговци, снабдители, военни и дори няколко кмета от близките села.

„Няма да се научат да се оправят сами с проблемите си — помисли недоволно. — Затова в другия свят казват, че кралската корона е тежка.“

5.

Дългоочакваният ден най-сетне настъпи. За щастие беше безоблачен и лекият бриз приятно галеше косите на крал Барди, който се бе облегал на перилата на горната палуба на „Завоевател“ и наблюдаваше тълпата от изпращачи, струпана на кея на пристанището в Омала — най-голямото и най-близкото до столицата Славна Победа. Встрани от него се намираха Рок, Викто, Ламон, Горо и адмирал Нелси. Зад тях се извисяваха здраво прикрепеният към палубата ремонтиран хладилен фургон и внушителното туловище на Дзог, който зяпаше суматохата на сушата по-скоро от любопитство. Фургонът и драконът бяха изтеглени на палубата и след това настанени по надлъжната озова линия на кораба посредством специално укрепена платформа, годна да издържи тежестта им. Поради непрекъснатото плюскане в продължение на години, довело до прекомерното му напълняване, Дзог почти бе изгубил двигателните си навици.

Комините на корабите вече бълваха облаци дим, платната на мачтите бяха прибрани. Те бяха предвидени като резервни, в случай на повреда на парните машини или като допълнителна тяга на морските съдове при наличие на попътен вятър.

В тълпата от изпращачи, жените по кея бяха по-многобройни. Някои от тях размахваха цветни кърпички и лицата им бяха мокри от сълзи, тъй като силно преживяваха раздялата с любимите си съпрузи или синове. Други изглеждаха доволни, че ще се отърват от пияниците, които ги тормозеха в къщи и изпитваха злорадо задоволство, че половинките им за дълго няма да имат възможност да се отдават на вредния си порок, докато през това време те щяха да прибират техните добри заплати. Мъжете изпращаха синове и братя, децата — бащите си.

Обградени от охрана, на челно място всред изпращачите бяха застанали Хелга и Лина, заедно с дъщерите им Мейла и Инге. През бинокъла на Барди лицето на кралицата изглеждаше сухо и някак си вкаменено, тя беше изплакала мъката от раздялата с него през

предишните няколко ноци и го бе направила тихичко, докато той спеше. Беше го отгатнал по мократа ѝ възглавница, която случайно бе докоснал на разсъмване. Кралят изпита угризения на съвестта си, защото гледката не бе от най-приятните, а именно той бе причинил мъките на любимата си жена. За да се освободи тягостното чувство, което все повече го обземаше, Барди реши да даде очаквания от всички знак и носовите оръдия на флагманския кораб „Завоевател“ изгърмяха. Тътенът от мощния гърмеж се блъсна в стената на кея и оглуши изпращачите. Останалите съдове от флотилията вдигнаха котви, надуха басовите си парни сирени и започнаха маневрите, необходими за излизане от пристанището. Хората струпани по кея, размаха ръце и кърпички. Кралят не можа повече да издържи на гледката, отплуването му към Америка в този момент му се стори като бягство от спокойствието и уюта, които напускаше. Сърцето му се сви в неприятна тръпка, той извърна глава и подаде бинокъла на сина си, който за разлика от него изглеждаше доста радостен. След това бегло погледна към Рок и остана изненадан. Не предполагаше, че суровият му приятел, който с един саблен удар на дланта си можеше да убие човек, без да му трепне окото, беше способен на такива силни чувства. По бузите на стегнатата, побеляла физиономия на огромния мъж, се стичаха сълзи.

С всяка изминала минута корабът се отдалечаваше от пристанището и хората по кея се превръщаха в едва забележими цветни петънца. През дъските на палубата се усещаха равномерните вибрации от работата на парната машина. Кралят помахаше с ръка за последен път, обърна се рязко и решително закрачи към каютата за управление, която се издигаше над горната палуба. Изкачи страничната стълбичка, която водеше към капитанския мостик, който я опасваше, отвори вратата и влезе в обширната ѝ, тристранно остъклена вътрешност. Оказа се в компанията на сериозния и строен капитан Колбер, атлетичния адмирал Нелси и помощник-капитана, дребен и чевръст мъж на име Пинорет. Мъжете се изпънаха и стегнато му отдадоха чест.

- Най-сетне потеглихме — установи без настроение кралят.
- Тъй вярно, Ваше Величество — отвърнаха тримата в хор.
- Свободно — нареди Барди. — Всичко ли е наред?

— Да — потвърди адмирал Нелси, след като се вгледа в системата от огледала за обратно виждане, предложена като нововъведение към корабното дело от самия крал. — Вятърът е попътен, времето е чудесно, флотилията строго спазва курса на флагманския кораб. Скоро ни предстоят няколко опасни участъка, преди излизането ни от залива в открито море, но капитан Колбер отлично познава морската си професия. Докато стигне до сегашния си чин той е преминал през всички възможни корабни служби, като е започнал кариерата си от обикновен моряк.

— Подводните скали след изхода на залива са много коварни — отбеляза капитанът, стиснал уверено кормилото. — Но мисля, че няма да имаме проблеми, познавам всяка педя от тази опасна зона. Едва след като излезем от нея ще предам управлението на първия кормчия. Да си призная, в такива опасни моменти вярвам най-много на себе си.

— Харесва ми чувството ти за отговорност — отбеляза Барди. — Знаеш, че не желая неприятности от самото начало на експедицията.

В този момент през вратата на каютата за управление се промъкна невзрачната фигура на магьосника.

— Какво търсиш тук? — попита го кралят.

— Защо, нямам ли право? — отвърна обидено Горо.

— Само ще пречиш на капитана, който е зает с извънредно важна задача. Излизането от залива е свързано с повишено внимание, а ти ще го разсейваш с непрекъснатите си приказки.

— Така ли посрещаш приятеля си, главният виновник за това необмислено начинание? Да не говорим за дивидентите, които вложих навремето при създаването на фонд „Ландирия“ в Холивуд, а те косвено допринесоха за него, освен това...

— За какво си се домъкнал? — прекъсна излиянията му Барди.

— Искам да ти покажа нещо. Предлагам да излезем навън.

Кралят го последва с неохота и двамата се измъкнаха на мостика.

— Погледни нагоре — посочи Горо към долната рея на централната мачта. — Виждаш ли?

— Какво има за гледане?

— Не забелязваш ли нещо особено?

— Какво точно? Върху нея като че ли е кацнала някаква птица.

— Не някаква, а гарван.

— И какво от това?

— Според мен е лошо предзнаменование. И въобще един гарван, ако изобщо е такъв, а не нещо друго, скрито под външността му, няма какво да прави на кораб, който почти се намира в открито море. Не е морска птица.

Барди се замисли за миг и отвърна:

— Винаги си бил по предразсъдъците. Ами ако ни донесе късмет? Не мислиш ли, че напречната мачта евентуално му е харесала. Предполагам, че докато корабът е стоял в пристанището, птицата е решила да си направи гнездо на нея. А с отплуването си, ние сме разрушили гарванските му мечти за семейно щастие.

— Не е така. Гарваните по принцип знаят всичко, което става около тях, дори могат да отгатват и бъдещи събития. Но този над нас може и да е *Наблюдател* — отвърна загрижено магьосникът. — А ако е такъв, зависи на кои сили служи. При всички случаи те са или от някой друг свят, или от отвъдното, но се знае, че предимно са лоши. Така че неговото присъствие не ми харесва.

— Искате ли да му видя сметката? — стресна ги Рок Свенсон, който тихо, по котешки, се беше изкачил по стълбата на мостика и незабелязано се бе приближил до тях. Изглежда беше дочул част от разговора.

— В никакъв случай! — изпищя Горо. — Как можа да си го помислиш! Прибери пистолета, ако обичаш, ще озлобиш силите, които са го изпратили.

— Не съм свикнал да ме шпионират — усмихна се Рок, който изглежда бе възвърнал присъствие на духа след раздялата с близките си и тренингът му на командос от специалните части бе надделял.

— Свали оръжието! — изкрещя магьосникът. — Не си играй с огъня, ще пострадаш.

Дали поради вика му или реалната пистолетна заплаха, гарванът изграка сърдито и литна към сушата, която вече едва се забелязваше в далечината.

— Дано да е бил само *Наблюдател* — продължи облекчено Горо.

— Не си падам по суеверията — каза Рок и прибра пистолета в кобура си. — Нека да се заемем с нещо по-сериозно. И без това няма какво да правим, предлагам да организираме партия покер в кралската каюта, тя е най-голямата и напълно става за тази цел.

— Без мен — заяви старецът. — Така и не се научих да играя на карти.

— Тогава ще викнем Нилс и Викто, сигурен съм, че изгарят от нетърпение да получат такава покана.

— Годни ли са за партньори? — усъмни се Барди. — Освен това, редно ли е децата ни да играят хазартна игра? А ако познават правилата ѝ, кой ги е научил на нея? — попита той.

— Ако не го направил бях аз, щяха да потърсят някой друг. — отвърна грамадният мъж. — Не знаеш ли, че всички в Обединеното кралство, отдавна играят на покер? Преди петнайсетина години моите момчета пуснаха в действие тази зараза и вече е късно да се предприемат ограничителни мерки. Дори и да наложиш наказания с тояги, всички твои поданици тайно ще продължават да играят тази игра, понеже тя повишава адреналина на хората. С децата не е задължително да играем с реални пари, можем да залагаме само с чипове. А покерът със сигурност ще развие тяхната съобразителност.

На краля не му оставаше друго, освен да се съгласи. Те слязоха по стълбичката, заобиколиха хладилния фургон и огромното туловище на дракона, който спеше върху палубата с глава, завряна между лапите си, и се отправиха към реда от каюти, предназначени за висшия персонал на кораба. Рок подсвирна на Нилс и Викто, които все още стояха облежани на перилата и наблюдаваха морската шир, а Дорго незабавно се измъкна отнякъде и тръгна след двамата си приятели. Сигурно и на дракончето му се играеше на покер, но ноктите на лапите му пречеха да държи картите както трябва, затова трябваше да се задоволи с ролята на наблюдател.

— Ще отида да си подремна — заяви Горо, преди да се разделят — Усещам някакви неприятни пристъпи, сигурно съм хванал морска болест.

— Само това оставаше — рече насмешливо Рок. — Не само да изпускаш миризливи газове, но и да повръщаш.

— Нямах капка уважение към възрастните хора — каза недоволно магьосникът. — И ти някой ден ще остарееш.

— Едва ли — ухили се едрият мъж. — Аз съм от тази порода хора, които обикновено умират млади.

* * *

От денят на отплуването беше изминал месец. Както би трябвало да се очаква за летния сезон, времето продължаваше да е хубаво, сякаш нарочно поръчано за успеха на експедицията. Моряците бяха сити и доволни, освен това имаха пълно доверие в предводителя си, който не веднъж беше доказал качествата си на водач и притежаваше познания, които доскоро бяха недостъпни за техния свят. Като се изключат няколкото свади между иберийци и витанги, участниците в които понесоха съответните наказания, животът по корабите течеше нормално. Посредством флаговете и устройствата за светлинна сигнализация, капитаните на единайсетте кораба редовно докладваха на адмирал Нелси за състоянието на нещата при тях, а той от своя страна обобщаваше справките и долагаше резултата на краля. Според навигационните изчисления, желаният бряг се намираще на близко разстояние.

Дните на Барди преминаваха или в четене на книги и разговори с дракона Дзог, който упорито продължаваше да унищожава овчите бутове, замразени във фургона, като настойчиво твърдеше, че сигурно ще настъпят по-гладни времена, затова сега му било времето да натрупа повече килограми, или в дребни разpravии с магьосника Горо, който се оплакваше от неудобствата на кораба и от въображаеми пристъпи на морска болест, или в игра на покер, при която кралят обикновено се ядосваше, защото Викто и Нилс се редуваха да печелят игрите, докато Рок само им се подсмиваше снизходително. Освен с него и с децата, Барди често прекарваше обедите и вечерите в компанията на Нелси, Колбер и Пинорет, които ставаха словоохотливи и разказваха безкрайни морски истории. Горо се присъединяваше рядко към тях, той предпочиташе вегетарианската му храна да бъде сервирана в собствената му каюта, където прекарваше по-голямата част от времето си в присъствието на ученика си Дасо — мършав и невзрачен младеж с блуждаещ поглед, пред когото обикновено се правеше на велик магьосник. Свободните от вахта моряци разнообразяваха живота си с игра на карти и зарове, опъването на платната им се бе наложило само на два пъти, когато беше излязъл попътен вятър.

В късния следобед на тридесет и третият ден от началото на експедицията, дежурният моряк, който наблюдаваше хоризонта от височината на площадката, прикрепена към главната мачта се развика: „Земя, земя!“ Последва оръдеен изстрел. Вълнението, предизвикано от голямата новина, бързо се разпростря по целия кораб. Част от моряците радостно изскочиха на палубата и впериха погледи в черната линия, която се забелязваше в далечината. Барди и Рок също излязоха навън и се изкачиха в каютата за управление, където завариха адмирал Нелси, първият кормчия, капитан Колбер и Пинорет. След обстойно разглеждане с биноклите на бреговата ивица, тя се оказа част от широк залив. Дългоочакваният ден най-сетне беше настъпил.

— Разгъни корабите във ветрилообразна форма — нареди бодро кралят на адмирал Нелси. — Нека да спазват минимална дистанция и непрекъснато да измерват дълбочината. Знаеш, че киловете им газят около шест метра, не искам никой от тях да заседне в плитчина. Ще хвърлим котва възможно най-близо до брега и ще отложим дебаркирането за следващия ден.

— Слушам, Ваше Величество! — каза адмиралът и тръгна да изпълни заповедта. На излизане от каютата едва се размина с Горо, който влезе с уплашена физиономия.

— Гарванът! — почти извика той. — Отново е кацнал върху една от реите.

— Уверен ли си, че е същият? Може да е някой местен.

— Местните сигурно не изглеждат така и едва ли ги има — отвърна магьосникът. — Намираме се в субтропична зона.

— Не ми разваляй настроението — тросна се Барди и ядосано излезе навън. Замижа от силната светлина и след като зрението му се адаптира, забеляза птицата. Извади пистолета си, но преди да успее да стреля, тя литна.

— Виждаш ли, пак се е домъкнал — настоя магьосникът зад гърба му. — Вече съм сигурен, че е *Наблюдател*. Слухти и дебне наоколо.

— Забранявам ти да ме занимаваш с глупости — каза Барди. — Сега съвсем не ми е до някаква тъпа птица.

— Лошо предзнаменование — промърмори упорито магьосникът, но побърза да се изниже надолу по стълбата.

Гургилът Кико, който се рееше невидим във висините над кораба, се усмихна с беззъбата си уста и изчезна във собственото си измерение. Той сигурно знаеше дали това е гарван и какво прави на кораба, но едва ли бе имал намерението да се материализира, за да го изясни на Барди. Интуитивната същност на всеки гургил би могла да се оприличи с тази на шахматист, който предвижда възможните крайни печеливши ходове, дори и да провежда партията чрез жертви на други фигури. В случая победата в голямата игра, с която неволно се бе заел, беше окончателното подобряване на съдбите на краля, Дзог и Горо. Лангедонът, който бе прикрепил към Рок Свенсон нямаше друга алтернатива, освен да прави същото. Но задачите, с които гургилите се бяха заели, изискваха техните протежета да преминат през много премеждия.

6.

Крал Барди бе разбуден от първите слънчеви лъчи, които огряха лицето му през илюминатора до леглото. Той скочи от него, привърши набързо с тоалета си и изхвъркна от разкошно обзаведената каюта. Навън вече го очакваха Рок Свенсон и адмирал Нелси, които може би не бяха мигнали през изминалата нощ. Той се приближи до тях и ги поздрави. Забелязал появата му, дежурният наблюдател се наведе над площадката, окачена на главната мачта и ловко като маймуна се спусна по въжената ѝ стълба, която водеше към палубата.

— Ваше Величество, разрешете да доложя, през нощта нямаше никакви произшествия! — рапортува той на един дъх.

— Добра новина. Връщай се на мястото си — нареди кралят. — Предполагам, че скоро ще бъдеш сменен.

— Тъй вярно, Ваше Величество — отдаде чест морякът и тръгна обратно.

— Всичко по брега изглежда прекалено спокойно — отбеляза Рок. — Но интуицията ми подсказва нещо друго. Не може никой да не е забелязал дванайсет големи кораба, които вчера по светло хвърлиха котва в този залив. Сушата изглежда прекалено пуста и смълчана, откъм джунглата не се чуват дори птичи песни.

— Не преувеличаваш ли опасенията си? — попита Барди. — Възможно е този бряг винаги да е бил безлюден.

— Инстинктът ми никога не ме е лъгал. Наоколо се носи мирис на опасност.

— Адмирал Нелси, започвай подготовката по дебаркирането — нареди кралят, без да обърне голямо внимание на думите на приятеля си.

— Слушам! — отвърна адмиралът и се запъти към капитанския мостик, където го очакваше морякът, отговорен за сигнализацията.

— Не е за вярване, но ние наистина открихме тукашната Америка — отбеляза Рок удивено.

— Така е, освен това поставихме и рекорд за първо преплуване на океана на кораб с парна машина — отвърна приятелят му. — Снощи се порових в компютъра и в „Енциклопедия Британика“ намерих, че в света на Холивуд това е било извършено през 1831 година и е траело четиридесет дена, а ние го направихме за трийсет и три. Корабът „Роял Уилиям“ е имал парна машина с мощност от сто и шейсет конски сили, докато нашите са с по шестстотин. Водоизместимостта му е била триста шестдесет и три тона, при наша от две хиляди и петстотин. Развивал е скорост от около десет възела в час, а ние сме се движили с над дванадесет. Размерите на онзи кораб са били петдесет на тринадесет метра, докато нашите са сто на осемнадесет. Простото сравнение показва, че превъзхождаме неговия рекорд по всички показатели.

— И какво от това? Виждам, че те бива по техническите съпоставки, но те малко ме интересуват — рече едрият мъж. — Все ми е едно за колко време щяхме да стигнем дотук. Много по-интересно ми е да разбера какво се крие зад храсталаците срещу нас и в началото на джунглата. Струва ми се, че забелязах някакво движение.

— Може да е било животно.

— Едва ли, все някога то щеше да се покаже. Смятам, че моряците в лодките трябва да бъдат в състояние на пълна бойна готовност, а виждам, че повечето от тях вече са спуснати.

— Нека да бъде така — рече Барди и отправи съответния условен знак към адмирал Нелси, който го наблюдаваше през стъклото на командната кабина. — Предлагам да се настаним в някоя от следващите лодки. Моряците, които скоро ще се превърнат в морски пехотинци, сигурно ще очакват техният крал да ги поведе и първи да стъпи на новооткрития бряг, за да забие знамето на Обединеното Кралство.

— Това ще стане само през трупа ми — каза сериозно русият гигант. — Прекалено обичам краля си, за да го оставя да се подложи на такъв голям риск. Нека генералите Дого, Бино и Заган да си проведат десанта, а за нас винаги ще остане време да направим предложеното от теб.

— Какви ги дрънкаш? Никога не съм бил страхливец — възмути се Барди.

— И аз мога да кажа същото за себе си, но сега се налага да останем тук, на кораба. Усещам го интуитивно, послушай ме — настоя Рок. — Отивайте по каютите си! — извика той силно на Нилс, Викто и Дорго, които незабелязано се бяха приближили към тях и сигурно бяха подслушваха разговора.

Децата недоволно се отдалечиха. Стреснат от вика му, Дзог отвори огромните си очи и се втрени в суетнята около корабите, после отново задряма.

Кралят се примири с положението. Никога досега не беше виждал приятеля си толкова категорично настроен и реши да изпълни съвета му. Дватама повдигнаха биноклите към очите си, същото направи и адмирал Нелси със своя, който беше първия роден образец, изработен в Университета на Славна Победа и изобщо в околния свят, с който факт адмиралът доста се гордееше.

Лодките започнаха да акостират на непознатия бряг. Моряците изскочиха от тях, нагазиха в плитчината с насочени пушки, разгърнаха се в дълга редица и внимателно започнаха да напредват по широката около четиристотин метра пясъчна ивица, образувана от приливите и отливите. Зелените им каски, изработени от фибростъкло — последното технологично постижение в Обединеното Кралство — проблясваха под лъчите на слънцето и те вече се бяха превърнали в морски пехотинци. Следващите лодки, предвидени по реда на дебаркиране, акостираха до тях и втората разгърната редица повтори действията на първата. Последва трета и последна. Като предпазна мярка, планът за началното настъпление предвиждаше участието на не повече от една четвърт от личния състав на корабите, а той наброяваше около хиляда и двеста човека.

Кралят и Рок Свенсон напрегнато наблюдаваха развитието на десанта. Първата редица вече се бе доближила на петдесетина метра от храстите, които предхождаха джунглата, когато те оживяха. Над тях се показва се гора от човешки глави, след това изникнаха и торсовете на ярко оцветени фигури, които държаха в ръце къси копия и боздугани. Ревът, който нададоха, стигна до палубата на Завоевател и изглеждаше нечовешки. Намеренията на внезапно възникналите нападатели не подлежаха на съмнение. Челната редица от пехотинци залегна и генерал Дого, който ги ръководеше и бе останал прав на десния фланг, издаде заповед за стрелба. Колегата му Заган, който стоеше на левия

фланг на втората, направи същото. Неговите хора приклегнаха и изпразниха мускетите си в тълпата от ревящи тела, които настъпваха към тях, готова да прегази залегналите. Генерал Бино, който бе застанал в средата на останалата на крака трета редица, не закъсня със заповедта си и третият залп се стовари върху остатъците от нападателите. Но макар и пооредели от загубите, които понесоха, ревящите същества съвсем нямаха намерение да отстъпват. Постепенно те се смесиха с бойците на Обединеното Кралство, които след като изпразниха пистолетите в телата им, съвсем нямаха време да ги презареждат и се принудиха да встъпят в ръкопашен бой. Тактиката на водене на битка на местните аборигени беше проста. Удряха с боздуганите си и след това пронизваха телата на противника с късите си копия. Стоманата на мечове и ками сякаш оживя в ръцете на морските пехотинци и започна да сече живата плът на врага. Първоначалната му численост ги превъзхождаше поне трикратно, но след мускетните залпове и изпразването на пистолетите, силите бяха донякъде изравнени. Звукът от ударите на оръжията, бойните викове и стоновете на ранените се разнасяха над широкия залив.

Бяха изминали не повече от двадесет минути, но стана явно, че битката не се развива в полза на бойците на Обединеното Кралство — морските пехотинци на Барди, макар и бавно, определено отстъпваха. Пясъчната ивица вече беше осеяна с труповете на хора от двата лагера. Всред масата от вкопчени едно в друго тела особено се открояваше фигурата на един вражески войн — мускулест гигант с намазано с червена боя лице, и боядисана в яркожълто ризница, който покосяваше всичко по пътя си с огромния си боздуган. Каските на бойците малко им помагаха под страшните му удари. Носени от вятъра, виковете на падналите войни на Обединеното Кралство достигаха до ушите на неговия владетел и сърцето му се свиваше от болка.

— Подай сигнал за отстъпление — изрева той през рупора на адмирал Нелси, който продължаваше да стои на капитанския мостик и не отделяше очи от бинокъла.

Двете носови оръдия на „Завоевател“ изгърмяха едно след друго. Изненадани от необичайния за тях силен звук, чуждите войни преустановиха за момент атаката си, а остатъците от бойците на Барди използваха смайването им, втурнаха се към лодките си и бързо загребаха към корабите. Враговете им бързо се окопитиха и към

малките съдове полетяха рояк от копия, които причиниха допълнителни загуби. Победените в стълкновението с неимоверни усилия успяха да се отдалечат на безопасно разстояние. За щастие сред тях се забелязваха Дого, Бино и Заган. Калените в битките генерали бяха успели да оцелеят.

Кралят за малко щеше да захвърли бинокъла си от мъка. Понесеното поражение му напомняше за битката с черните рицари в замъка на Рогонал, когато беше принуден да избяга обратно в света на Холивуд. Лицето му се изкриви от ярост и мъка.

— Лоша работа — промълви Рок. — Друг път обръщай повече внимание на предупрежденията ми. Инстинктът ми никога не ме е лъгал.

— Това е крайният ефект от лошото предзнаменование, което пристигна с появата на гарвана — рече Горо, който незабелязано бе застанал до тях. — Казвах ли ти? Той им е бил *Наблюдател*, затова ни очакваха.

— Защо не вървиш на... — понечи да изпсува Барди, но успя да се овладее. — Забелязали са ни още вчера и са се подготвили. Но след малко ще видят как изглежда дяволът. Ще изчакам последната лодка да се прибере на борда и ще ги запозная с оръдията ни. — Адмирал Нелси! — извика той през рупора.

— Слушам, Ваше Величество! — откликна адмиралът от своя мостик.

— Обърни корабите с борд към брега и дай заповед за оръдейна стрелба по гадовете, докато още не са изчезнали от пясъчната ивица. Както виждам, сега се занимават с претърсване на трупове, сигурно мародерстват. Искам до час да ми представиш справка за загубите ни.

Кралят се обърна и отново поднесе бинокъла към очите си.

— Не може да се каже, че са диваци — промърмори той по едно време. — Като изключим боядисаните им лица, те притежават всички белези на организирана войска. Имат ризници, направени от ярко боядисани плочки, притежават шлемове, налакътници и наколенници. Оръжията и сандалите им са еднакви.

— На мен ми направи впечатление нещо друго — рече Рок Свенсон. — По време на боя сякаш напълно им липсваше чувство за самосъхранение, всичките изглеждаха като зомбирани. Вървяха напред

като механични кукли и изобщо не им правеше впечатление, че съседите им падат покосени от залповете.

— Може да са били омагьосани — обади се Горо. — Чувал съм за велики магьосници, които могат да подчиняват на волята си цели тълпи.

— Пак ли започваш с глупостите? — попита ядосано Барди.

— Съвсем не са глупости, а гола реалност. В света на Холивуд го наричаха „масова хипноза“.

— Може би има право — намеси се Рок. — Въпросът е кой дърпа нишките на тези зомбирани главорези. Липсва ни предварително разузнаване, направихме голяма грешка, че не го проведохме.

— Дзог за какво е? — попита ехидно магьосникът. — Спи като заклан и дори шумът от битката не успя да го събуди. Нека да си поразмърда големия корем и да огледа от високо какво се намира зад бреговата линия.

— Едва ли може да лети — въздъхна Барди и внезапно се сети за Дорго, но идеята да изпрати дете на въздушно разузнаване не беше от най-добрите.

— Отивам да събудя огромното дебело говедо — предложи с неочаквана смелост Горо. — То трябва да се размърда, за да бъде полезно с нещо.

— Не е говедо а дракон — отбеляза Барди без настроение. — Внимавай да не те размаже с опашката си в просъница, защото ако случайно те уцели, лошо ти се пише.

Кралят по принцип одобряваше идеята на магьосника, но се съмняваше, че тя може да бъде реализирана. Драконът би свършил добра работа на сушата, но не ставаше за летене. Дали не трябваше да поговори с него за Дорго? Изпитваше предварително неудобство от подобен тип разговор, но...

Мислите му бяха прекъснати от първият масиран залп, произведен от корабните оръдия, който го оглуши, после последва втори и трети, накрая настъпи зловеща тишина. След като димът се разнесе, Барди поднесе бинокъла към очите си и остана изумен. Брегът бе заприличал на разорано окървавено бунцище, по чиито ями и малки хълмчета бяха разхвърляни части от човешки тела и изкривени оръжия. По разораната от гюлетата пясъчна ивица все още се

забелязваха не повече от петдесетина останали живи главорези, които този път се насочваха обратно към джунглата. Повечето от тях куцаха.

— Огън! — изрева кралят. — Доубийте тази пасмина!

Оръдията на корабите мълчаха.

— Какво става? — обърна се Барди към адмирал Нелси. — Защо стрелбата не продължава?

— Не зная, Ваше Величество! Никога досега не се е случвало нещо подобно. Издадох нужната заповед, но оръдията замлъкнаха.

— Повикай някой от артилеристите.

— Тъй вярно, Ваше Величество.

Изад надстройката на кораба се подаде грамадната глава на Дзог, който сънливо мигаше с огромните си очи. Встрани от него се показва хилавата фигура на магьосника.

— Каква е тази пукотевица? — рече драконът. — Човек не може да си поспи.

— Проспа сражението, но добре че пропусна и първото ни поражение — отбеляза унило Барди. — Защо ли и аз не съм някой дебел дракон?

— Длъжността на крал ти отива по-добре — усмихна се вяло Рок. — Иначе кой ще поема отговорностите?

— Казах му да напъне дебелия си задник и да се поразходи над джунглата, но той твърди, че на кораба не му стигало място за засилване — заяви Горо.

— Така ли е? — попита унило кралят.

— Дребният пръдльо не лъже — каза Дзог. — При драконите е като при самолетите. Колкото по-голяма е машината, толкова пистата за нея трябва да бъде по-дълга. Трийсетте метра, които остават до носа на кораба, не са достатъчни. Ще се засиля, а после има опасност да се пльосна в морето, без да успее да излети.

— Лоша работа — намръщи се Рок. — Много се надявахме да придобием чрез теб разузнавателни данни. Сега нито знаем с какъв противник си имаме работа, нито познаваме неговата численост.

— Какво ще кажеш, ако възложим задачата сина ти? — попита несмело кралят.

— Дорго ли? В никакъв случай. Още е малък е за подобни действия.

— Не съм — възмути се дракончето, което изглежда тихичко се бе прилепило към групата им и както обикновено бе подслушвало разговорите на възрастните. Драконите по принцип са любопитни, малките дракончета — съвсем. — Какво толкова ще ми стане?

— Може да те наранят с някакво оръжие, например с дългобойна стрела. Вече разбрах, че тези типове са доста опасни.

— Ще летя много нависоко — възрази синът му.

— Знаем ли какво може да стане? Съвсем не ми се иска да го направиш.

— Разреши ми, татко! Искам да бъда полезен. Ако не ми разрешиш, току-виж съм литнал по собствена инициатива.

— Добре, синко, нека да бъде на твоята. Не мога да се преборя с магарешката наследственост на майка ти. Но първо набери голяма височина и добре се оглеждай какво става под теб и наоколо. Не искам неприятности. Ако усетиш нещо подозрително, веднага пикирай към нас.

Дорго подскочи от радост, затича се към носа на кораба и след десетина метра пробег разтвори криле и литна. После започна да набира височина. Драконът продължи да го наблюдава и с умиление следеше елегантният полет на сина си.

— Разрешете да доложам! — изникна пред краля един от артилеристите. — Барутът отказва да се запалва! Разбрах, че и на останалите кораби положението е същото.

— Какви ги говориш!? — онемя Барди.

— Вече предположих, че тук се намират могъщи магьосници — обади се Горо.

— Млъкни! — срязва го кралят. — Отворихте ли някое запечатано буре, за да го изпробвате?

— Тъй вярно, Ваше Величество. Барутът от него също не гори.

Лицето на Барди пребледня.

— Донеси ми мостра — рече той. — Веднага!

Докато артилеристът тичаше към трапа, водещ към долните палуби, Рок внезапно извади единият от пистолетите си, освободи предпазителя, насочи оръжието нагоре и натисна спусъка. Чу се само изщракване и притежателят му изненадано го погледна.

— Положението е по-лошо, отколкото си го представях — заяви грамадният мъж. — Налага се или да продължим битките с по-

традиционни средства, или да обръщаме корабите обратно. В крайна сметка нали вече открихме Америка?

— Второто няма да стане — заяви Барди с леден глас. — Трябва да открием причината за негодността на барута и да продължим завоевателната кампания.

— Ако можем — добави лаконично драконът.

— Гарванът — намеси се Горо. — Той може ни укаже истинската причина, ако успеем да го проследим. Всеки *Наблюдател* се връща от посетеното място, за да докладва на господаря си какво е видял.

— Още малко и ще започна да вярвам в твоите глупости — каза кралят отпаднало.

— Барутът в гилзата на патрона също е негоден — отбеляза мрачно Рок. — Във вашия свят всичко е възможно, така че не е изключено да си помисля за намесата на други сили.

— Така е — потвърди уверено магьосникът. — Ако в книгата ми за заклинания съществуваше магия за възвръщане на барутните качества, положението щеше да бъде съвсем друго. Но когато са я писали, древните шумери сигурно не са имали понятие какво представлява този ценен продукт. Магьосникът, разградил химическият състав на това съединение, сигурно е много велик. Евентуално е направил комбинация между няколко различни магии.

Настъпи общо неловко мълчание. В това време артилеристът се върна запъхтян и връчи на краля издута кожена кесия. Барди загреба с пръсти известно количество от съдържанието ѝ и го разтри, след това го помириса. Рок Свенсон последва примера му.

— Барутът изглежда влажен — рече той.

— Не толкова влажен, колкото прекалено мазен на пипане — констатира кралят. — Но миризмата му е същата.

— Да се опитаме да го подсушим — предложи приятелят му. — Ще го загреем върху готварската печка в кухнята и ще видим дали ще се запали от високата температура.

— Да го направим, тогава.

Двамата тръгнаха към кърмата на кораба, където се намираше кухненското помещение, а драконът и Горо продължиха да обсъждат темата за възможността от наличието на някой могъщ магьосник, който им мътеше водата.

След двайсетина минути Барди и Рок се завърнаха с унил вид.

— Не гори — заяви кралят категорично. — Сигурно химическият състав на компонентите му е променен.

— Предлагам да го изхвърлим от корабите — рече неочаквано Горо.

— Да не си луд? — учуди се Барди.

— Ами ако неизвестният могъщ магьосник направи нова магия, с която да възвърне качествата му и същевременно да взриви цялото му количество? Всички ще хвъркнем във въздуха — почти прошепна възрастния човек и се огледа страхливо.

— Защо се оглеждаш като лалугер? — присмя му се Дзог. — От какво се опасяваш?

— От гарвана, разбира се. Ако се намира наблизко, може да ме подслуша и да доложи на господаря си за току-що казаното от мен. Не искам да стана автор на идея за масово унищожение.

— Много те е страх за собствената ти дърта кожа — присмя му се драконът и отново втренчи поглед в небето, където Дорго се бе превърнал в едва забележима точица. — По дяволите, какво става там, горе! — изрева той и едва не опърли с пламък стоящите около него.

Барди и Рок стреснато поднесоха биноклите към очите си.

Около Дорго сякаш извираше огромна черна субстанция, която с невероятни темпове се превръщаше в страшен буреносен облак. Чистото доскоро небе се покриваше с тъмен оловен похлупак. В центъра му се завъртя мощен вихър, който скри дракончето от погледите и се бързо се превърна в дълга фуния. Със всеки изминат миг тя се удължаваше и гигантският ѝ хобот се насочваше надолу към залива, сякаш жадна да го изпие.

— Торнадо! — извика Барди. — Обявявам тревога! Адмирал Нелси, дай заповед за изтегляне на корабите от залива!

Докато огнярите неистово мяхаха лопати с въглища в пещите в трюмовете, крайт на черното чудовище докосна крайбрежната ивица и започна да всмуква пясък и човешки остатъци. То ги издигаше на определена височина, после центробежната сила на зловещата черна тръба отново ги изхвърляше и откъснатите от гюлетата крайници и парчета от човешки трупове се сипеха над залива като злокобни птици на смъртта. След като „почисти“ брега, торнадото се насочи към залива и към акостиралите кораби. Атмосферата съвсем притъмня, в настъпилния полумрак едва се забелязваше какво става наоколо. От

началото на бурята бяха изминали не повече от двайсетина минути. За това време пещите в машинното отделение бяха вдигнали парното налягане, котвите бяха прибрани и всички кораби на пълен ход направиха завой и тръгнаха към открито море. С всеки изминат миг вълните ставаха все по-огромни и подмятаха големите съдове като черупки. Силният вятър вдигаше във въздуха парцали от пяна и поваляше хората, останали на открито.

— Дорго! Детето ми! — надвиши ревът на бурята гръмогласният вик на дракона.

Барди и Рок, които се бяха вкопчили в перилата на кораба, трудно забелязаха малкото драконче, което отчаяно се бореше със силния вятър и се мъчеше да кацне на палубата. Стана очевидно, че за щастие бе успяло да се отскубне от зловещата тръба. Но един от силните пориви на бурята го блъсна надолу и то падна във вълните, непосредствено до борда на кораба. Без да му мисли много, Дзог се засили и тежкото му тяло плъосна във водата, като изригна гейзер от пръски и пяна.

— Помагай! — изрева Барди на Рок и се спусна към най-близката лодка, която висеше на лебедката си.

— Ти си луд — надвика шумът от бурята приятелят му. — Трябва да спасяваме себе си!

Без да му отвърне, кралят се добра до едната от двете ръчки на най-близката до тях лебедка и с неимоверни усилия започна да спуска лодката, закрепена за нейните въжета. Рок се хвърли да му помага. След няколко минути, дъното на малкия съд се удари в една от вълните, след това за малко не се сплеска от друга, която го запокити в борда на кораба.

— Стой тук, за да ме изтеглиш обратно — извика Барди на приятеля си.

Смелият мъж прехвърли въжената стълба през перилото и подмятан от вятъра, започна да слиза по нея. Бордът на лодката опасно се удряше в тялото на кораба, но тя упорито оказваше да се превърне в трески. Когато кралят стигна до нея и влезе във вътрешността ѝ, забеляза, че огромната глава на Дзог стърчи над водата в непосредствена близост, а Дорго се бе вкопчил с лапи в дългата ѝ шия. С неимоверни усилия, драконът успя да догони кораба и да доплува възможно най-близо до лодката. Барди се протегна и с риск да бъде

изхвърлен във водата, издърпа Дорго при себе си, след това подаде знак на Рок да го изтегли нагоре.

— Как да измъкна и теб? — надвика той рева на бурята, увиснал над Дзог.

— Не се безпокой — успя да отвърне драконът, който вече изоставаше, изтощен от надпреварата с хода на кораба. — Най-добре е да плувам към брега.

— Ще се върна да те взема при първа възможност — изкрещя Барди и насочи вниманието си към последните два три метра, които оставаха до палубата. Извънредно уплашен, Дорго отчаяно се бе вкопчил в него.

Грамадният мъж успя да се справи сам с издигането на лодката. Барди му подаде дракончето, после те приведени се спуснаха към първата им попаднала каюта.

След като влязоха в нея, бурята започна да утихва.

7.

Оказа се, че бяха нахълтали в каютата на Горо. Горкият магьосник изглеждаше полуумрял от страх. Свит върху леглото си в поза на зародиш се притискаше към ъгъла на стената. Под него се подаваха краката на ученика му Дасо, чието душевно състояние сигурно беше още по-зле.

— Ставай! — извика Барди. — А ти там отдолу, измъквай се и изчезвай! — ритна той леглото.

Рок неочаквано прихна да се смее. Смехът му допринесе за разведряването на обстановката и дракончето се поокопити, защото отпусна хватката си, пусна се от Барди и седна замаяно до Горо. В това време ученикът на магьосника започна да се измъква под него, като буташе с глава провисналата му опашка.

— Къде да отида? — рече плачливо Дасо, след като накрая успя да изпълзи и се изправи на крака. — Навън е страшно.

— Връщай се в собствената си каюта, бурята преминава.

Бледен като корабно платно, младежът ги погледна с блуждаещият си поглед и излезе навън. Горо едва сега се размърда, навярно присъствието на Барди и Рок му придаде кураж.

— Страшна работа! — рече той гъгниво. — Никога не бях виждал такова чудо! За малко да се изпусна от страх.

— Добре че поне го признаваш — каза добродушно Рок. — Както се казва признат грях е половин грях.

— Магьосникът, който причини всичко това е не само могъщ, но и страшно велик! — облеци се старецът. — Ако не се махнем възможно най-бързо оттук, той ще ни причини още много страхотни беди — добави той. — Явно иска да ни убие. Иначе защо ще ни изпраща гарвана?

— Стига си го превъзнасял! — извика ядосано Барди. — И престани с твоите глупости! Само още веднъж да видя проклетата птица, така ще я разпердушиня с някой куршум, че след това няма да

имаш възможността да ми говориш за гарвани. После ще видя сметката и на могъщия ти магьосник, ако такъв съществува!

— Забрави ли за барута? — попита унило Горо.

Кралят ядосано замълча, осъзнал невалидната за момента закана.

— Знаеш ли, може би започнах да вярвам на брътвежите му — наруши Рок неловката тишина. — Последните събития ми се струват доста... как да се изразя... някак си свръхестествени.

— Редица от лоши съвпадения, нищо повече — процеди презрително Барди, който имаше способността много бързо да възстановява самочувствието си. — Никой на този свят не е в състояние да ме откаже от намеренията ми! — заяви той с блеснали очи. — И за да ги осъществя, най-важното за момента е да разбере какво е видял Дорго, ако вече се е свързал от уплахата. Разказвай, момчето ми — добави той нежно.

— Какво ще стане с моя баща? — запита дракончето унило. — Нима ще го загубя? Нямам друг на този свят!

— Не се безпокой, татко ти не е беззащитен.

— Ами ако преди да стигне до брега се удави?

— Глупости! — възкликна магьосникът. — Всички люспесто опашати плуват дори по-добре и от рибите. Никой досега не е видял удавен гущер.

— Ами ако го ухапе акула? — продължи дракончето с опасенията и очичките му се навлажниха.

— Ще я размаже с един удар на опашката си — утеши го Рок. — Баща ти е невероятно силен.

— Да, но драконите някога са ги убивали — продължи малкият с лошите си предположения.

— Сигурно са били от много хилавите, за да позволят това да им се случи — успокои го Барди. — А баща ти, за разлика от тях, е могъщ.

— По-могъщ ли е от магьосника, за който разправя Горо?

— Разбира се — изрече убедено кралят и при мисълта че огромният му приятел наистина може да загине, сърцето му се сви в неприятен спазъм.

— А как ще се върне на кораба? — зададе Дорго съвсем резонен въпрос. — Той сигурно тежи около петнайсетина тона, а наоколо няма

нито пристанище, нито платформа по която да го изтеглите на борда, при положение, че все пак е успял да достигне брега.

— Ще му се наложи да полети — изпъшка кралят, изправен пред очевидната невъзможност да изтегли туловището на Дзог на палубата. Никоя от лебедките на борда не би издържала такава задача. — Или ние ще отидем при него, което е по-вероятно. Затова те питам: какво видя отвисоко?

— В гората зад брега имаше участък, оголен от растителност и по него се забелязваха много палатки, само че те не изглеждаха като нашите. Сред тях се открояваше една, която беше по-шарена и по-голяма от останалите. В целия лагер не се забелязваше присъствие на хора, изглеждаше напълно обезлюден. Зад края на гората започваха полета с някакви посеви. В далечината, близо до линията на хоризонта, видях селище, в центъра му се издигаше голяма каменна постройка.

— Имаш ли понятие на какво разстояние се намираше от брега?

— Не съм сигурен, но може би на около петдесет километра. Аз самият се бях издигнал поне на пет, вече дишах доста трудно.

— Браво, Дорго! Знаеш ли, че си истински герой? — похвали го Барди. — Баща ти трябва да се гордее с теб.

Ако можеше да почервенеет от смущение, Дорго би го направил, но в такава ситуация, драконите обикновено стават тъмно зелени. Това не му попречи да се почувства много горд от постъпката си.

— Как успя да се справиш с торнадото? — попита го Рок.

— След като се оказах в централната горна част на вихъра, побързах да се пхна в стената му, после центробежната сила ме изхвърли от него, извън зоната на ниско налягане, доколкото съм разбрал от урока за това явление. Така и не успя да ме засмуче — отвърна доволно дракончето. — Къде са Викто и Нилс?

— Сигурно са в каютата си. Отивай при тях, много ти благодаря за проявената смелост — рече кралят.

Дорго радостно изхвъркна навън и сякаш с излизането си отпуши дупка в облаците, защото през прозореца на кабината надникнаха слънчеви лъчи. От началото на неприятните събития бе изминал не повече от час.

— Доколкото съм запознат с метеорологията, нито бурята, нито торнадото могат да се формират с такива бързи темпове, а после също

така бързо да изчезнат — замижа Рок от внезапната светлина. — Наистина в цялата тази работа има нещо много съмнително.

— Ще стигнете до моето мнение — каза надутото Горо. — Чувал съм за големи магьосници, които предизвикват дъжд или го спират. Но този, понеже е извънредно могъщ, може да си играе и с бури.

— Хайде да се махаме оттук — рече вкиснато Барди. — Да видим дали този тип, ако такъв изобщо съществува, ще бъде в състояние да отклони върха на меча ми, когато го набода на него. Само че първо трябва да го срещна.

Кралят напусна корабното убежище на магьосника и се отправи към капитанския мостик, Рок незабавно го последва. По пътя към него, единствената мисъл, която се въртеше в главата на Барди, бе как да помогне на Дзог, който беше попаднал в беда.

— Имаме ли връзка с останалите кораби? — попита кралят, след като влезе в командната каюта.

— Не с всички — отвърна мрачно адмирал Нелси. — Буревестник, Сияйна Зора и Вотан не се забелязват в обхвата на бинокъла. Сигурно са изгубили ориентация в тъмнината и са се отдалечили от общия строй. Без техния рапорт, загубите ни досега възлизат на четиристотин тридесет и двама бойци.

— Много неприятна работа — намръщи се кралят. — Предполагам, че след като бурята вече премина, капитаните на откъснатите кораби ще се сетят да обърнат курса.

— Логично е, би следвало да го направят.

— Ако имахме радиостанции, този проблем нямаше да съществува — обърна се Барди към Рок. — Но трябваше да изчакам поне още петнайсетина години, а времето не работи в моя полза.

— Нито пък в моя — усмихна се приятелят му и поднесе бинокъла към очите си.

— Какво е радиостанция? — любопитства капитанът.

— Много полезно устройство за свързка, което все още не сме произвели — отвърна му кралят. — Колбер, насочи кораба обратно към залива! — заповяда той на капитана и се обърна към Нелси. — Адмирале, нареди останалите кораби да извършат същата маневра.

Нелси излезе навън, за да изпълни заповедта. В това време капитан Колбер въртеше кормилото и даваше команди към машинното отделение по звуковата тръба. Барди отново се замисли за проваления

десант, за спасяването на Дзог и за по-нататъшното развитие на инвазията. След не повече от половин час, тъмната брегова ивица отново се показва на хоризонта, но човекът от наблюдателната площадка не се развика, а само слезе и мрачно доложи за събитието. Не мина много време и корабите отново акостираха на предишните си места.

— Този път ще застана начело на десанта — обърна се Барди към Рок, след като двамата излязоха на капитанския мостик, където адмирал Нелси продължаваше да се взира през бинокъла си. — И няма да можеш да ми попречиш.

— Нямам такова намерение — отвърна приятелят му. — Усещам, че инстинктът ми е задрямал, а това означава, че теренът пред нас е чист. Жалко, че нямахме възможност да погребем загиналите бойци. Торнадото помете останките им.

— Така е — въздъхна кралят. — Всичко започна не така, както го очаквахме.

— Най-сетне добра новина! — възкликна адмиралът, който не бе напуснал капитанския мостик. — „Буревестник“, „Сияйна Зора“ и „Вотан“ се завръщат!

* * *

Този път дебаркирането премина без премеждия, но прекарването на конете, мулетата и касите с провизии отне доста повече време. Засега кралят реши оръдията и мортирите да останат по местата си, но лафетите им бяха докарани на брега, за да послужат за превоз на провизиите и баките на готвачите. Както и преди, морската пехота бе въоръжена с мускети, ками, саби и пистолети, но към тях бяха добавени арбалетите. Барди не губеше вяра, че барутът все някога ще възвърне свойствата си и ако това се случеше, щеше да прати хора, за да докарат тежката артилерия, разбира се, ако се появеше нужда от нея. Капитаните останаха по корабите си заедно с екипажи от минимален брой моряци, необходими за неопределения по време престой в залива. Засега съдбата на Дзог оставаше неизвестна, приливът и отливът бяха изтрили всички следи, оставени по бреговата ивица.

Възседнал коня си, кралят бе застанал начело на почти три хилядната си армия, строена в плътно каре. Той се намираше пред линията на храсталаците, иззад които по-рано се бе появил неизвестният, но жесток враг и се взираше с опасение в джунглата, която започваше зад тяхната линия. Рок беше поел левия фланг на армията, Дого десният. Бино и Заган охраняваха ариергарда ѝ, в където се намираше обозът, Горо, Дасо и децата. Както се очакваше, врагът така и не се появи. Преди да даде знак за започване на настъпление, Барди забеляза пред себе си нещо подобно на просека и реши да я използва като по-лесно място за придвижване. След това вдигна ръка, дръпна юздите на Буцефал и навлезе в неизвестната зона, последван от бойците. Храсталаците се огласиха от удари на мечове, с чиято помощ армията проправяше пътя си. Кралят се осланяше на гърдите и копитата на коня си. Когато той с доста усилия се добра до началото на просеката, забеляза нещо, което го накара да изпита голяма радост. В меката почва се забелязваха дълбоки следи от грамадни лапи, които не можеха да принадлежат на друго чудовище, освен на Дзог. Не беше изминал и двеста метра, когато конят му изцвили и се изправи на задните си крака, след което с доста усилия успя да го обуздае. Причината бе повече от явна. Легнал до огромно дърво, драконът беше забил глава между лапите си и бе потънал в дълбок сън. Растителността пред ноздрите му беше леко опърлена.

— Дзог! — извика радостно кралят.

Както се очакваше, страшилището продължаваше да спи, без да реагира. Тогава Барди се сети за стария и изпитан метод, който винаги даваше резултати. Слезе от коня, извади бележника от джоба на куртката си, откъсна няколко листа и ги сви на фуния, после поднесе запалка към тях и ги подпали. Единственото, което оставаше, бе да доближи пламъка до крайчеца на опашката на дракона.

— Пожа-а-а-р! — изрева огромният му приятел и понечи да подскочи, но след това се огледа, прецени обстановката и накрая забеляза причината за изненадващата болка в така важния му крайник. — Мътните да те вземат — произнесе той отегчено. — Това не е начинът, по който да ме будиш. Прекъсна хубавия ми сън, а аз току-що сънувах, че намествам в корема си много изядени овце. Но кой знае защо, всички бяха печени, а това разваля вкуса на месото. Впрочем сети ли се да донесеш насам някоя друга?

— Не — призна чистосърдечно кралят. — Тази седмица ще бъдеш на диета.

— В никакъв случай — взмути се чудовището. — Не съм свикнал. Не можеш да ми погодиш такъв номер.

— Трябва да поотслабнеш, за да можеш да летиш. Толкова тлъст не си ми нужен.

— Когато няма овце, драконите се задоволяват с всичко, което е живо и мърда. Дори с хора.

— Настъплението започна. Ще бъдеш ли така добър да се заемеш с продължението на това, в което си придобил известен опит?

— Какво имаш предвид?

— Да тръгнеш пред мен и да поваляш пред себе си растителност и дървета, които пречат на придвижването на войската. Смятай, че отново сме в състояние война.

— Хм — изсумтя драконът и повдигна огромното си тяло. — Кой ли ме запозна с теб? Впрочем какво прави синът ми?

— Язди някъде отзад, заедно с Нилс и Викто. Бино и Заган имат задачата да охраняват децата.

— Глупаво беше да ги вземаме, но вече е късно — измърмори Дзог.

— Тръгвай, можем да си говорим и по пътя. Не задържай настъплението.

— Винаги става на твоята — изсумтя страшилището и първото срещнато дърво изпраця повалено под огромния му корем. — В момента ме използваш като работно добиче.

— По-скоро като боен слон. Не си ли спомняш суперпродукцията „Гневът на махараджите“? Водих те да я гледаш в едно от кината за автомобили в Холивуд.

— Вярно че беше така. Но не мисля, че слонът спада към големите работни добичета, въпреки непривичните функции, наложени му да изпълнява. В природата той е бил напълно свободно същество.

— Е, бил е, ама сега не е. Макар че това голямо животно е едно от най-умните в другия свят и не напразно там съществува изразът: „помни като слон“.

— Следователно според теб и аз съм животно, така ли?

— Не си човек, макар, че често си го въобразяваш — заяви Барди.

— А ти не забравяй, че съм дракон. Нещо изключително голямо и много по-умно от всеки представител на рода *homo sapiens*. Разбираш ли, драконите не са животни, те просто са дракони. *Dragonus sapiens*.

— Така да е — реши да прекрати спора кралят и насочи вниманието си към мрачната вътрешност на джунглата, където се виеха изпарения, миришеше на спарено и тялото му непрекъснато се потеше. Въздухът беше толкова влажен, че без да се изпарява, потта му се събираше на струйки, които се стичаха по слепоочията и челото му, пробиваха бариерата на веждите и караха очите му да смъдят. Налагаше се непрекъснато да ги бърше с кърпа, която вадеше от джоба на панталона си. Конят под него беше съвсем мокър, въпреки че бе наименуван с претенциозното име Буцефал, за да напомня за завоеванията на Александър Велики от света на Холивуд. Дискомфортът, който изпитваше, не го предразполагаше към по-нататъшни разговори.

След около половин час трудно промъкване през гъстата растителност, Дзог повали поредното дърво и излезе на територията на лагера от палатки, забелязан при полета на Дорго. Почти веднага след него от джунглата се показаха Рок и Дого, чиито лица имаха доста измъчен вид. Един по един или на малки групи, от отровната зеленина се измъкваха и бойците, чиито боен ред отдавна бе нарушен. Барди си отдъхна едва след като се появиха мулетата, които теглеха лафетите с провизии и оръдията, последвани от конете възседнати от Бино, Заган, Горо и децата.

Кралят се приближи към една от палатките и внимателно повдигна с меч си полите на входа ѝ. Оказа се празна. По пода ѝ се търкаляха различни разхвърляни вещи: съдове за храна, завивки и мръсни дрехи. Рок и Дого, заедно с още няколко стотника, се включиха в прегледа на останалите палатки, но не намериха нищо по-ценно, достойно за отбелязване. Във вътрешността им бяха разхвърляни множество глинени фигурки на някакво божество с оцъкдени очи и доста неугледен вид. Централната по-голяма шатра беше напълно пуста.

Доколкото беше възможно, бойният ред бе възстановен и бойците след известно време започнаха да прекосяват остатъка от джунглата, който ги делеше от участъка обработена земеделска земя, забелязана от въздушното разузнаване. Из влажния полумрак, през който преминаваха се въртяха различни гадинки, които хапеха, жилеха и се мъчеха да се лепнат на някое по-оголено място от човешката кожа, за да смучат войнишка кръв. Но всички търпеливо вървяха напред и понасяха несгодите.

Най-сетне слънцето блесна пред краля и огря безкрайни редове от високи стръкове царевица. Барди изчака последните бойци да излязат от зеления ад, после възстанови бойния строй и армията продължи марша си по посока към селището, забелязано от Дорго. Да се върви между царевичните редове бе неизмеримо по-удобно. Морските пехотинци лесно се промъкваха между тях, само след дракона, конете и теглените от мулета лафети оставаха повалени стебла. Дзог продължаваше да върви начело, следван от краля.

— Омръзна ми да изпълнявам ролята на булдозер — отвори уста той по някое време. — Няма ли да спрем, за да си починем, а и... да похапнем.

— Забрави ли, че си на диета? — усмихна се измъчено Барди.

— Ти измисли тази глупост, но не си ме попитал дали съм съгласен с нея.

— Ще изтърпиш похода до селището, там все нещо ще се намери за теб — опита се да го успокои приятелят му. — Няма ли да литнеш, за да си уловиш някое диво животно? — ухили се Барди.

— В никакъв случай. Противникът може да ме забележи — отвърна ядосано голямото чудовище.

— Тогава ще понасяш несгодите.

— Да, но коремът ми не е този, който иска да ги понася.

— Засега не мога да ти помогна.

— Така е, като се поведох по акъла ти — въздъхна Дзог. — Ако не ме беше подвел с приказки за женски дракони, щях да си остана в Обединеното кралство. Там поне е пълно с овци и крави, а тук виждам само дребни гущери. Но кретените, които ни нападаха, сигурно отглеждат някакви домашни животни, а те се хващат много по-лесно.

— Предполага се — рече кралят. — Ала когато в другия свят са откривали Америка, там не е имало нито овце, нито крави. Не съм

сигурен и дали е имало и кокошки.

— Какво ме интересуват тези пернати гадинки, не стигат за един зъб — изръмжа драконът и пламъка, който изпусна, опърли няколко царевични стъбла. — Онези с какво са се хранили, тогава?

— Ако са нямали сърни и елени, с някакви животинки от рода на плъховете — каза Барди. — Само че забравих как се казваха. И несъмнено с диви птици и риба. Но най-вече с растителна храна.

— Гадост — заяви Дзог. — Затова шепа конквистадори са им видели сметката. — Колко време ни трябва, за да домъкнем задниците си до селището?

— Дорго спомена за петдесет или шестдесет километра, а досега едва ли сме изминали повече от четиридесет. По пътя към него ще се наложи да пренощуваме. Днес едва ли можем да изминем цялото разстояние.

— А колко сме изминали досега?

— Сигурно около две трети. Вървим повече от десет часа.

— Ох, какво ми дойде до главата! — изпъшка огромният му приятел. — Знаеш ли, че ми се появиха болки в краката? Все пак съм на двеста тридесет и две години и четири месеца. Сигурно вече съм стар дракон, как мислиш?

— Не съм запознат с виталността на вида ви — рече кралят. — Впрочем колко дълго живеете?

— А аз откъде да зная? — обиди се Дзог. — Баща ми и майка ми ги убиха, баба ми емигрира неизвестно къде, а дядо си изобщо не го помня. Имах брат и сестра, но и те някъде изчезнаха. Предполагам, че са умрели от глад. Защото един дракон трябва не само да се крие в някоя голяма дупка, но и да се храни. Затова толкова се тъпча, поради лошите спомени от постоянното недохранване в нерадостното ми детство. Как ти се струва идеята всеки един от бойците да извади от дисагите си по някоя сушена мръвка? Ако я умножим по три хиляди, току-виж се получили няколко добри драконовски хапки?

— Забрави! — отсече кралят по кралски. — И войниците трябва да се хранят добре, за да бъдат боеспособни.

— Така е, прав си — въздъхна драконът. — Но все пак трябваше да попитам. Кога ще направим проклетата почивка?

— Когато започне да се смрачава. Освен това, трябва да изберем удобна и безопасна позиция.

— Хм — изсумтя крилатият и пламъкът, който изригна, направо овъгли няколко невинни царевични стебла, зад които се показва широко поле. Беше засято с дълги редове от ниски растения, по които висяха прегорели шушулки.

— Какво е това? — попита Барди, сочейки редовете. — Струва ми се познато.

— Боб — изръмжа драконът все още ядосан. — Огромно поле, засято с пръдливи зърна. Може да се каже, че тук се намира раят на Горо.

8.

В късния следобед, когато слънцето вече клонеше към залез, войската на Обединеното Кралство направи лагер в седловината между три ниски хълма. Те се бяха оказали на пътя ѝ и изглеждаха доста удобни за прикритие от врага. Барди постави часови по билата им и нареди на готвачите от обоза да се заемат с приготвяне на топла храна. Скоро дървените въглища в импровизираните огнища бяха разпалени; мяховете с вода с вода излети в баките, бобът, набързо набран от полето, изсипан в тях, заедно с необходимите подправки, късчета сушено месо и осолена сланина, после съдовете бяха окачени на триножниците, поставени над пламтящата жарава. Оставаше само да се следи за приготвянето на простото ястие, което от време на време трябваше да се разбърква с големи дървени лъжици. След около час вечерята бе приготвена. Готвачите разпределиха с черпаците си дажбите във войнишките канчета, хората извадиха сухари от походните си торби и храненето започна.

Барди, децата, Горо и Рок седяха край отделен огън, а Буцефал и останалите коне пощипваха жилавата трева, която растеше наоколо. Драконът беше отпратен към склона на най-далечния хълм по две причини: да не се дразни от мириса на храната и да стои по-далече от хората, за да не ги безпокои с гръмогласното си хъркане, което обикновено повишаваше тоналността си, когато бе гладен. Всеки от компанията се хранеше с войнишка храна, кралят мразеше привилегиите по време на поход.

— Вкусно! — възкликна Рок по някое време. — Браво на готвачите!

— Няма кой знае каква заслуга. Просто бобът беше току-що откъснат и е расъл на родната си земя — отвърна му Барди.

— По-вкусен е от нашия, отглеждан в Обединеното Кралство — отбеляза Горо.

— Вероятно сега се намиращ на върха на щастието си — изрече язвително кралят. — Утре ще отбележим местния ефект върху

деликатните ти вътрешности.

— Зная какво си мислиш, но храносмилателната ми система си е лично моя работа — отвърна троснато магьосникът.

— Мога ли да изям само месцето? — попита Дорго. — Драконите ядат растения само в краен случай.

— Прави каквото искаш, само не хвърляй остатъка от храната — посъветва го Горо. — Ще я разпределим между нас.

— Добре — съгласи се дракончето и се съсредоточи в гоненето на мръвки между бобените зърна в неговото канче.

— Татко, утре ще има ли битка? — попита Викто.

— По всяка вероятност да, момчето ми. — Защо ме питаш?

— Ами така, ако има такава, аз и Нилс също бихме искали да участваме. А не да стоим като кукли между лафетите с баки и храни, пазени от Бино и Заган, които също с нетърпение очакват да се включат в предстоящото сражение, но ти не им разрешаваш.

— Тази работа няма да стане. Видяхте как избиха първия ни десант, няма да го позволя. Вече съжалявам, че не ви оставих на кораба.

— Ние умеем да се пазим — настоя Нилс и русият му перчем се вирна над челото му. — Нали затова пристигнахме?

— Ще стане някой друг път — каза уклончиво кралят. — Но не и утре.

— Барди има право — подкрепи го Рок. — Ако нещо се случи с вас, какво ще кажем на майките ви?

— Децата трябва да си знаят мястото — намеси се Горо. — Достатъчно е, че заедно с нас открихте Америка и видяхте много нови неща.

Викто и Нилс го изгледаха с неприкрита омраза, но решиха да замълчат.

— Време е да си лягаме — рече кралят. — Нямаме време да опъваме палатки, изваждайте спалните чували от дисагите на конете! Утре ще станем в ранни зори.

Той даде знак на стотниците, които седяха край съседното огнище и разговорите наоколо бързо замлъкнаха. Нощта беше ясна, пълната луна бе изгряла. Скоро около притихналия лагер се чуваха само шумовете, издавани от местни цикади. Тук-таме някой кротко похъркваше.

Нощта премина без премеждия. Когато започна да се развиделява, часовоите доложиха, че селището се вижда от върховете на хълмовете, а под тях се простира поле, засято друг вид ниски растения, които не предлагаха условия за прикритие. На Барди не му оставаше друго, освен да се надява на изненадата от атаката, определена за ранното утро.

По негова заповед, бойците бързо подредиха строя си, потеглиха мълчаливо и всеки един от тях потръпна вътрешно от предстоящата неизвестност. Смълчаните хора изкачиха хълмовете, спуснаха се по склоновете им, отново се подредиха в каре и следите от стъпките им се впиха в меката обработена почва. Селището се намираше на не повече от три километра от бившия им лагер. Армията бе забелязана едва когато се доближи на стотина метра от високата стена, която го обграждаше, зад която се раздадоха викове. Барди се сети, че не разполага със сгъваеми стълби, които биха му позволили да преодолее каменното препятствие и се втренчи в отъпкания път, който се забелязваше пред него и водеше до огромна по размер, двукрила врата. Здравовградена в стената и вероятно още по-здраво затворена, тя препречваше единствения вход към обекта на нападението.

— Твоя е — посочи я той на дракона. — Искам да я направя на трески.

— На гладно ли? — опъна се Дзог.

— На гладно.

— Уф! — изсумтя голямото чудовище и неочаквано за размера си се засили към преградата като състезателен кон.

— Атака! — изрева Барди, заби шпори в хълбоците на коня си и бойците се затичаха след него.

Врагът вероятно не бе в състояние да реагира на внезапното нападение, защото иззад стената не излетяха нито стрела, нито копие, нито някой друг голям камък. Дзог се вряза във вратата с огромната си маса и тя се повали с трясък, заедно с опорните си странични греди. Пехотинците на Барди нахлуха по главната улица на смълчаното селище, без да срещнат съпротива. Тези, които бяха надали виковете иззад стената, вече бяха или избягали, или вероятно уплашени от дракона, който напредваше в конски тръст към огромната каменна сграда, изградена в средата на обширния местен площад. Досега

всичко изглеждаше много лесно, докато познатите страховити бойци с боядисани лица не се изсипаха от една от страничните улици, за да се втурнат в атака. Площадът незабавно заклокочи от вплетени в битката човешки тела. Както и предишния път, лицата на противника изглеждаха като застинали маски, а в очите им светеше не само бясна омраза, но и още нещо, което не подлежеше на определение. Може би, както бе предположил Рок, тези хора наистина бяха зомбирани, защото не показваха чувство за самосъхранение. Но този път те се оказаха доста по-малочислени и въпреки че се биеха като озверели, без да показват страх от конете и непознатото страшилище, каменната настилка бързо се покри с техните трупове. Дзог продължаваше да върви напред, като прокараваше широка пътека през вражеските тела. Или ги изгаряше с пламъци, или ги стъпкваше, или трошеше кокалите им с могъщата си опашка. От началото на битката не беше минал и половин час. Последните остатъци от врага, не повече от стотина души, се събраха пред високите бронзови врати на огромното здание и започнаха да ги защищават като обезумели. Обхванат от бойна ярост, Барди вървеше след дракона, сечеше живите и доубиваше опърлените или осакатени врагове. Застанал плътно до него, Рок не му отстъпваше по жестокост. Дого и един от стотниците настъпваха отляво и отдясно, извършваха същите действия и окървавените им мечове бясно се стоварваха върху зомбираните гадове.

— Отстъпете назад и стреляйте с арбалетите! — изрева Барди по някое време.

Докато врагът се чудеше защо противникът му се отдръпва, хилядите стрели се впиха в живата му плът и го довършиха окончателно. Последните вражески трупове застлаха площада.

— Набучихме ги като кокошки на шиш — отбеляза някой от стотниците, който се намираще наблизко до краля.

В този момент небето притъмня, бързо доби оловен цвят и за всеки стана ясно, че в атмосферата се готви нещо страшно.

— Всички в зданието! — извика Барди.

Но отварянето на бронзовите врати не се оказа лесна работа, те бяха здраво залостени. Ударите по тях, нанасяни от опашката на Дзог, кънтяха с глух метален тътен. Първите пориви на силен вихър обръснаха лицата на бойците и ги накараха да изпитат чувство на ужас от внезапно развилнялата се стихия. Положението вече изглеждаше

неспасяемо, когато металните двери най-сетне поддадоха и се отвориха с трясък на счупен метал.

— Отново същия номер! — надвика Рок воя на вятъра. — Някой пак ни праща торнадо! Усещам как фунията му се образува точно над нас. Всички да влизат вътре! — изрева огромния мъж. — Отивам да помогна на децата! — обърна глава към Барди.

— А аз какво да правя? — провикна се драконът. — Отворът на входа е малък за тялото ми, не мога да се промуша.

— Спасявай се в някоя странична улица — извика кралят и препусна с Буцефал след Рок.

Бойците се втурнаха към зейналия в зданието тъмен отвор.

За щастие, децата се бяха оказали по-съобразителни отколкото предполагаша. Заедно с Горо, Дасо, Бино и Заган, те се бяха притаили в една от улиците, които водеха към площада, бяха наблюдавали битката и перипетиите след нея, а сега препускаха насреща им към грамадното здание. След като ги забелязаха, Барди и Рок изчакаха да ги посрещнат и обърнаха конете. Последните пехотинци бяха изчезнали в тъмния отвор и вихърът вече повдигаше и подмяташе труповете по каменната настилка, когато кавалкадата стигна до входа влезе на галоп в него. Бойците бързо се отдръпнаха встрани от входа, за да направят път и да не бъдат сгазени. Лафетите с провизиите и бедните мулета останаха навън, за тях не остана време да бъдат прибрани.

Барди се огледа около себе си. Бяха попаднали в огромна зала с гладък каменен под, съвсем слабо осветен от тесните процепи по стените, които заменяха прозорци. В центъра на залата се издигаше каменна фигура — копие на неугледните идоли с ококорени очи, които бяха намерили в палатките на вражеския лагер и вероятно представляваше някакво местно божество. Всички се бяха смълчали, отвън се чуваше само неистовият вой на новото развихрило се торнадо, което не бързаше да отминава сградата, в която се бяха настанили.

— Дръпнете се колкото се може по-навътре, за да не бъдете всмукани навън — надвика кралят външния вой. — По-добре легнете на пода или потърсете съседни вътрешни помещения.

Залитайки от напора на вятъра, войниците се пръснаха, за да изпълнят заповедта му. Той се огледа и забеляза до основата на каменния идол голям метален капак. Смъкна се от седлото на коня,

даде знак на Рок да направи същото и олюлявайки се от могъщата струя въздух, която се опитваше да го измъкне навън, се придвижи към статуята. С доста усилия, двамата успяха да отместят капака и пред очите им се откри стълба, която водеше надолу — към подземие, от което струеше слаба светлина.

— Слизайте от конете! — нареди той на останалите и се втурна да помогне на Викто, който вече се бе вкопчил в предния крак на коня си. Рок хвана Нилс през кръста и го повлече към отвора. Бино и Заган помогнаха на Дасо, Горо и дракончето, които се бяха хванали за ръце и лапи, за да се удържат на крака. Най-сетне всички успяха да стигнат до входа към подземие и започнаха да се спускат по стълбата му. Барди и Рок останаха последни, за да затворят капака над главите си, после последваха малката група.

След петдесетината стъпала надолу следваше площадка, от която се разклоняваха два коридора. По стените се забелязваха странни кълба, които излъчваха светлината, която бяха забелязали.

— Прилича на луминесцентно осветление — отбеляза Рок, който започваше да си отдъхва. Но не разбирам как функционира.

— Не са електрически крушки, прозрачната вътрешност на глобусите е празна, а те самите приличат на големи сапунени мехури — отбеляза Барди. — И ми изглеждат като произволно лепнати за стената, никъде не се забелязват други техни аксесоари.

— Няма и да ги видите — рече Горо, който изглежда се бе отърсил от паническият страх, който досега го тресеше. — Защото кълбата представляват овеществена магия.

— Я виж ти, кой ли е способен да прави такива чудеса? — учуди се кралят. — Сигурно този, който е предизвикал и торнадото.

— Вече ти споменах, че тук има много могъщи магьосници.

В този момент черната сянка, която се беше свила един от ъглите изграка и литна по левия коридор.

— *Наблюдателят!* — изписка Горо. — Ох, проста глава моя, какво ли ни чака?

— Предлагам да проследим тъпата птица, за да разберем дали ще открием този майстор на неприятности — рече Рок.

— Да го направим — съгласи се Барди, извади мечата си и тръгна наляво. — Впрочем нека децата, Горо и Дасо да ни изчакат тук — добави той, без да се обръща.

Стените на коридора бяха влажни, покрити с нещо подобно на сивкава плесен. Настръхнали, Барди, Рок, Бино и Заган напредваха по протежението му с умерени предпазливи стъпки. Когато след няколко завоя стигнаха до края му, те се изправиха пред дебела дървена врата, която препречваше по-нататъшното им придвижване. Рок предпазливо натисна дръжката ѝ и вратата се отвори, но едва направил няколко крачки във вътрешността на полуосветеното помещение, той внезапно се свлече на пода му. Останал най-отзад, Барди забеляза в полумрака дъното ниска масичка, върху бе поставена блестяща пирамидка, а над нея се бе привела неясна фигура. Бино и Заган заобиколиха тялото на Рок и се втурнаха към неизвестния силует, но не успяха да стигнат до пътеката от червена тъкан, която водеше към масичката и свършваше под краката ѝ, когато се олюляха и също паднаха. Барди, който тичаше на около метър зад тях внезапно дочу в съзнанието си вътрешен, твърде напрегнат глас: „Веднага издърпай пътеката!“ Без да има време да се замисли, той прескочи тялото на Бино, наведе се и бързо изпълни неизвестната препоръка, за която би могло да се предполага, че е внушена от гургила Кико. Поради тласъка, който получи под краката си, масичката се преобърна и пирамидката се търкулна встрани от нея. Силуетът се спусна да я вземе, но кралят беше по-бърз. Сграбчи я с лявата си ръка и веднага отскочи, след това бързо я пхна в джоба на куртката си и мечът опря в гърлото на неизвестното същество. Едва сега успя да го разгледа. Оказа се нисък мъж с уродлив вид. Очите му бяха ококорени като на жаба, притежаваше рядка червеникава коса, олисяла на темето, беше с издуто шкембе и криви крака. Не приличаше на опасен противник, но сигурно бе такъв.

— Добре, предавам се — профъфли човечето на отличен английски език. — Засега успя да ме победиш.

— Защо засега? — попита недоумяващо Барди, без да смъква острието на меча от гърлото на непознатия. — Едно натискане, и ще прекълцам жалката ти шийка.

— Няма да го направя — заяви уродливия дребосък. — Ще искаш да узнаеш някои неща, които ако желая, мога и да ти кажа. Поне част от тях, ако не всичките. Ще стигнем и до известен пазарлък.

— Какво направи с моите хора? — извика ядосано кралят. — Уби ли ги?

— Не. Не ми стигна времето, защото вие се нахвърляхте върху мен един след друг и нямах време за... — не се доизказа дребният изрод. — Само временно са замаяни, след известно време ще се оправят. Всъщност исках да убия теб, но за жалост ти се появи последен. Ще ми върнеш ли преобразувателя?

— Ти за какъв ме мислиш, настъпена жаба такава? Естествено, че няма да ти върна това нещо. Впрочем от къде знаеш английски?

— Надникнах в мозъка на онзи големия — посочи човечето тялото на Рок. — За нас мигновеното изучаване на всеки език не представлява проблем, особено с помощта на...

— Каза „за нас“, какво имаше предвид? Кой си ти, всъщност?.

— Атлант. Тук има още мои сънародници, само че няма да ти кажа къде.

— Нима твърдиш, че си от онзи потънал остров, за който говореха в света на Холивуд? — учуди се Барди и смъкна мечата си от гърлото на човечето. — В една от холивудските суперпродукции ви представяха като снажни гиганти с руси коси и червеникава кожа. А ти я се виж на какво приличаш?

— Ние наистина сме били такива, но някога. Сега сме се превърнали в това, което сме, поради вражеска генетична атака. А островът ни никога не е потъвал, ние само сме го преместили от един свят в друг.

— Защо? — любопитства кралят.

— Защото в света, за когото говориш, ние сме избегнали катастрофа с огромен астероид, който при падането си е причинил гигантска, висока петстотин метра вълна.

— Значи си тръсвате острова където ви скимне — заключи Барди. — Да не би сега да се намира някъде наоколо?

— Не — отвърна човечето. — Пак няма да ти кажа къде е. Тук са пристигнали само някои от нас.

— И какво правите в Америка, ако не е тайна?

— Генетични експерименти с умствено непълноценното местно население, между което могат да се намерят индивиди със здрави тела. Искаме да възвърнем чистотата на расата си.

— О, това ми напомня за един филм от историята на другия свят. За някой си Хитлер, доколкото си спомням. Само че накрая го полели с бензин и запалили останките му.

— Чистата здрава раса е много важно нещо — настоя човечето.
— Иначе се губят милиони години еволюция.

— Затова ли тормозите местните хорица? Ами ако някой друг вземе да експериментира с вас?

— Точно това е станало, за да добием такъв вид — въздъхна малкият изрод. — Келтоните са се опитали да ни подчинят именно по този начин. Но не успели напълно, защото не нарушили мозъчната ни тъкан, а само постигнали промяната на структурата на телата ни и...

— Как е станало? — отново полюбопитства Барди.

— Чрез сателитни емисии — излъчвали от космоса чужда генетична информация в обхвата на свръх високи честоти. Ние никога не сме притежавали подобни уреди, но с помощта на преобразувателите узнахме същността на нещата. Дегенериралият прототип, използван за излъчването, е бил малоумен, физически изроден силмон от Земя IV, по нашата систематика. Но те не успели напълно в опита си, защото не били овладели достатъчно тази технология, а освен това ние сме установили присъствието им и сме неутрализирали по-нататъшните им опити. Но все пак те частично извършили своето пъклено дело, защото успели да променят някои от гените ни и нашият физически вид се превърнал в това, което виждаш.

— Разбирам, сега искате отново да станете стройни и красиви. Не ви ли стига да подберете за опитите се някой здрав индивид и след това да се пръждосате?

— Не е толкова просто. Добрият генетичен модел трябва да бъде избран от един от милиони индивиди, а имплантирането му в донорите е извънредно деликатна работа. И докато провеждаме експериментите си, опитните зайчета трябва да са напълно послушни, а останалите от тях трябва да ни пазят.

— Затова ли ги зомбирате? — попита злобно кралят. — Защо ги насъскахте против нас?

— Отначало не знаехме кои сте, но при всички случаи вие представлявахте пречка за нашите изследвания, понеже намеренията ви бяха съвсем явни. Не проучихме технологическите ви възможности и направихме грешка — изгубихме доста генетичен материал. В противен случай щяхме да донесем от Теночтан много по-мощен излъчвател и вие сами щяхте да се хвърлите от корабите си в океана, за да се издавите доброволно. При определена настройка, излъчвателите

усилват всяка мисловна заповед, която предизвиква пълно подчинение и довежда до масова трайна хипноза, макар че това в по-слаба форма става и с... Но те могат да се използват и за... — не се доизказва кривокракият. — Бяхме доста озадачени от вашата поява, защото преди двайсетина години извършихме подробни проучвания на тази планета и никъде в този свят нямаше нещо, което да говори за вашето присъствие. Всъщност то и сега ми изглежда доста странно, макар че главният ни килог, вече е научил за него и е изпратил... С две думи аз ви подценявам. А ти спомена за някакъв друг свят, това още повече усилва подозренията ми. Да не би да си свързан с келтоните?

— За какъв пазарлък ми говореше? — направи се Барди, че не е чул последните фрази.

— Много прост. Връщаш ми преобразувателя, после всички се връщате там, откъдето сте дошли — каза дребният изрод. — Обещавам, че докато си свършим работата, няма да ви закачаме.

— Преди да преминем към деловата част, искам да ми отговориш на няколко въпроса. А първият от тях е ти ли наруши качествата на барута, след като очистихме нещастниците по бреговата линия? Предполагам, че си бил в техния лагер. Приятелят ми Горо е убеден, че си направил магия.

— Какво е магия? — запита недоумяващо дребосъкът.

— Действие, осъществено чрез произнасяне на заклинание, което се състои от няколко тайни, много специални думи, за да се създаде нещо, което не го е имало дотогава — било предмет или храна, или изгодно за теб събитие.

— Аха. Така ми кажи. Само че това, за което говориш, винаги е съществувало навсякъде, поне в информационен вид. Както разбирам, вашият метод почива на словесна матрица за предизвикване на същността на нещата, което може да се извърши и по друг начин. Ние не го наричаме магия, а трансформация. Преминаване от едно състояние в друго. Фактически във вселената няма нещо, което да не може да съществува или да не е съществувало, и самото ѝ естество е предвидило възможните му безкрайни варианти. Всичко се свежда до просто преместване през пространствените измерения и реализацията му в някое от тях, на база на съществуващата обща полева информация. Но трябва да знаеш как да го осъществиш.

— Вие как го правите? — присви хитро очи Барди.

— Със силата на мисълта, но това става много по-лесно с... — замълча дребния изрод.

— Ясно, с пирамидката или преобразувателя, както ти го наричаш. Затова толкова се напъваш да ти го върна. Какво има във вътрешността му? Да не би да е пълен с микро чипове?

— Не зная за какво ми говориш, но във всяка подобна пространствена форма се поставя специална конфигурация от подредени кристали на... — отново не се доизказва уродливия дребосък. — Обвивката ѝ задължително трябва да бъде от злато, но какво ли ти обяснявам? Боравенето с този тънък инструмент съвсем не е не е за нивото на твоя интелект.

— Слушай какво ще ти кажа! — натърти Барди ядосано. — Премахни торнадото навън, върни качествата на барута ми и може и да те оставя жив, за да съобщиш на другите изроди да изчезват от Америка. Иначе ще ви изколя като пилци. Вече разбрах, че генералния ви щаб се намира в... как го спомена... аха, Теночтан. Впрочем ти как се казваш?

— Никога няма да ти съобщя истинското ми име. Можеш да ме наричаш Гопо, ако това те устройва. Виждам, че едва ли ще стигнем до споразумение, рядко съм срещал такъв инат. Но трябва да знаеш, че ако веднага не си тръгнеш обратно, сигурно те очакват много беди.

— За последен път те питам: ще върнеш ли свойствата на барута? — каза заплашително кралят. — Торнадото черпи енергия от околната среда, следователно не може вечно да съществува. След като температурният градиент между въздушните маси се изравни, то само ще изчезне. Не е лесно да го поддържаш в непрекъснато действие, след като веднъж си го създал.

— Така е — призна Гопо. — Само че не мога да възвърна свойствата на това, което наричаш барут, без преобразувателя, когото присвои незаконно. Сам разбираш, че трябва да ми го върнеш.

— За да ме пратиш в небитието ли? — изхили се нервно Барди. — Не си познал. Стигнах до извода, че няма да се разбере с теб, освен това ти си пряко отговорен за смъртта на стотици мои бойци и трябва да си получиш заслуженото. Умри гадино! — замахна той с меча си, за да разреже неприятния изрод, но в този момент се чу звук, като от спукан балон, и Гопо изчезна.

„Мръсникът се измъкна“ — помисли ядосано кралят обърна загрижения си поглед към телата на Рок, Бино и Заган, които продължаваха да лежат на пода. За негова голяма радост, приятелят му се размърда.

— Къде е онази дребна гад? — попита Рок, след като отвори очи, успя да дойде на себе си и доста трудно се изправи на крака. — Доста добре ни изработи.

— Изчезна — отвърна Барди. — Разтвори се във въздуха.

— В този свят магиите са лошо нещо — промърмори огромният мъж. — Този мръсен дребосък успя да ни омагьоса.

— Там е работата, че не е използвал магия, а други методи — поясни кралят и се зае да му разказва за разговора си с Гопо.

— Виж ти! — учуди се Рок след като го изслуша. — Оказва се, че митът за Атлантида е истина. Явно, че столицата, която търсим се нарича Теночтан и е аналог на Мексико от моя свят, но както разбирам, в нея се намират много по-опасни сънародници на въпросното човече. Ако и те също изчезват и се появяват когато им скимне, задачата става доста трудна. Оказва се, че пирамидката, която си взел е доста ценна, на всяка цена трябва да разгадаем тайната ѝ.

В това време псувайки дружно, Бино и Заган също се надигнаха от местата, на които бяха паднали. И двамата мигаха изненадано, каските им стояха килнати на една страна и имаха доста комичен вид.

— Къде изчезна тази дребна свиня? — прогърмя басово Бино.

— Само да ми падне отново, така ще я заколя, мамка ѝ — допълни Заган и разтресе заплашително меча си.

— Измъкна се, без да остави следи от себе си — поясни кралят. — Предлагам да се връщаме, за да видим какво правят Горо, Дасо и децата, а и да разберем какво става навън.

Огледа помещението за последен път, видя още няколко предмета с неизвестно предназначение и ги прибра по джобовете си. След това се сети, че от гарвана, който бе полетял към убежището на Гопо, нямаше и следа. Беше се изпарил още при влизането им в помещението.

Четиримата се върнаха по завоите на коридора и намериха групичката така, както я бяха оставили. Децата се прозяваха от скука, Дорго чешеше опашката си, Дасо въртеше блуждаещият си поглед и само някой гургил би отгатнал какво мисли, а Горо бе клекнал до

стената и по физиономията му все още се забелязваха признаци на страх.

— Разбрахте ли какво става навън? — попита кралят.

— Не — отвърна магьосникът. — Нали ни каза да не мърдаме оттук?

Барди и Рок изкачиха стълбата и внимателно повдигнаха капака.

9.

Огромната зала отново бе пълна с бойци, които разговаряха оживено. Обстановката изглеждаше спокойна, стана ясно, че бурята бе преминала.

— Елате насам! — извика кралят към хората на площадката. — Вече всичко изглежда наред.

След като кралят се изкачи до залата, първото нещо, което направи бе да излезе извън нея, за да направи оглед на насените щети. Още на пръв поглед стана ясно, че не са големи. Тежките лафети на оръдията бяха спасили от полет във въздуха по-голямата част от мулетата, натоварени с провизиите, а понеже те бяха прикрепени с ремъци и въжета към тях, торнадото не бе имало нужната сила да ги повдигне и да ги запрати нанякъде. По всяка вероятност, то беше доста по-слабо от предишното. Само няколко лафета стояха преобърнати в края на площада и животните, които лежаха до тях, вероятно бяха ранени. Докато той обикаляше насам-натам и се взираше в подробностите, по някое време дочу зад гърба си тежки стъпки. Хвана меч си и се обърна се като ужилен, но първото нещо, което забеляза, бе озъбената паст на Дзог, който го гледаше с тъжни очи.

— Слава на закрилниците на Холивуд — изпъшка Барди облекчено. — Както виждам си цял и невредим. И този път отърва драконовата си кожа.

— Да, но съм невъобразимо гладен. Идва ми наум да си похапна от месцето на тези гадове, които след като са вече са мъртви, едва ли стават за нищо друго.

— Къде отиде културната ти шлифовка? — упрекна го Барди. — Не мога да повярвам, че пред мен се намира бивш водещ на телевизионно предаване.

— Това беше някога — възрази драконът. — Сега се намираме в родния ми свят и не трябва да страдам от скрупули. Едно време моите роднини са си похапвали девици и никой не е възразявал, нито му е правило впечатление. Тези кретени убиха доста от хората ни и трябва

да им наложа послесмъртно наказание, от което ще се почувствам удовлетворен. Не виждам причина защо да не се опитам да ги изям всичките, след като не заслужават да бъдат погребани. Нещастниците дори нямат сваятна религия, нали надникнах в залата и видях ококорения им идол. Хващам се на бас, че тук мъртвите ги изяждат сънародниците им, уверен съм че те практикуват канибализъм. Никъде наоколо не забелязах домашни животни, а ти много добре знаеш, че човешкият организъм има нужда от протеини, също като моя. И не забравяй, че все пак съм дракон, макар че понякога самият аз го забравям. Но сега сме в състояние на война и чувствам как позабравените ми природни инстинкти са се възвърнали.

Кралят се замисли за момент и стигна до извода, че всъщност казаното от Дзог бе доста вероятно. Беше чел за нещо подобно от историята на другия свят. Вече бе на път да капитулира пред искането на приятеля си, но инстинктивно, възможните предстоящи действия на дракона го караха да изпитва чувство на погнуса.

— Ще наредя да изнесат трупите извън стените на селището и да ги съблекат. След това нито съм чул, нито видял, нито искам да зная какво си направил — реши окончателно.

— Така те харесвам. А аз и отсега мога да изляза навън, в очакване бъдещото възмездие. Ще си мисля за него и ще ми става хубаво на корема.

Барди се върна в залата и с влизането му в нея околните разговори веднага притихнаха. Той се отправи към групата на своите приближени, които също го бяха забелязали.

— Кой отговаря за техническото състояние на оръжията и лафетите? — попита по пътя към тях на висок глас.

— Аз, Ваше Величество — пристъпи напред едър мъж.

— Предполагам, че си шлосер механик, така ли? — поспря за момент кралят.

— Да, Ваше Величество.

— Разполагаш ли с тежък чука?

— Разбира се, Ваше Величество.

— Стига си произнасял Ваше Величество, ами вземи чука от багажа си и след час, от оня каменен истукан да не е останало нищо цяло. Не ми се гледат обожествени изроди. Искам да го разтрошиш на малки парчета и ако се наложи, нека някой да ти помага.

— Тъй вярно, Ваше Величество — рапортува без много да мисли здравенякът и излезе навън, за да потърси оръдието на унищожение.

— Тази вечер ще установим лагера си в залата — каза Барди, след като се доближи до Рок. — Ще разпалим огньове по пода й, ще приготвим храната и тук ще преспим. — Дого?

— Да, Ваше Величество.

— Кои от бойците най-много се проявиха в двете битки?

Лицето на грамадния генерал почервеня и той смутено пристъпи от крак на крак.

— Ами в първата битка... Какво да кажа за нея?...

— Виждам, че се чувстваш неудобно. Наблюдавах ви през бинокъла и трябва да призная, че ти, Бино и Заган бяхте от тези, които се сражаваха най-храбро. Дори оня гигант не успя да ви строши главите. Каква е оценката ти за второто сражение?

Дого почервеня още повече, но произнесе смутено:

— Като че ли нашите бойци не можеха да се сравняват по бойно умение с иберите и витангите, които не участваха в първата битка. Те не дадоха нито една жертва, а Басото и Ерик се биеха като зверове и поваляха врага така, както бурята поваля житни класове.

— Не очаквах, че си склонен към литературни сравнения. Повикай ги! Извикай и ковчезника Рего.

Не след дълго, тримата се явиха пред него и стегнато отдадоха чест. Барди остана изненадан, че ибериецът и витангът доста бързо бяха усвоили военните почести, приети в Обединеното Кралство.

— На вашите услуги, Ваше Величество! — каза Басото, който явно бе усвоил по-добре ландирския език, защото в говора му почти не се усещаше акцент.

— Свободно. Всяка проява на храброст трябва да бъде стимулирана. Много съм доволен от вас и поради липса на ордени и медали, ви присъждам парична награда, от което сигурно повече ще се зарадвате. Нека ковчезникът да ви връчи по тридесет златни барди, а всеки от хората, които наехте да получи по пет, което превишава месечната му заплата. Доволни ли сте?

— Тъй вярно, Ваше Величество — отговориха двамата в хор.

— Присъждам награда от тридесет барди и на вас — обърна се кралят към Дого, Бино и Заган. — Но ще ги получите малко по-късно.

— Какво означава „ордени и медали“ — попита Ерик. — Да не би да са нещо по-ценно?

— Не са — отрязва кралят. — Рего, отивай да изплатиш сумите — нареди той на ковчезника. — А на вас предлагам да се разходим из селището — насочи той поглед към групата на Рок и тримата генерали. — За всеки случай вземете с по няколко войника. Ще разберем какво се намира в околните къщи.

След като даде нареждане да погребат собствените си бойци и да изнесат труповете на чуждите извън стената, като ги съблекат и оставят на произвола на съдбата, т.е. на Дзог, Барди яхна Буцефал и напусна залата, последван от своето обкръжение.

Селището беше смълчано, наоколо не се забелязваше жива душа. В западния край на площада се намираше сравнително голяма каменна къща, която вероятно принадлежеше на някой от местните първенци и той насочи натам.

Когато стигнаха до нея, Рок слезе от коня си, извади пистолет и почука с дръжката му по дървената повърхност на входната врата. Зад нея се чу слабо шумолене, но никой не отвори. Русият гигант прибра засега безполезното оръжие, извади меча си и после стовари тежкия си ритник върху нея. Вратата се отвори с трясък и отвътре се чуха слаби писъци.

Барди, който в това време се бе смъкнал от коня си, се вмъкна след него в широкия коридор, последван от тримата генерали и бойците, претърсването на помещенията започна. Първите две, отляво и отдясно, притежаваха само входен отвор със свод и се оказаха кухни. В ъглите им бяха разположени овални пещи, по стените бяха накачени етажерки с кухненски съдове от изпечена глина. И двете помещения разполагаха с дълги маси, зад които се опитваха да се скрият доста грозни жени, които вероятно бяха надали писъците. Повечето от тях бяха доста пълни и с обезформени тела, косите им бяха мазни и завързани на плитки. От пръв поглед ставаше ясно, че не бяха любителки на редовното къпане. След като разбраха, че влезлите благородници не показват особен интерес към тях, нито ги заплашват с нещо, някои от тях се окопитиха, усетиха по-ниския ранг на пехотинците и се опитаха да им отправят лукави погледи, но по понятни причини не срещнаха никакъв интерес. Групата продължи по коридора. Следващите помещения се оказаха няколко трапезарии и

много килери за съхраняване на продукти, в които нямаше жива душа. По всичко личеше, че собственикът на къщата е бил важна личност и тя често е била посещавана. Барди тръгна по стълбата към горния етаж и Рок побърза да го последва. Сводестите отвори на стаята се оказаха преградени с дебели тъкани завеси, изпъстрени с цветни орнаменти. Използвайки острието на сабята си, Барди отметна една от тях, не забеляза нищо опасно и смело нахълта в стаята. От ниския матрак, разположен в полумрака на ъгъла се надигна женска фигура, която тръгна към него. Преди да го доближи, лицето ѝ попадна в светлината на отвора в стената, който заместваше прозорец и кралят се сепна, като ударен от електрически ток. Младата жена срещу него притежаваше неопишуема красота, която го накара да онемее. Лицето ѝ излъчваше специална екзотика, невиждана дори в Холивуд. Чертите ѝ няхаха нищо общо с нахалната, същевременно сладникава красота на Розамунда, бившата му жена, нито с благородните меки линии на кралица Хелга. Срещу него стоеше хищник от рода на котките. Черните очи с големи мигли се впираха в неговите, готови да ги изпият. Чувствената уста на жената срещу него леко потрепваше върху изящното ѝ скулестото лице с матов оттенък, снабдено с тънки извити вежди и изтънчен нос. Стройното изваяно тяло на девойката предизвикваше усет за неистово плътско желание. Изглежда, че чувството на сексуална магия, която внезапно бе обхванала двамата, беше взаимно, но кралят с усилие успя да се отърси от него и едва сега осъзна, че Рок също се намира в стаята. Надникнали за момент в нея, генералите бяха останали заедно с пехотинците в широкия коридор, готови да влязат при всяко повикване. Барди се обърна към приятеля си и видя, че той също е онемял.

— Тази жена може да побърка всеки представител на силния пол — доби накрая дар слово грамадния човек. — Дори и мен.

— Изненадите следват една след друга — окопити се окончателно кралят. — Гарван, торнадо, зомбирани касапи, барут, изрод, който се изпарява, накрая невероятно красива жена. Тази Америка ни поднася наниз от изненади. Какво ли още ни очаква?

Красавицата се вслушваше в разговора им с невероятен интерес.

— Малона — посочи тя с показалец себе си и нежното ѝ гласче зазвуча като трели на славей.

— Барди — поддаде се отново на хипнотичният и чар кралят и направи същия жест. — Рок — посочи той приятеля си.

— Барди, Рок — каза фаталната чаровница и забързано заговори на някакъв непознат език, който поразяваше с музикалната си интонация. Звучеше много приятно.

Докато кралят се чудеше как да постъпи по-нататък, Малона внезапно го хвана за ръка и го изведе от стаята, за да го въведе в една от съседните. Подът ѝ бе покрит с килими с красиви шарки, а върху матракът в дъното, отрупан с възглавници, лежеше много възрастен мъж с горда осанка. Той беше или много стар, или болен, защото едва се понадигна от мястото си. Младата жена забързано му обясни нещо, възрастния мъж помисли за миг и кимна. След това тя отново хвана дланта на Барди, изведе го от помещението и го поведе в края на коридора. Разтвори завесата на нов сводест отвор, заместващ врата и той се оказа в стая с по-разкошна от предишната обстановка. Не само пода, но и стените ѝ бяха покрити с килими, таванът ѝ беше облицован с разкошни орнаменти от дърворезба. В единият ъгъл бе разположен познатият вече тип матрак, покрит с красива завивка, по който също бяха разхвърляни много възглавници в различни цветове. В другия ъгъл на стаята се намираше съвсем ниска масичка, върху нея се забелязваха няколко глинени гледжосани съда и стомна, вероятно пълна с вода. Малона направи с ръка кръгов жест, след това последователно посочи към него и към матрака. Посланието ѝ бе донякъде двусмислено, но не подлежеше на съмнение. Барди беше поканен да бъде гост на къщата. Девојката го изведе навън и пое ръката на Рок, който се бе поколебал да влезе след тях и още стоеше в коридора с останалите, после въведе двамата в срещуположното помещение и повтори същите жестове.

— Изглежда, че сме поканени да пренощуваме на това място — констатира кралят.

— Да не ни скроят някакъв номер? — усъмни се приятелят му. — Знаеш ли дали не са във връзка с онзи изрод, който се представя за атлант?

— Едва ли — каза Барди. — По-скоро проявяват чувство на гостоприемство. При всички случаи, тук ще преспим по-удобно, отколкото в залата.

— А децата и Горо?

— Виждам, че наоколо има още стаи. Предполагам, че и за тях ще се намери свободно място. Ще пратя някой от бойците да ги повикат.

Кралят надникна навън, за да даде нареждането, след това се върна при тях. Приятелят му бе застанал срещу девойката като глътнал бастун, а тя продължаваше да му чурулика нещо с напевния си, ангелски глас.

— Ако остана още малко с тази жена, чувствам че ще изгубя контрол над себе си, макар че произхождам от северна нация — призна грамадният мъж. — За да не бъде окончателно омагьосан, предлагам да продължим с огледа, после да донесем багажа си.

— Изчакай да дойдат децата и Горо — каза Барди. — А дотогава ще проведем езиково обучение.

— Стая — обходи той с жест помещението, като гледаше към Малона.

— Стая — отвърна девойката, която изглежда веднага схвана целта на занятието.

— Масичка — посочи с пръст кралят към полезната мебел.

— Ма-сич-ка — повтори Малона.

Рок внезапно избухна в гръмогласен смях.

— Какво толкова се смееш? — скастри го Барди. — Нали все пак трябва да установя някакъв контакт?

— Мисля си, че когато се започне с езикови уроци, после следват и други, проверени от практиката.

— Глупости — навъси се кралят, без да бъде много уверен в бъдещите си действия. Атмосферата отново стана неловка, но стъпките, които се чуха по стъпалата, донякъде разведриха обстановката. След няколко мига, Горо подаде дългия си нос си зад завесата, а след него се появиха Викто и Нилс.

— За какво ни повика? — попита навъсено магьосникът.

— За да те запозная с бъдещата ти домакиня, която ще ти предостави възможността да спиш на легло. Само не се изпускай, задръж газовете си поне за няколко минути. Нали разбираш, дамата е красива и можеш да се изложиш пред нея.

— Не виждаш ли, че тук няма прозорци — озъби се магьосникът. — Помещението се проветрява, а на старите хора всичко е позволено.

— Горо — тикна в пръст гърдите му Барди, за да го представи. — Никога не е благодарен на никого, но едва ли го разбираш. Викто и Нилс — направи той кръгов жест, с който включи децата, себе си и Рок, след това сложи длан на бузата си, наведе глава и затвори очи.

Изглежда че Малона беше от твърде досетливите, защото хвана Викто за ръката и даде знак на Горо и Нилс да я последват.

— Настаняването приключи — отбеляза Рок. — Да яхваме конете и да продължим с претърсването.

Огледът на съседните къщи не поднесе никакви изненади. Вътрешната им подредба бе почти същата, обитателите им бяха или уплашени, или ги гледаха с доста враждебен поглед. Никъде не откриха оръжия, но и никъде не срещнаха проявената от Малона гостоприемност.

— Тези типове сигурно са във връзка с атлантите — каза Рок след като излязоха от поредната проверена къща. — Не видях ли с какви мрачни погледи ни гледаха?

— Не мисля, че това е причината. По-скоро във всяко от тези семейства вероятно има поне един убит техен роднина, независимо, че е бил принуден от малките изроди да се сражава с нас. Може би направихме грешка, че предадохме труповете на загиналите на съхранение в корема на Дзог. Възможно е жителите на селището да спазват някакви погребални ритуали.

— Може да е така, но не забравяй древната максима от моя свят — победителят винаги има право — рече приятелят му.

— Опитай се да им го обясниш — отвърна му Барди и се запъти към по-бедните къщички, които се намираха извън центъра на селището.

Почти всички от тях бяха неугледни, подобни една на друга и бяха изградени от изсушени, не изпечени тухли. Покривите им бяха покрити с отъпкана глина и пласт от някакви влакнести изсушени растения. Кралят предположи, че в тях живеят земеделски работници, които обработват поне част от огромните по площ полета.

Предположението се оказа вярно. Обитателите им се оказаха хора, които очевидно не обръщаха особено внимание на хигиената. Ръцете им бяха загрубели от полска работа, бяха облечени с просто скроени дрехи и ги посрещаха с покорено наведени глави. Бедността

им беше очебийна. Във вътрешността на претърсените къщи се разнасяше миризма на разложени боклуци и човешки нечистотии.

Селището се оказа по-голямо, отколкото бяха предположили. Кралят разпредели по-нататъшния оглед между Дог, Бино и Заган, които взеха със себе си по двама-трима бойци и беше на път да се откаже собственото си действия, но дългът му на предводител го застави да продължи с претърсването за още известно време. Отдавна беше разбрал, че личният пример винаги усилва дисциплината и боеспособността на една армия.

Бяха изминали около два часа и къщите на около една четвърт от селището все още оставаха не проверени. Барди реши да даде нареждане за прекратяване на по-нататъшните огледи. Групата за проверка на сигурността се събра и участниците в нея се отправиха обратно към залата на огромното здание, което най-вероятно беше храм на ококореното божество. Преди да се отправи към гостоприемната си домакия, кралят искаше да проконтролира състоянието на армията си.

Всичко се оказа наред. От идола не бе останала и следа, храната бе стотвена, бойците бяха донесли спалните си чували. Генералите бяха разпратили часовои по протежението на стената, които се бяха нахранили и заминали на постовете си. Барди и Рок оставиха конете си в залата и наредиха да им донесат зоб, дадоха последни разпореждания, събраха малкото си багаж и докато бойците довършваха вечерята си, се отправиха пешком към къщата на Малона.

Домакинята им поднеса доста приятна изненада. Масата на една от трапезариите бе отрупана с зеленчуци, плодове и ястия, сред които се намираха и няколко опечени пуйки, по всяка вероятност диви. Горо и децата вече бяха започнали да се хранят, без да ги дочакат, но кралят оправда постъпката им. Дългият преход през предишния ден и напрежението от битката бяха изтощили силите на всички. Рок и Барди не дочакаха подкана, а юнашки се заеха с първата им попаднала кълка. Малона беше застанала на централното място и дирижираше действията на дебелите готвачки, които им прислужваха. По някое време те донесоха кани с някаква местна спиртна напитка, която въпреки слабия си алкохолен градус приятно влизаше в гърлото.

Седнали в съседство на домакинята, децата вече се бяха нахранили и разменяха с нея откъслечни думи. Горо пъшкаше, но

продължаваше да тъпче корема си, който типично за старите хора продължаваше да подава сигнали за глад. Барди и Рок вече наблягаха на съдържанието на каните, но от време на време продължаваха да слагат по хапка в устата си. По някое време те спряха подаването на нови порции и дадоха знак на Малона, че вече са сити.

— Хареса ли ви вечерята? — изчурулика изненадващо тя на ландирски.

— Да, разбира се — изненадан отвърна Барди. — Много благодарим. — Но как се научи да говориш езика ни? Това е невероятно.

— Викто и Нилс мен научили — отвърна девойката. — Аз разбрала много, докато вас нямало.

— Ако ни беше съученичка в Славна Победа, щеше да бъде пълна отличничка — каза синът му. — Има невероятно памет, за няколко часа сигурно е запомнила хиляди думи. Ние влязохме в ролята на учители и накрая устата ни заболяха от говорене — поясни сина му. — Татко, тази жена е изключително умна и приятна.

— И много красива — добави Нилс.

Неочаквано за себе си, Барди усети, че се изчервява и отпи глътка от малката купичка, която заменяше чашка.

— Нахранихте се, тръгвайте към леглата си — нареди Рок.

— Дорго и Дасо няма ли да спят заедно с нас?

— Не. Не трябва да прекаляваме с гостоприемството, а Дорго все пак е дракон.

— Но отдавна е свикнал с удобството на леглото — отбеляза Викто.

— Тази вечер не му се полага — прекрати спора кралят. — Отивайте да спите. — Горо, не прекаляваш ли с яденето? На твоята възраст е опасно да ядеш толкова много, може да се повредиш.

— От всичко на този свят, най-много мразя някой да ми брои хапките — отвърна магьосникът. — Сега ми е паднало да се нахраня добре.

— Нали беше вегетарианец? — ухили се Рок. — Защо наблягаш на месото?

— Защото дивите птици също са диетична храна — уточни Горо. — А в случая вегетарианството може да изгърпи временен компромис.

— Носиш ли книгата за заклинания? — попита го Барди. — Искам да направя известен експеримент.

— Какви ги дрънкаш? — изфъфли магьосникът с пълна уста. — Не ме карай да говоря, защото ще се задавя. — Какво искаш?

— Да прочетеш някое заклинание и същевременно да се съсредоточаваш в това нещо — извади той от джоба си преобразувателя и го положи на масата, а при появата му, девойката издаде звук на уплаха. — Този уред се състои от някакви кристали с особени свойства, които при добро съсредоточаване материализират явленията. Не е изпробван в комбинация с магия, но според мен би трябвало да я усилва.

— Добре де — рече Горо, после преглътна и бръкна с ръка в големия джоб на мантията си, за да извади кожената книга, с която никога не се разделяше. — Какво заклинание да подбера?

— Това лошо нещо, много лошо — намеси се леко треперещата Малона, сочейки преобразувателя.

— Почакай да извършим експеримента — успокои я Барди. — Зная какво правя. Какво предлагаш? — обърна се той към Горо. — Внимавай да не ни върнеш в Холивуд! Ще съсипеш всичко, което постигнахме досега, а й Дзог не присъства сред нас.

— Момент, няма да поема такава отговорност — започна магьосникът да прелиства страниците на книгата.

— Отдавна трябваше да си я научил наизуст, но по природа си мързелив — отбеляза Рок.

— Ти да не би да знаеш наизуст Библията? — озъби му се старецът. — Не ми пречи в търсенето, защото не намирам нещо особено подходящо. Така, слушайте и избирайте: магия против нощно напикаване, против урочасване от лош поглед и против простуда; любовна магия, впрочем тази вече съм я пробвал и съм установил, че не действа както трябва; следват заклинания против дървеници в дюшеците, за добра реколта, против лоши духове — тази още не съм посмял да я пробвам; по-нататък има магия за повече пари, която при мен в миналото не е показвала голям ефект, след това книгата продължава със заклинания за овеществяване на нещата и така нататък. Много са — изпъшка магьосникът. Избрахте ли нещо?

— Спомняш ли си за появата на бананите? — обърна се Рок към Барди. — Не ги виждам по масата и те явно още не са пренесени на

този континент, така че можем да се опитаме ги доставим.

— Ами ако твоят гургил се намеси отново, как ще разберем, дали той или преобразувателят е съдействал на магията? — попита кралят. — Освен това при предишните опити на Горо са се появявали невероятно гадни неща — от конски фъшкии до косми, парцали и кокали.

— Нека да започнем с бананите, после ще измислим нещо друго. Разбирам накъде биеш. Целта ти е барута.

— Хайде Горо, започвай, но същевременно се съсредоточавай, наведен над преобразувателя. Челото ти трябва да стои по продължението на централната му ос, поне така заварих атланта, който после изчезна.

Старият магьосник преглътна хапката си и започна да мърмори непонятните шумерски слова, на които беше написана книгата. В следващия момент трапезарията бе обхваната от истинско бедствие. От всяка точка на пространството ѝ започнаха да извират банани, които ги удряха по главите и по ръцете, и образуваха купчини по масата и по пода.

— Достатъчно! — изрева кралят, дръпна бързо преобразувателя и го прибра обратно в джоба си. — Какво направи?

— Каквото трябваше — тросна се Горо. — Направих заклинание за банани и мислено си ги представих, но не уточних количеството им. Едва ли ще можем да изядем толкова много, а освен това съм чел, че тези плодове не трябва да се употребяват при консумация на алкохолни напитки. Дават допълнителен опияняващ ефект.

Малона се бе свила на стола си, лицето ѝ издаваше уплаха.

— Успокой се — каза Барди. — Няма нищо страшно. Тези неща са вкусни и се ядат. — Как мислиш? — обърна се той към Рок. — Дали твоят гургил се включи в опита или станахме свидетели на прякото действие на уреда?

— Това може да се провери на практика, ако преминем към създаване на нещо по-сложно, напълно непознато на Линифер — предложи приятелят му — Горо, направи магия за самобръсначка „Джилет“, от тези с по три самонагаждащи се остриета. От петнайсетина години употребявам бръснач и този инструмент вече ми е омръзнал. Барди, подай му преобразувателя.

Кралят отмести с лакът купчината банани пред магьосника и отново постави пред него чудодейният прибор, който заблестя под светлината на многото светилници, окачени по стените.

— Съсредоточи се добре — нареди той. — Но само върху материализацията на една единствена самообръсначка. Ако постигнеш успех, после ще произведем още много. И армията има нужда от тези полезни прибори. Прочети заклинание за битов предмет!

Горо се беше поокопитил и отново впи поглед в книгата. Този път мърмори доста по-дълго, накрая се чу слабо изпукване и върху масата падна нещо малко и продълговато.

— Какво е това? — попита Рок и се втренчи в него, после сам си отговори: — Създал си само дръжката на самообръсначка, режещата ѝ част с остриетата липсва. Горо, явно не те бива за по-сложни магии — изрече той разочаровано.

— Не можах да си я представя както трябва. Знаеш, че по принцип магьосниците избягват да се бръснат, понеже брадата е символ на престижната им професия. Знаеш, че дори в Холивуд подстригнах моята с ножици. Как да си представя самообръсначка, когато никога не съм я употребявал? Само съм я мяркал по щандовете на магазините.

— Донякъде има право — намеси се Барди. — Нека да опитаме с нещо друго. Горо, направи магия за материализиране на остра кама, сигурно ще ти бъде по-лесно.

Този път магьосникът направо се изпоти. Бръцолевенето на непознатия език продължи двойно по-дълго, накрая на масата тупна нещо, което наистина приличаше на исканото оръжие. Само че дръжката му бе доста крива, а острието нащърбено.

— Дзог отдавна казваше, че си некадърен, но винаги те защитавах — възмути се кралят. — Я виж на какво прилича този боклук, сякаш сам си се опитал да го направиш в някоя ковачница.

— Ами кой друг? — оправда се Горо. — Макар и косвено, камата е мое производство. Но аз да не би да съм майстор железар? Важното е, че преобразувателят действа, защото досега само с магия не бях постигал получаване на метал.

Барди внезапно потъна в мислите си и игнорира околното обкръжение. Не можеше много да се разчита на възможностите на стария човек, а не виждаше алтернатива. Все пак концентрацията на

мисли, особено при заклинание, изискваше известна техника и при магьосниците тя се добиваше с дългогодишна практика. Наистина, не всеки бе способен да борава с безценният уред, който бе присвоил от атланта Гопо. Кой ли друг би могъл да се справи с тази задача? Изведнъж той се сети за момъка с блуждаещия поглед, който от няколко години се обучаваше при магьосника на изкуството на магията и според стареца беше най-способния от тримата му ученици. На сутринта обезателно трябваше да изпробва Дасо, току-виж с това момче би се получило нещо по-свястно, въпреки налудничавият му поглед. Това негово намерение щеше да се окаже доста правилно, но той не знаеше, че то бе внушено от гургила Кико, придружаван от събрата си Линифер, който зорко наблюдаваше от собствения си континуум развитието на събитията на американския континент. Верен на инстинктите си, гургилът беше предвидил за Барди нещо доста приятно и в известен смисъл опасно, което скоро предстоеше да се случи и обезателно трябваше да допринесе за подобряването на съдбата му. Кико го усещаше инстинктивно, така както го възприемаха и всички останали негови събрата, които не се задълбочаваха в анализа на собствените си, обикновено правилни действия.

Кралят се сепна, върна към реалната обстановка около себе си и посегна към първия му попаднал банан.

— Опитай го, вкусен е — показа той на Малона как се манипулира с кожата му и отхапа малко парче. — Повикай прислужниците да приберат купищата наоколо. При всички случаи, тази вечер няма да смогнем да изядем всичките плодове.

Девојката, която досега онемяла следеше развитието на събитията в трапезарията, последва съвета му, отхапа късче от взетия плод и се усмихна. Бананът несъмнено ѝ се стори вкусен. Тя се провикна с ангелското си гласче и няколко дебели прислужнички надзърнаха изненадано в трапезарията, после изчезнаха, за да се върнат с кошници, в които започнаха да събират магическата реколта.

— Изглежда че и ние трябва да си лягаме — каза Рок, след като обърна поредната купичка с приятната напитка. — Остава да благодарим на домакинята.

— Съгласен съм, утре ни чака много работа — отвърна Барди и стана от мястото си. — Благодаря ти, Малона, вечерята беше чудесна.

— Аз се радва, че вие добре нахранени — каза девойката и го изгледа с такъв поглед, че той за втори път през този ден се почувства като ударен от електрически ток.

Гостите напуснаха трапезарията. След като надникна навън и забеляза поставените от Дого часовои, кралят се изкачи по стълбите и влезе в определената за него стая, в която намери допълнително поставени кана, завивка и гърне с похлупак за природни нужди, което му навя стари спомени. Той съблече дрехите си от лека материя, подходящи за местния климат, угаси стенния светилник и се отпусна блажено на матрака, обграден от многото възглавници, чието групово предназначение все още му бе неизвестно. Може би голямото им количество служеше само за украшение. Барди затвори очи и почти се унесе в сън, когато дочу лек шум от стъпки в стаята, което го накара да застане нащрек. Бръкна под възглавницата си, за да извади камата, която бе сложил под нея, и беше готов да се развика, когато някакво по котешки гъвкаво тяло се долепи до неговото и малка длан го погали по бузата.

— Аз съм — прошепна — Малона. — Иска да бъде с теб.

Колебанията на краля приключиха в момента, в който топлите й устни се впиха неговите и той усети зърната на твърдите й гърди, притиснати към тялото му. След това всичко потъна в огъня на безумна страст, която на два пъти се бе разпалвана през изтеклия ден, но тогава не искаше да си го признае. Мъжете по принцип са доста податливи при сексуални атаки от страна на слабия пол, кралете не правят изключение. Не всеки има късмета млада и красива жена да се напъха в леглото му, а угризенията на съвестта обикновено настъпват впоследствие.

10.

— Виждам, че си прекарал доста бурна нощ — отбеляза на сутринта Рок Свенсон, след като Барди влезе в трапезарията. — Личи ти, освен това през нощта се дочуха интересни звуци.

— И какво? — сопна се Барди и почервения.

— Успокой се, няма да кажа на Хелга — ухили се приятелят му. — Ако искаш моето мнение, бих казал, че никой мъж не е в състояние да устои на Малона. В подобна ситуация и аз щях да капитулирам, щях да ѝ се отдам напълно. Впрочем къде е причината за нощните ти вълнения?

— Откъде да зная? Сигурно е някъде наоколо. Предлагам да прекратим тази тема на разговор.

— Не се притеснявай толкова, знаеш, че на кралете им е позволено повече, отколкото на простосмъртните — подигра му се Рок, но усети, че е прекалил и смени темата: — Вземи си прясно изпечена царевична питка, в каната има и някакво безалкохолно питие, което действа доста ободрително. Не знам от какво са го приготвили, но напълно замества кафето или чая. Сигурно е местната кока кола.

Барди наля от течността в купичката пред него, отчупи късче от питката и замислено го задъвка. Докато разсъждаваше върху перипетиите от предишния ден и съставяше план за днешния, завесата на трапезарията се откряна и Горо се вмъкна в нея, мигайки сънено.

— Преди да започнеш да се храниш, кажи на някой от охраната пред къщата да повика Дасо — нареди. — И да вземе торбичка с барут.

— За какво ти е притрябвал този сополанко? — попита недоволно магьосникът.

— Не искам да разсъждаваш, а да изпълниш поръчката — отрязва го Барди и Горо мърморейки излезе навън, като се размина с генерал Дого, който току-що влизаше в трапезарията.

— Разрешете да доложа! — изпъна се той пред масата. — Нощта премина без произшествия.

„Не и за мен — помисли кралят с известно чувство на съжаление. — Слабите ми задръжки предадоха Хелга.“

— Много добре. Седни да хапнеш с нас — предложи той.

— Вече закусих, Ваше Величество. Благодаря за поканата. Каква ще бъде следващата ви заповед?

„Виж ти — учуди се Барди. — Бившият селянин се е научил на съвсем прилични обноски. Не напразно стигна до чин генерал.“

— Следи за реда във войската и нека всеки боец да поддържа бойна готовност. След час ще реша какви ще бъдат следващите ни действия.

— Тъй вярно — отново се изпъна Дого и излезе.

— Добре си ги стегнал — отбеляза Рок. — Нека тази сутрин децата да се наспят добре. Впрочем какво мислиш да правим?

— Зависи — отвърна неопределено кралят. — Надявам се на нещо.

Влизането на Дасо и магьосникът, който го бе изчакал да прекоси площада, предотврати нови въпроси.

— Горо, седни да се нахраниш, но преди това дай книгата със заклинания на Дасо — каза Барди. — Искам да го изпробвам докъде е напреднал.

Магьосникът извади скъпоценната вещ от джоба на мантията и с кисела физиономия я хлопна на масата. След това взе паница с няколко питки, кана с напитка и седна в противоположния ѝ край.

— Носиш ли торбичка с барут? — попита кралят младежа.

— Да, Ваше Величество.

— Ела насам и седни до мен!

Дасо изпълни нареждането с израз на страхопочитание. Барди извади от джоба си преобразувателя и накратко му разказа какво се иска от него.

— Прочети съответното заклинание, искам да създадеш кама — подкани го той.

— Книгата няма да ми е нужна — заяви смутено Дасо и погледът му стана още по-блуждаещ.

— Защо?

— Защото я зная наизуст.

— Тогава карай както решиш — каза Барди. — Заеми позиция над този уред. Ето така — нагласи той положението на главата му.

Лицето на младежа се напрегна и устните му бързо зашепнаха магическите думи. След по-малко от минута, върху повърхността на масата се появи изящна на вид кама, която поразяваше погледа със съвършенството си.

— Браво! — похвали го кралят. — От теб ще излезе много голям магьосник. Сега се опитай да създадеш втора, но без помощта на заклинание. Просто се концентрирай умствено и си я представи.

Дасо се напрегна и по челото му се появиха капки пот. Почти за същото време, до първата кама възникна втора.

— Не сме знаели какво съкровище е пътувало с нас — възкликна Рок. — Намерихме конкурент на атлантите!

— Изглежда е така. Вторият път наистина ли не употреби заклинание? — попита строго кралят.

— Не — съвсем се изпоти Дасо. — И аз не разбрах как се получи.

— Отлично, моето момче — потупа го Барди по рамото. — Не се притеснявай, ти си чудесен. — Сега извади щипка барут от торбичката и я посипи на масата. Така, добре, остава ти да си представиш, как тази засега негодна субстанция се възпламенява и изгаря.

Този път не минаха и двацет секунди, когато купчинката върху масата лумна и за малко не опърли веждите на младежа. Барди потисна потика си да го прегърне. След това извади единият от двата си пистолета, прицели се в отсрещния отвор на стената и натисна спусъка. Изгърмяването на изстрела накара околните да подскочат от местата си, само Рок остана невъзмутим.

— Нека да направим последен опит — рече кралят, отсипа върху масата ново количество барут от торбичката, извади запалка от джоба си, щракна я и я поднесе към него. Барутът лумна с чудесен пламък. Свойствата му се бяха възстановили, Дасо беше успял да извърши необходимата за това трансформация.

— От днес нататък, винаги ще се навърташ близо до мен — обърна се кралят към младежа. — И докато трае кампанията, косъм не бива да пада от главата ти. Разбра ли? Назначен си за главен специалист по преобразуванията с месечна заплата от десет златни барди. Сега временно си свободен.

— А аз какво ще правя? — попита Горо след като младежът излезе навън, пребледнял от щастие. — Ето защо не исках да обучавам

последователи в професията, за да не стана излишен — произнесе той с отпаднал глас.

— Приятелите никога не стават излишни — успокои го Барди, приближи се към него и го прегърна през раменете. — Винаги може да има нужда от теб и засега никой не може да ти отнеме поста на главен съветник.

Донякъде успокоен, Горо си прибра книгата за заклинания и я пъкна в джоба на мантията си.

— Дано да е така, както казваш — заяви той и излезе навън с понижено самочувствие.

— Старецът доста се засегна — отбеляза Рок.

— Такъв е животът — отвърна Барди. — Не само трябва да се осланяш на минали заслуги, но и да даваш път на младите. По всичко изглежда, че престоят ни тук ще продължи още няколко дни.

— Защо?

— Защото ще изпратят част от бойците да донесат от корабите оръдия и мортири. Предстои ни поход към Теночтан, не можем да се лишаваме от боевата си мощ.

— Правилно разсъждаваш — съгласи се Рок. — Но какво ще стане, ако барутът отново откаже да действа.

— Дасо ще му възвръща качествата.

В този момент завесата на входа на трапезарията се отмести, Барди се обърна и усети как кръвта му нахлува в главата, а сърцето му рязко ускорява ударите си. На по-ярката, вече дневна светлина, Малона изглеждаше още по-ослепителна. Беше облечена в туника от лека материя, през която прозираха формите на тялото ѝ, краката ѝ бяха обути в златни сандали, което вероятно бе демонстрация на нейното издигнато положение в обществото и заможност. Прибрана със златен ширит, косата ѝ изглеждаше току-що измита. Тя забеляза смущението му, но прояви достатъчна тактичност и не показа пред Рок дори намек за интимност. Наистина беше изключително умна.

— Добро утро — пропя сладкият ѝ гласец. — Надява се спали добре — мярна се в очите ѝ познатото хищно огънче. — Мой баща иска да говори с теб — обърна се тя към Барди. — Аз ти превежда, колкото може.

Кралят стана мълчаливо от мястото си и я последва. Преди да изкачат стълбата, Малона издебна подходящ момент и впи устни в

неговите в страстна целувка. Ситуацията ставаше повече от деликатна. Той не познаваше местните обичаи и не знаеше дали нощното му увлечение няма да има непредвидими последствия. Сякаш отгатнала мислите му, Малона каза:

— Аз вече разбрала. Викто твой син, ти има друга жена. Но тази жена далече, сега аз тук. Ти няма да има проблеми с мен.

Двамата влязоха в стаята на възрастния човек. След кратък, но труден и тягостен за него разговор, поради езиковата бариера, той все пак разбра, че Кекатун, както мъжът се наричаше, е нещо като кмет на Тучока и че по пътя към столицата има още няколко такива селища, а тази страна, която се нарича Мохака, някога се управлявала от крал Мотисима, чиято резиденция била в главния ѝ град Теночтан, но това било докато не се появили другите много лоши хора (атлантите). След това работите тръгнали много зле, защото новопристигналите правели какво си поискат и взели при тях много младежи, които престанали да се държат като свободни хора, защото без съпротива изпълнявали всичко, което им нареждали. Кекатун бил много благодарен на Барди, че накарал поне един от пришълците да си отиде оттук и не се сърдел, че някои от избитите младежи били жители на Тучока, защото те вече не били нормални и не знаели какво правят. Нашествениците накарали местните жители да се молят на Борхатун, техният бог, докато по-рано те имали свои божества и Барди направил много добре, като го унищожил, както вече се разбрало от сина му Викто. И ако смелият голям войн имал желание, нека да останел гост на неговия дом колкото дълго пожелае.

Преводът на Малона бе придружен от много жестове, които заменяха липсващи думи, но все пак тя успя да предаде посланието на баща си. Барди благодари за гостоприемството и излезе в коридора с чувство на облекчение, след това измънка на девойката, че го очакват неотложни задачи и побърза да се измъкне от къщата. Все още не бе наясно със себе си относно бъдещите им отношения.

Не беше стигнал и до средата на площада, когато усети, че някой върви по петите му. Той хвана по навик меч си, обърна се рязко и срещна недоумяващо-блуждаещия поглед на Дасо. Младежът беше приел нареждането му съвсем буквално и се стараяше да не се отделя от него. Кралят му се усмихна и влезе във входа на залата.

Морските пехотинци бяха в състояние на бойна готовност. Напълно въоръжени и облечени, те стояха в очакване на по-нататъшни нареждания. Генерал Дого се приближи към него.

— На вашите заповеди, Ваше Височество — отдаде той чест. — Изпълних вашите разпореждания.

— Свободно — каза Барди. — Организирай необходимия брой хора, които да се завърнат до брега с мулета и лафети, за да докарат оръдията и мортирите. Барутът отново може да се използва.

— Чудесна новина! — възкликна генералът. — Трябва да вземем двуколките и резервните мулета, които останаха на Покорител, Буревестник и Слънчев лъч. Досега използвахме лафетите като по-здраво изработени и поради негодността на барута.

— С теглото си, те спасиха живота на повечето впрегатни животни — отбеляза кралят и си даде сметка, че Дого все пак умее да разсъждава, а не само да изпълнява заповеди. — Надявам се, че до два-три дена ще се справиш със задачата. Ако се наложи, ще наемем за носачи част от местното население. Естествено срещу заплащане. Пожелавам ти успех!

Генералът отдаде чест и скоро гръмогласните му заповеди се разнесоха сред бойците. Кралят излезе навън, за да наблюдава организацията по отпътуването и след като провизиите, палатките, кухненския инвентар и мунициите бяха пренесени в залата, а колоната от впрегнати мулета и хора тръгна към изхода на селището, той реши да се върне в гостоприемния, вече придобил особен нюанс дом на жената, която снощи го бе подлудила от страст. Наближаваше време за обед.

Барди влезе в трапезарията и се заслуша в разговора на Рок и Горо, който се въртеше около предстоящия поход към столицата. Дасо се бе разположил до Викто, Нилс и Дорго, и мълчаливо внимаваше да не изпусне нещо. Малона както и предишния път разменяше думи с децата, но този път не се опитваше да се намеси в разговора на възрастните. Бе очевидно, че тя се стареа със всички сили да подобри начина си на говор и речниковия си запас. Сервираните ястия и този път бяха доста вкусни, накрая се появиха и част от останалите от предишния ден магически банани.

След като се нахраниха, домакинята прекара целия следобед в обществото на Викто и Нилс, които явно се чувстваха поласкани от

ролята си на учители на тази красива жена. Барди използва липсата на ангажменти и се отдаде на плодотворен следобеден сън, който възстанови силите му след продължилата почти цяла нощ сладка борба. Рок взе компютъра му и започна да се разхожда из многобройните му файлове, а Горо побърза да последва кралския пример.

Вечерята премина в същия тон на разговори, единствено количеството изпита алкохолна напитка превиши това от предишната вечер. Рок и Барди изпаднаха в сравнително добро настроение и се отдадоха на спомени от битките в Ере и Брита. Кралят тръгна да си ляга във все същото повишено настроение, потиснал въпросителните, които все пак витаеха в мозъка му. Малко по-късно през същата вечер, гъвкавото младо тяло на Малона отново се прилепи към неговото и прекалено бързо сломи вътрешната му съпротива.

На следващият ден не се случи нищо особено, беше настъпило загадъчно затишие. Най-вероятно Гопо бе уведолил сънародниците си и врагът подготвяше нова армия, понеже експериментите с предизвикването на природните стихии не бяха дали желаните резултат. В късния следобед, Дзог се довлече до площада с невероятно подут корем и предизвика голям ужас сред местните обитатели, които вече бяха започнали да се подават от къщите си. Но без да ги удостои с поглед и без да обръща внимание на околните шумове, огромният звяр се плъсна върху каменната настилка и потъна в дълбок сън. През същата вечер, Малона за трети път посети кралското легло, а Барди като че ли започна да свиква с изневерите, за които не можеше да се отрече, че са доста сладки.

В късната сутрин на третия ден, площадът се огласи от тропота на пристигналите двуколки и оръдия. Кралят излезе навън, за да ги посрещне и Дого му рапортува, че операцията е минала без произшествия и загуби на жива сила. Той го освободи и помисли за съвсем естествено да отложи началото на похода към Теночтан за следващия ден. Преходът, на бойците, заедно с тежката екипировка, сигурно им бе струвал големи усилия и те със сигурност се нуждаеха от почивка. За два дни те бяха изминали повече от сто километра и постигнатото от тях граничеше с героизъм. Барди направи инспекция на часовите по стената, погледа приготвянето на храната за бойците, провери дали Буцефал има достатъчно зоб, след това поговори с

дракона, който беше благоволил да се събуди, накрая се отправи към къщата, в която се беше настанил. Рок, Горо Дасо и децата вече го очакваха, седнали на масата. Малона му хвърли с поглед, с който накара кръвта му да заври и извика на готвачките да сервират.

След вечерята, тя отново го посети в леглото, а той не намери сили да я отблъсне. Любовната битка продължи няколко часа, като се водеше с променлив превес. Накрая кралят се отпусна преситен и уморен, а тя не напусна постелята му.

11.

Барди отвори очи и първото нещо, което забеляза, бе младата гръд, която равномерно се повдигаше от дишането на девойката. Едва сега той си даде сметка, че може би е нагазил в твърде дълбоки води. Синът му Викто, който спеше през две стаи, съвсем не беше от глупавите и въпреки, че с нищо не го показваше, сигурно вече се бе досетил, че между баща му и Малона ставаше нещо, което излизаше извън рамките на обичайните отношения. Но той също харесваше младата жена и нищо чудно тя да беше възбудила първите мъжки пориви в младото му тяло. Все пак кралят бе изпаднал в твърде деликатно положение и съвсем не желаше някой да надникне в стаята и да го завари с прекрасната чуждоземка. Той си помисли, че отношенията му с Хелга, като между мъж и жена, отдавна бяха изгубили елементите си на страст, но между тях съществуваше по-скоро топла приятелска обич и двамата обикновено умиротворено потъваха в любовните си ласки, което им носеше тиха, спокойна радост. Сега Барди напълно бе изгубил контрол над себе си и не знаеше как да постъпи. Малона го привличаше по фатален и неотразим начин, придружен от неизпитани досега чувства, а мисълта за Хелга го караше да изпитва угризения на съвестта и да стига до извода, че това положение не може да продължава повече.

Кралят погледна часовника си, минаваше девет. Ако все още не се бяха събудили, децата сигурно скоро щяха да го направят. Рок имаше навика да се надига точно в седем и сега или бе излязъл навън, или го очакваше в трапезарията. Барди се надигна внимателно и без да вдига шум облече дрехите си, след това реши да слезе до едно от помещенията на долния етаж, което се използваше като тоалетна. Тъкмо започна да излиза на пръсти, когато Малона отвори очи и сладко се протегна.

— Почакай, скъпи — каза тя. — Искам да поговоря с теб, но нека първо да се облека.

Тя намъкна върху себе си късата туника от тънка материя и набързо пристегна косата си с ширита от фино преплетени тънки златни нишки. След това седна на матрака и започва да завързва връзките на сандалите си. Кралят не можеше да откъсне поглед от съвършените ѝ крака, после се сети за казаното от нея, което този път беше без граматически грешки. Тази жена го изумяваше, изглежда че тя наистина имаше феноменални способности. За всеки нормален човек, научаването на език за три дена би изглеждало напълно невъзможно. Но той си спомни как заедно с Горо и Дзог моментално проговориха на английски в Холивуд и реши, че чудесата понякога наистина стават, макар отдавна да подозираше, че гургилът Кико има пръст в тази работа. Дали и сега не се случваше същото?

Малона се изправи, приближи се до него, вкопчи ръце във врата му и впи устни в неговите в дълга и страстна целувка. След това го погледна втренчено и каза:

— Не искам да ме изоставяш.

— Знаеш, че съм женен — промънка Барди.

— Нашите крале имат талкова жени, колкото пожелаят. Не вярвам другаде да постъпват различно.

Той се сети, че наистина беше така, поне в околните страни и империи. Но не и в Обединеното Кралство.

— След закуската веднага ще тръгнем към Теночтан. Не можем повече да отлагаме военния поход — изтъкна кралят главната причина, по която трябваше да се раздели с нея. — Ако остана жив, на връщане ще се видим, за да уточним отношенията си.

— Ще дойда с теб — заяви Малона и в очите се появи твърд блясък. — Трябва ти преводач.

— Искаш да кажеш, че ще бъдеш единствената жена между три хиляди мъже ли? — изуми се Барди. — Нали ще ги подлудиш? Ще ги накараш да пощръклят, с две думи ще разстроиш бойната дисциплина.

— Знаеш, че съм ти нужна. По пътя към Теночтан има селища, в които живеят няколко други племена и народи, а аз зная езиците и наречията на повечето от тях. Ако е наложително, ще отрежа косата си и ще се облека с мъжки дрехи. Няма да правя впечатление.

Кралят се видя в чудо, защото аргументите на Малона бяха железни. Той наистина имаше нужда от преводач, който да го поставя в

контакт с местното население.

— Предлагам да го обсъдим на масата, заедно с останалите — измъкна се той.

— Един истински крал не обсъжда решенията си, а нарежда — възрази девойката.

— По умните го правят — заяви Барди и излезе навън, защото усети, че въпреки деликатния си вид, тя не беше от тези, които се поддават на лесно убеждение.

Когато влезе в трапезарията, всички от обкръжението му го очакваха в пълен състав. Те забелязаха, че е смутен и го изгледаха въпросително. Рок на няколко пъти премести погледа си между него и девойката, и без да се притеснява, подхвана неудобната тема:

— Разбирам, че Малона иска да ни придружи в похода. Ако разсъдиш правилно, тя ще ни бъде нужна. Решението зависи само от теб — каза той лаконично и се ухили с типичната си саркастична усмивка, която често го дразнеше.

— Да, татко — намеси се Викто най-неочаквано. — Тя ще ти бъде много полезна.

— Ако я вземеш с нас, от време на време ще я поглеждам и ще си спомням за младините — обади се Горо. — И ще ми става драго.

— Тя каза, че може да ни готви отделно от останалите — добави Нилс. — Сама е обучила готвачките си да приготвят такава вкусна храна и е веща в готварското изкуство. Ако не я вземем, ще трябва да ядем това, което се приготвя в общите баки.

— На поход не е редно да угаждаш на всеки — отрязва го Барди.

— Можем да направим изключение — заинати се русия младеж. — От баща си зная, че на командния състав в неговия свят са сервирали отделно.

Дорго и Дасо си замълчаха сигурно бяха достатъчно умни, за да разберат, че сега не му е момента да се обаждат, но по всяка вероятност споделяха мнението на приятелите си. Кралят си даде сметка, че съотношението на силите не е в негова полза.

— Не мислите ли, че тръгваме на жестока война и че тя може да пострада? — извади той последния си коз.

— Ще я пазим като зениците на очите си! — скочиха от местата си Викто и Нилс. — Няма да позволим да ѝ се случи нещо лошо.

— Винаги мога да наблюдавам обстановката отвисоко и да я предупреждавам за всяка опасност — присъедини се към тях Дорго. — Ще и помагам, колкото мога.

— И аз ще се постарая да правя същото с помощта на магии и ясновидство — престаши се да се обади Дасо.

„Играта съвсем задебя — помисли Барди. — Тази жена е омагьосала всички, дори и децата.“

— Добре, така да бъде — въздъхна той тежко, защото моралното бремене, което се беше стоварило върху него, щеше да продължи и за в бъдеще. — Оставете ме спокойно да се нахраня.

Върху лицето на Малона се изписа победоносна усмивка. Тази жена умееше да постига своето.

— Кой ще гледа баща ти, докато те няма — обърна се той към нея в последен опит за съпротива.

— Наоколо има достатъчно слуги — довърши го девойката с израз на победоносна тигрица. — Отивам да се приведа в подходящ вид.

— Ако сте привършили с храненето, отивайте да пригответе багажа си — каза ядосано кралят и си помисли, че историята по завладяването на Америка започва да придобива общи черти с тази на другия свят. И всред конквистадорите се бе появила някаква местна хубавица, но жените затова са жени, за да привличат мъжете.

Вече бе приключил със закуската си, когато Малона отново се появи пред него в неузнаваем вид. Беше облякла изящно извезани мъжки дрехи, които вероятно принадлежаха на баща й. Състояха се от риза, панталон и лека наметка, а краката й бяха обути в дебели сандали от червена кожа. Косата й бе прибрана с широка платнена лента, която опасваше челото й и по външен вид повече приличаше на стройно и красиво момче.

— Харесвам ли ти? — запита го тя кокетно.

— Ти ми хареса от първия момент, в който те видях — призна Барди. — Къде са ти вещите?

— В дисагите на коня, който бързо се научих да яздя. Сложих и разни неща в една от двуколките.

Малона продължаваше да го изненадва с неподозираните си способности.

— Чакай ме отвън — бе единственото, което успя той да каже. — Отивам да взема моя багаж.

Не след дълго, армията на Барди напусна Тучока, а жителите му я изпроводи с безизразни погледи, от които не можеше да се разбере дали изразяват съжаление или радост. Дългата колона от бойци и впрегатни животни се проточи по отъпкания, покрит с каменни плочи път, който свързваше селищата с главния град. Кралят, Рок Свенсон и Дого яздеха начело, Дасо ги следваше непосредствено. Викто, Нилс и Малона се намираха в ариергарда, охранявани от Бино и Заган. Дзог се влачеше на края на колоната.

След няколко часа ускорен марш, около тях започнаха да се появяват хълмове, които ставаха все по-високи. Зад тях се забелязваха далечните синкави силуети на огромни планини. Пътят повиши наклона си, склоновете край него бяха обрасли с типичните за тази географска ширина кактуси, от които местното население приготвяше приятната спиртна напитка. С навлизането им във вътрешността на страната въздухът ставаше все по-сух. В ранния следобед, кралят даде знак за почивка и препусна към края на колоната. Бойците извадиха сухите си припаси и манерки с вода, и започнаха да подкрепят силите си. По време на поход не се предвиждаше приготвяне на обед.

— Какво ви е настроението? — попита Барди, след като стигна до Горо, Малона и децата. — Уморихте ли се?

— Конят под мен е истинско чудовище — оплака се магьосникът. — Непрекъснато се върти като крастав, клати се и се опитва да ми направи мазоли на задника.

— Всички коне се клатят, когато вървят — отвърна кралят. — А седлото не е тапицирана седалка.

— И аз усещам известно неудобство — каза Малона. — Но ще свикна.

— А на нас нищо ни няма — произнесе гордо Викто. — Ездата изобщо не ни притеснява.

Барди погледна оперените младежи и помисли, че за него и Рок, те винаги щяха да си останат деца.

— Хапнете от сухата храна, трябва да подкрепите силите си — каза той.

— Няма да се наложи — отвърна Малона, слезе от коня си и се доближи до най-близката двуколка. След това смъкна от нея голям

глинен съд, извади торба, пълна царевични питки и ги положи на широк, плосък камък, който се забелязваше край пътя. — Нилс и Викто, донесете, ако обичате, паниците, купичките и дървените лъжици — обърна се тя към младежите и докосна с длан глинения съд. — Още е топъл — добави тя гордо. — Вчера наредих на готвачките да станат ранни зори и да приготвят храна за из път. — Нилс, повикай баща си и Дасо.

Предимството на жените е, че дори при минимални условия, успяват да създадат известен комфорт. Малона извади от дисагите на коня си тъкана покривка и я постла върху камъка след това подреди съдовете и питките върху нея, отсипа във всяка от паниците от вкусното ястие и след като Рок и Дасо пристигнаха, заяви:

— Заповядайте на масата!

Не можеше да се отрече, че изненадата не беше приятна.

След като групата се нахрани, тя прибра съдовете в двуколката, изтръска покривката, сгъна я и я прибра обратно в дисагите на коня си.

— Останахте ли доволни?

— Да — последва хорово потвърждение.

Да се нахраниш добре в полеви условия, винаги е за предпочитане. Барди отправи към девойката благодарен поглед и препусна след Рок към началото на колоната. Дасо не се забави да ги последва.

Привечер кралят подбра удобна седловина между два хълма и войската се установи на лагер. Бойците опънаха палатките, изкопаха временни тоалетни извън него, след това разпалиха огънове и готвачите започнаха да приготвят храна. Малона отново изненада групата на краля, като извади втори, още по-голям глинен съд и повтори познатите вече действия. Този път покривката беше постлана направо на тревата пред техните палатки, но върху нея допълнително се появиха и две кани, пълни с приятната алкохолна напитка.

— Страшна си! — похвали я Горо, който от няколко дни беше забравил за боба. — Добре че те взехме с нас.

— Да живее Малона! — ухили се Рок и посегна да си налее от по-близката кана. — Ако и утре продължи в този дух, няма да е лошо.

— Приготвената храна не може да изтрае повече от един ден — Питките няма да се повредят, само че изсъхват. Но утре вечер ще сготвя продуктите, които съм взела.

— Чудесно — възкликна Нилс. — Походът все повече започва да ми харесва.

Барди се намръщи, защото знаеше, че тази идилия няма да продължи дълго.

След вечерята, часовите бяха поставени, хората легнаха да спят и шумът в лагера утихна. Както очакваше, малко по-късно Малона се промъкна при него.

— Сега съвсем не му е времето — пошушна Барди. — Стените на палатките са тънки, всеки непривичен шум се чува наоколо.

— Зная — каза Малона. — Дойдох само да те прегърна, не издържах. Обичам те, Барди! — впи тя устни в неговите.

Той нямаше време да ѝ отвърне, но след малко успя да се откъсне от дългата целувка и внимателно, но твърдо я отдръпна от себе си. Въпреки че умираше от желание, тази вечер не искаше усложнения. Малона го целуна набързо още веднъж и излезе навън.

В ранни зори, бойците бяха събудени от звука на тръбата и лагерът скоро заприлича на бръмчащ кошер. Не след дълго всичко беше прибрано и дългата колона отново тръгна на път. Към обед небето се смрачи и не след дълго заваля пороен дъжд. Бойците извадиха дъждобраните си, произведени от Университета в Славна Победа и мълчаливо продължиха марша си към очакващата ги неизвестност.

След около час спря да вали, летните дъждове не траят дълго. Колоната изкачи билото на огромен хълм, който по-скоро наподобяваше малка планина и пред очите им се откри котловина, в която се забелязваха множество бели постройки. Барди нареди на колоната да спре хода си и повдигна бинокъла. Градоустройството на селището не се отличаваше много от това на предишното. На големия площад в центъра му центъра му се издигаше подобно на предишното, голямо здание, вероятно храм на Борхатун, богът наложен от атлантите. Населеното място също бе обградено от висока стена с вградена в нея голяма порта, пред която завършваше пътят. В задния му край се забелязваше още една.

— Едно нещо не ми е ясно — обърна се кралят към Рок. — След като атлантите са толкова могъщи, защо селищата са обградени със стени, а те самите използват зомбирани наемници?

— Стените вероятно са останали от времената преди тяхното идване — предположи приятелят му. — Не знаем нито кога, нито как са пристигнали в този свят. Но след като могат да преместват острови в други пространствени измерения, със сигурност не използват магии, комбинирани с компютри. Доколкото разбрах, техните технологии почиват на съвсем други принципи. Те нито са наясно с простата механика, нито използват електричество. Просто не им са нужни.

— Все пак, нещо в могъществото им куца. Не съм уверен в истинността на приказките на Гопо. Той спомена за някакъв излъчвател, който щял да ни накара сами да се хвърлим от бордовете на корабите си и да се издавим. Ако беше така, защо изпрати бедните нещастници, които ни направиха толкова поразии?

— Усещам, че в съмненията ти има рационален елемент. Може би трябваше повече да поразпитаме бащата на Малона, но не е късно да го направим с някой от местните първенци. Кога смяташ да атакуваме?

— Този път ще го направим на смрачаване, не трябва да бъдем забелязани. След като се справим с портата на стената, веднага ще нахлуем към храма и ако ни срещнем съпротива, ще разположим мортирите около него. Не забравяй, че този път ще ни бъде по-лесно, барутът отново е годен. Сигурно в подземие то на голямата сграда също се намира друг малък изрод, който командва парада. Няма да се церемоним с него, нито ще го оставим да използва някой уред, за да ни навреди, нито ще му позволим да изчезне. Трябва веднага да го ликвидираме.

— Правилно — съгласи се Рок. — Ще изчакаме още два часа. И без това момчетата имат нужда от малко почивка.

На смрачаване, Дзог отново оглави колоната, защото Барди не желаше да използва оръдия, поради големия шум, който издаваха. Едва по-късно щеше да разбере, че е направил грешка. След около половин час, войската застана на петдесетина метра пред портите на града и по даден знак, драконът отново се превърна в жив таран. Но след като дървената преграда падна с трясък, покрай голямото страшилище се промъкнаха познатите им вече кръвожадни войни, а стотици от тях скочиха от стената и се затичаха към бойците на Барди. Беше явно, че местния контингент от зомбирани нещастници бе очаквал атаката им и се беше подготвил да я посрещне.

— Стреляйте с pistolетите и сечете гадовете! Разгънете се! — изрева Барди и извади от кобурите своите оръжия. Наоколо проехтяха изстрели и той доста бързо изпразни пълнителите си в човешката маса, която напираше срещу него, а Рок успешно пригласяше на бързите му изстрели. Добре че Дзог бе задънил главната улица и пречеше на потока от неизвестно количество вражески войни да се излее по-бързо навън. Pistolетната стрелба очисти известно пространство от нападатели и бойците имаха време да насочат мускетите си срещу останалите. Проехтяха нови залпове, но нямаше време за тяхното повторение. Пехотинците на Барди се вкопчиха в ръкопашна битка. Поради численият им превес, пространството пред стената скоро бе очистено от врага, след това колоната от бойци, начело с Барди и Рок, нахлу в широката улица, където Дзог вече се сражаваше чудесно, както подобава на освирепял дракон и внимаваше да пази очите си от късите копия. Той гореше и размазваше вражеските тела, които най-вероятно после щяха да влязат в корема му, а мисълта за това допълнително го възбуждаше.

Бойците на Обединеното кралство успяха да стигнат до площада и скоро тяхната ефективност, ограничена от затвореното пространство на улицата, нарасна неимоверно, тъй като зад тях непрекъснато прииждаха нови попълнения. Накрая историята със защитата на вратите на храма се повтори и този път кралят нямаше нужда да дава заповед за употреба на арбалети. Бойците си бяха научили урока от предишният път и късите стрели бързо довършиха остатъците от врага.

Барди нареди да докарат две оръдия и да ги насочат към вратите на храма, след това изстрелът им буквално ги издуха, лишавайки от употреба опашката на Дзог. Барди и Рок се втурнаха към открития отвор и нахлуха в полутъмната вътрешност на голяма зала. Както очакваха, в центъра ѝ се намираше статуя на ококорения идол, а на пода до него се забелязваше вече известния им капак. Те се спуснаха към него и бързо го повдигнаха. Този път бяха улеснени: след стълбата, която водеше към подземие то продължаваше само един коридор, осветен с познатите магически глобуси. Приятелите се втурнаха по неговото протежение и когато стигнаха до дъното му, завършващо с почти същата на вид врата, Рок направи знак на Барди да изчака. След това откачи нещо кръгло от колана си и дръпна халката

му. После откряна вратата, запокити го във вътрешността на помещението и се прилепи до стената. Раздаде се взрив и на краля му стана ясно, че приятелят му бе скътал известен неприкосновен запас от „лимонки“, пренесени някога от света на Холивуд. Рок извади пистолета си и незабавно нахлу в задименото помещение. Забил глава в масичката в края на помещението, върху нея лежеше друг атлант. От дясната му страна се намираше преобразувател, който по нищо не се отличаваше от предишния. Изродът беше загинал, преди да успее да се изпари.

— Тези типове не страдат от богато въображение — каза Барди.
— Същият храм, същото подземие, същите врати, същият преобразувател.

— Възприели са еталон на строеж и администрация, сигурно така им е по-лесно — отвърна Рок и просна на пода тялото на уродливия човек, с лице към тях. — Този атлант различава ли се от предишния?

— Не много. Косата му е малко по-светла и като че ли носът малко по-голям. Краката му са еднакво криви, коремът му също толкова издут. Дрехите му са същите.

— Да прибираме инвентара му е да се махаме — предложи Рок, взе от масичката златната пирамидка и я пхна в джоба си. — Хайде тръгвай.

— Почакай, тук има още няколко предмета — отвърна Барди. Искам да ги взема.

Същата вечер, те се настаниха в най-голямата къща, която се намираше край площада. Стопанинът ѝ, който ги посрещна разтреперан, накрая позна Малона, която произхождаше от знатно семейство, с което бе имал връзки и донякъде се успокои. Кралят даде необходимите нареждания на Дого, Бино и Заган, хапна набързо нещо в кухнята и преуморен от последните дни отиде в отредената му стая, след това се отпусна на матрака в нея и мигновено заспа. Тази нощ щеше да мине без любовни изяви.

12.

Барди се събуди доста рано, но се чувстваше напълно отпочинал. След като привърши сутрешния си тоалет, той слезе в трапезарията на къщата, която не се отличаваше много от предишната, а там вече го очакваха Рок и Горо. Беше ясно, че той изобщо не можеше да им бъде конкурент по ранобудност. Докато закусваше, при тях пристигна генерал Дого и докладва, че нощта отново е минала без произшествия, което при всички случаи беше добра новина. Но той трябваше да съобщи и лошата.

— Колко хора изгубихме? — попита го кралят загрижено.

— По-малко от предишния път. Само четиридесет и осем бойци. С тях общите ни загуби достигнаха осемстотин двадесет и пет човека.

— Много са — намръщи се кралят. — Почти една четвърт от състава на армията, с която тръгнахме.

— Ние водим война — намеси се Рок, — това е неизбежно.

— Но едва сме я започнали — възрази Барди. — Ако продължаваме така, докъде ще стигнем? Досега сме завладели само две селища.

— Кортес от моя свят го е направил с много по-малък състав. Все още разполагаме с почти три хиляди бойци — отбеляза приятелят му.

— Когато испанците стъпили на американския бряг, обстоятелствата са били съвсем различни. Не са ги посрещнали враждебно и Америка не е се оказала завладяна от атланти. Ако не присъстваха на тази територия, досега да сме постигнали много по-големи военни успехи. Тези дребни човечета извънредно много ни мътят водата и се налага да изберем нова тактика.

— Каква? — попита Рок.

— Може би трябва да предприемаме предварителна артилерийска подготовка. Да приложим тактиката на изгорената земя.

— Ще загиват много невинни хора от гражданското население — обади се Горо.

— Какво друго можем да направим, за да намалим загубите си? Да не би да предлагаш нещо друго?

— Не знаех, че си толкова кръвожаден. Няма ли да е по удачно да унищожаваме първопричините.

— Накъде биеш? — запита го кралят. — Бъди по-ясен.

— Ако бойците на врага не бяха зомбирани, едва ли щяха да се сражават с такава ярост. Трябва да ги обработим психически и да премахнем внушеното в съзнанието им. Ако успеем да ги превърнем в нормални и кротки хора, те ще изгубят бойния си апетит и атлантите ще се принудят да отидат там, откъдето са дошли.

— И кой ще го направи?

— Не гарантирам пълен успех, но ние с Дасо можем да се опитаме. Разполагаме с два преобразувателя, ако обединим усилията си, току-виж нещо се получило. Гопо ти беше споменал за някакъв мощен излъчвател, но аз не вярвам той принципно да се отличава от действието на тези пирамидки. Атлантите не разполагат с друга технология, освен с използването на тайнствените си кристали. Впрочем дай ми втория преобразувател, който разбрах че си задигнал от местния храм. Ще ми потрябва да се упражнявам. На теб съвсем не ти е нужен.

— Действително, масирания обстрел на дадено селище ще доведе до жертви всред мирното население. Но това е възможно да се избегне по друг начин — сети се Барди.

— Как? попита Рок.

— Като първоначално сриваме до основа храма, който служи за команден център на атлантите.

— Забрави ли, че той се намира в подземие? За да го унищожим е необходима малка атомна бомба. А засега разполагаме само с гюллета.

Рок имаше право и кралят се ядоса за неудачното си предложение.

— Тогава ще опитаме нещо друго. Например ще преминем към диверсионна дейност чрез провеждане на секретни операции. Една от двуколките е пълна с динамитни шашки, учените от Университета успяха да ги произведат известно количество преди да се качим на корабите.

— Защо не го каза досега? — разсърди се Рок.

— Защото не бяха в наличност. Наредих да ги доставят заедно с оръдията и мортирите, знаеш, че по-рано щяха да бъдат излишни. Освен това, ти също не ми каза, че са ти останали от „лимонките“. Можеше да ми дадеш поне една две, за да ги окача по колана си.

— Извинявай за пропуската ми — измънка приятелят му. — Но динамитът не е барут. Трябваше да се сетиш да го изпробваме дали действа.

— Сега аз моля за извинение, не съобразих — каза Барди. — Може и да имаш право, но вече късно да го проверим.

— Как виждаш провеждането на секретните операции? — върна се Рок към предишното предложение. — Предложението е доста рационално.

— Ще трябва да сформираме поне два диверсионни отряда, съставени от смели и съобразителни мъже. Трябва да са майстори в боравенето с хладно оръжие и арбалети, защото действията им ще бъдат безшумни, поне до момента, в който трябва да взривяват вратите на храмовете, разбира се, ако това се наложи. След като нахлуят в тях, ще влизат в подземията им по-нататък всичко е ясно. Ще ги научим да боравят с динамита и да се пазят от взривовете. Дого, как ти се струва тази идея?

— Чудесна като замисъл, Ваше Величество. Само не зная от как ще подберем групата за диверсии. Повечето от бойците показват почти еднакви военни умения, а те не са твърде високи.

— Забрави ли за иберийците и витангите? Самият ти каза, че имат много по-добри бойни качества. Разбери се по този въпрос с Басото и Ерик. Впрочем каква е числеността на техните загинали в битките?

— Само трима бойци — отвърна Дого и се изчерви, после реши да смени неприятната тема. — Но ако им предложи замисленото от теб, и двамата ще поискат по-високо заплащане за хората си. Бойците от диверсионните групи ще бъдат подложени на повишен риск.

— Пазари се с тях. Знаеш, че хазната на Обединеното Кралство е богата, но не и бездънна. Отивай!

Докато излизаше, Дого се размина с Малона, Дасо и децата, които влизаха в трапезарията. Горо повика с пръст ученика си да седне до него и докато младежът се хранеше, започна да го занимава с новата си идея. Малона седна на обичайното си място в другия край на масата

и хвърли към Барди един от опасните си погледи, които веднага зачервиха лицето му. Викто и Нилс се нахвърлиха върху храната като не видели, младите им организми искаха да растат и да се покриват с мускули.

— Малона, след като се нахраниш, желая да поговоря със собственика на къщата.

— Тъй вярно, Ваше Величество — леко го подигра младата жена. — Искането ще бъде изпълнено, въпреки че още нямам определено заплащане на труда ми — добави тя с привидно сериозен тон.

— Защо, искаш ли?... — не се доизказа кралят, защото видя саркастичната усмивка на Рок и разбра, че го поднасят.

Когато Малона приключи със закуската, двамата тръгнаха към горния етаж, където се намираше стаята на собственика на къщата. Казваше се Кетцотлак и името му беше донякъде трудно за произнасяне. Той ги прие и вероятно беше очаквал визитата им, защото бе разположил ниската масичка в средата на стаята си, беше сложил върху нея купички и кана с ободрителната напитка, и бе наредил по пода няколко възглавници. Едва сега предназначението на голямото им количество се изясни на краля — върху тях се сядаше. Когато не се употребяваха за тази цел, те се поставяха да украсяват матраците.

— Добър ден, уважаеми стопанино — започна кралят и изчака Малона да преведе. — Разбираш, че не съм дошъл с лоши намерения и искам да ми дадеш сведения за тези, които ви управляват.

Кетцотлак започна да говори задъхано и девойката едва смогваше да превежда, но в общи линии се справяше отлично. Барди разбра, че преди триста луни (около двацет и няколко години), в Поктатлек (така се наричаше селището) се появили няколко атланта и преди хората да разберат намеренията им, всички заспали. Когато се събудили, те знаели, че новопристигналите са новите им господари и трябва да изпълняват всичко, което им се нарежда. Под тяхното ръководство, жителите на Поктаклек изградили много по-голям от съществуващия дотогава техен храм, изхвърлили старите си богове от предишния и го разрушили, после поставили в новия статуята на Борхатун, на когото вече трябвало да се молят. Той бил добър бог, защото реколтата от царевица станала богата и когато стръковете ѝ се

нуждаели от дъжд, той винаги го изпращал, но същевременно можел да бъде и много лош, защото ако някой не изпълнявал нарежданията на Дидлан, който останал да ги ръководи, но вече не бил между живите (сигурно така се казваше убитият от Рок малък изрод), тогава великият Борхатун се разгневявал и убивал непокорния, които без някой да го докосва, сам умирали. След като построили храма му, жителите на селището изградили стената и тя вече ги защищавала от проклетите патлоки, които по-рано ги нападали и ограбвали запасите им от събираната реколта. Този не малък народ се състоял от няколко сродни племена, които обитавали близката планина и селата им били много бедни. Но дори и Дидлан не можел да се справи с непрекъснатите им нападения, затова обучил войска от локатлани (така се наричал собствения му народ, който живеел в няколко големи селища), която оттогава успешно отблъсквала набезите им. Войните се набирали от семействата, които живеели в селищата, но след като започвали военната си служба, преставали да разпознават своите майки, бащи, братя и сестри, защото Борхатун ги обсебвал напълно и те се държали като напълно чужди на семействата си.

Малона се справяше отлично с превода, но започна да показва признаци на отегчение и умора. Барди реши да прекрати разпита с няколко последни въпроса:

— Някой от вас може ли да ме заведе до селище на патлоките? — попита той.

— Единствено старият Комхун, но това е доста опасно. Навремето баща му си взел жена от това племе, като заплатил на семейството ѝ десет товара с царевица и сам ги занесъл на гръб в планината, но тогава времената били по-други. Майката на Комхун понякога го завеждала при своите съплеменници и сега само той знаел как да се оправя с плетеницата от пътеки, по които се стига до тях. Освен това разбирал езика им.

— Може ли да ми го представиш.

— Разбира се, нов владетелю, след малко ще го повикам — обеща Кетцотлак, който по всяка вероятност беше наместникът на атлантите в това селище, но не му изнасяше да го съобщи.

— Защо не ме уведоми предварително какво ще го питаш? — попита разсърдено Малона, след като излязоха в коридора.

— Трябваше ли да го направя? — учуди се Барди изпълнен от свята невинност.

— Да, защото почти всичко казано от него го знаех.

— Защо не го спомена предварително?

— Защото не си ме попитал, скъпи — рече тя и се прилепи към него, за да запуши устата му с отмъстителна страстна целувка.

Барди инстинктивно се отдръпна, огледа се, и едва сега осъзна, че непрекъснато се старае да крие отношенията си с нея. Ситуацията, в която беше попаднал, изглеждаше безизходна.

Малона отново се разсърди, изфуча и слезе в трапезарията. Когато и той я последва, тя вече се бе настанила на масата и разговаряше с децата, без да му обръща внимание. Гора продължаваше да обсъжда новата си идея с Дасо и двамата премятаха в ръце преобразувателите, а Рок бе изчезнал нанякъде. Барди се повъртя на мястото си, ядосан от бездействието си и тъкмо се чудеше какво да предприеме, когато Кетцотлак се появи заедно с Комхун — доста жилав на вид възрастен мъж, който едва ли щеше да има проблеми с изкачването на планината. На красавицата не ѝ оставаше друго, освен отново да влезе в ролята си на преводач, въпреки че имаше израз на разярена пантера. От новия разговор, Барди разбра, най-близкото селище на патлоките се намира на около половин ден път и е добре скрито в пазвите на близката планина. Но ако тръгнат веднага, до довечера могат да се завърнат. Комхун не можел да гарантира как ще бъдат посрещнати, но със себе си нямал проблеми.

Кралят бързо анализира чутото досега и се досети как лесно може да се разбере с това племе.

— Добре, бъди на разположение, след малко ще потеглим нагоре — нареди той.

Комхун се повъртя и погледът му се спря върху царевичните питки, които се намираха върху масата.

— Кажу ми, че докато тръгнем, може да се нахрани. Не вярвам Кетцотлак да възрази.

Малона преведе и стопанинът на къщата кимна, макар и с не голямо удоволствие. Барди излезе навън и повика отговорника по прехраната, после тръгна да търси Рок. След малко го намери го в залата на храма. Приятелят му провеждаше странно занимание.

Обикаляше около статуята на Борхатун и я почукваше с дръжката на пистолета си.

— Какво правиш? — учуди се кралят на безсмислените за него действия.

— Гледай, тук бие на кухо — удари по-силно с пистолета си Рок и в тялото на идола зейна дупка. Грамадният мъж извади запалка, щракна я и пъкна ръката си в тъмното пространство, за да освети вътрешността ѝ, която се оказа с формата на тръба. — Стар номер, познавали са го още от древността.

— Какво искаш да кажеш? — попита Барди, който все още не разбираше смисъла на действията му.

— На това място, стената на идола бе толкова тънка, че служеше за резонатор. Сигурен съм, че каменната тръба изпълнява ролята на звукова фуния, която стига до стаята на атланта в подземие. Ако отидем да проверим, сигурно там ще открием отвора на изхода ѝ. Хората са идвали да се молят на божеството, а молбите им директно са стигали до ушите на малкия изрод, който ги е подслушвал. Така винаги е узнавал проблемите и настроенята в селището.

— Нали Гопо спомена, че можел да прониква в мозъка на всеки? Беше надникнал в твоя, за да научи английски.

— По този начин е по-лесно. Отпада нуждата от концентрация на мисълта и използване на прибори — заключи Рок. — Какво те води насам?

Приятелят му накратко обясни какво е научил и за какво е пристигнал.

— Искам да ме придружиш — каза той. — Мисията може да стане и опасна. Ще вземем с нас Малона и двајсетина пехотинци, но трябва да тръгваме веднага. Докато ни няма, Дого ще отговаря за отбраната на селището, но то едва ли ще бъде нападнато.

Не мина много време и новосформираната група тръгна към близката планина. Краят на колоната от хора завършваше с двуколка, теглена от две мулета, а вътрешността ѝ бе запълнена от буркани с консервирано пилешко месо.

Тясната пътека се виеше между остри скали, в които тук-там бяха успели да се впият кактуси и разкривени дървета, а наклонът ѝ непрекъснато се увеличаваше. Комхун вървеше най-отпред, следван от Барди, Рок и Малона. Всички се потяха от усилията, които полагаха.

Изкачването на стръмния наклон не беше лесно, на някои още по-стръмни участъци, бойците трябваше да помагат и на мулетата. Пътеката се разклоняваше, пресичаше се от други пътеки и само водачът им знаеше накъде отиват.

След няколко часови усилия, пред погледа им се откри амфитеатрална вдлъбнатина, прорязана от множество разположени една над друга тераси, които явно служеха за производство на земеделски култури. Каменистата почва, която ги покриваше не предполагаше богати урожаи и те по-скоро служеха за елементарна прехрана на местното население, колкото да не умре от глад. По дъното на каньона под тях течеше река, а десният им край завършваше със скален масив, по който бяха накацали множество колиби. Бяха изградени от каменна зидария и не впечатляваха с външния си вид. Пътеката, по която сега вървяха се спускаше под терасите, стигаше до дъното на каньона и брега на реката, и отново се изкачваше към селото. Барди си помисли, че стратегическото му местоположение е много добре подбрано; полегатият скален масив предвиждаше лесната му отбрана при евентуално нападение.

— Ще спрем до реката — каза той. — Малона, кажи на Комхун да повика местния вожд. Нека да му съобщи, че идваме с добри намерения, носим подаръци и сме врагове на атлантите. Няма да продължим нагоре, защото докато се разберем, можем да бъдем лесно избити. Ще бъде достатъчно няколко големи камъка да се стоварят върху главите ни.

Все още намусена, сърдитата красавица все пак изпълни молбата му и възрастния мъж тръгна да изкачва наклона към селището. По всичко личеше, че групата им вече бе забелязана, защото между колибите оживено сновяха някакви дребни фигури. Барди повдигна бинокъла и отбеляза, че повечето от тях бяха въоръжени. Облеклото им се състоеше от къси червени полички и елечета, телата им бяха покрити с кафяви наметки от груба тъкан. Оръжията им не се отличаваха от тези на зобираниите бойци, той различи боздугани и къси копия. Ехото на планината разнасяше непонятната им глъч, по всичко личеше, че са доста развълнувани. Комхун най-сетне стигна до тях и завърза разговор с едър мъжага, чиято глава беше украсена с диадема от пера. Вероятно бе вождът им.

Скоро от към селището се зададе къса процесия, оглавена от него. Съставът и наброяваше точно толкова хора, с колкото бе пристигнал и кралят. Контактът с тях щеше да се осъществява по усложнен вариант. Комхун щеше да превежда на Малона, а тя на Барди. След като групата на патлоките се доближи доста близо до тях, вождът ѝ вдигна ръце, за да покаже, че в тях няма оръжие, после застана пред краля, изплю се в лицето му и изплези език. Барди се ядоса и понечи да измъкне пистолета си, но Комхун запелтечи нещо и нежната ръка на Малона доста твърдо го възпря да извърши замисленото.

— Това е най-добронамереното и учтиво тяхно приветствие, израз на топли чувства, особено когато посрещат чужденци с приятелски намерения. Бързо направи същото.

Без много да му мисли, Барди побърза също да се изплюе в лицето на вожда и доста нескоро изплези език.

Едрият мъж му отправи широка доволна усмивка и тупна с юмрук по гърдите си:

— Мокатек — представи се той.

— Барди Ландирски — направи същото кралят. — Идвам от далечни земи, за да ти донеса ценни подаръци.

— Какви са? — преведе отново Малона.

Барди отиде към двуколката и взе един от донесените буркани, после извади камата си и с нейна помощ отвори метална му капачка. Поради бързите приготовления за отплуването към новия континент, той нямаше време да въведе технологията „туист оф“, с която отварянето на капачките щеше да става несравнимо по-лесно. Кралят бръкна с камата в буркана и научи на върха ѝ първия му попаднал къс пилешко месо, консервирано с подправки. След това го извади и го поднесе на вожда.

— Кажи му да го опита — обърна се той към Малона.

Едрият мъж посегна несмело към предложеното и по всичко личеше, че вниманието му повече е съсредоточено към стоманеното острие, насочено към него, но бързо дръпна мръвката, а Барди побърза да прибере оръжието. След няколко замислени мляскания, лицето на вожда светна.

— Казва, че е много вкусно и ти благодари за подаръка. Пита колко още ще му дадеш — преведе девойката.

— Кажи му, че цялото съдържание на двуколката е негово.

— Вождът е доволен от подаръка и те кани да посетиш дома му в селото — продължи с превода Малона. — Иска да си поприказвате.

— Благодаря много. Точно за това съм пристигнал.

Вътрешността на представителната колиба се оказа доста скромна. Стените ѝ бяха голи, по измазания с глина под бяха постлани рогозки, в ъгъла се забелязваха няколко гледжосани съдове, купички и панички, придружени от неизменната кана, в която вероятно се намираще същата ободряваща напитка, типична за обитателите на Тучока и Поктатлек. Тя доста приятно пощипваше езика с леката си ферментация, беше сладка и наподобяваше по вкус на „Кока Кола“, която консумираше в света на Холивуд.

Вождът седна върху рогозката и направи знак на Барди, Рок, Малона и Комхун да се разположат около него. След това плесна с ръце и някаква жена незабавно се появи в помещението, за да постави каната в центъра на образувания кръг от хора, после разреди купичките между всеки от присъстващите и тихо се измъкна навън. Вождът собственоръчно отля от напитката на Барди, изплези език и му я поднесе. Този път, слава богу, не го наплю. Импровизираното съвещание започна.

След доста излишни приказки, кралят накрая разбра, че атлантите са много лоши хора, защото откакто се появили, народът на Мокатек водел полугладно съществуване и вече не можел да „взема назаем“ от богатата реколта на съседите си. Но също така стана ясно, че дребните изроди не могат да го подчинят, защото великите комтуни на всяко негово селище, успешно се справят с тяхната магия и я неутрализират. Стана ясно, че комтуните са шаманите на племената на патлоките, които вероятно притежаваха изключителни качества в областта на психотронната война. Барди го беше подозирал, но едва сега му се изясни причината за построяването на стените край Тучока и Поктатлек, както и организираната от атлантите армия от зомбирани типове. Беше за учудване, но те не бяха успели да се справят с този див народ, който се явяваше негов естествен съюзник. Кралят разбра, че от двайсетината села на неговите съплеменници могат да се наберат около пет хиляди боеспособни войни, а такава армия би могла да му бъде особено полезна. Той поиска да се запознае с местният комтун. Вождът се съгласи, отново плесна с ръце и каза нещо на същата жена,

която бързо бе надникнала в помещението и веднага изчезна. Скоро в колибата се появи мършав на вид човек с орлов нос и пронизващ поглед. По врата му бяха окачени гердани с нанизани върху тях изсушени крила от прилепи и опашки от някакви дребни животинки, които не бяха от плъхове, защото тези животни все още не бяха заразили американския континент, но атрибутите му не оставяха съмнение за естеството на неговата професия. Беше наметнат с черна наметка с качулка, под която се подаваше мръсната му коса, а дългата му дреха с неопределен цвят стигаше почти до петите му. Барди съжали, че колегата му Горо не се намираше тук, за да обменят професионални умения, но за старият човек щеше да бъде невъзможно да се изкатери по тези стръмнини. Кралят зададе на влезлия няколко въпроса и след като не получи смислени отговори, се отказа да контактува повече с него. След това без да поиска някакво разрешение, комтунът се настани до тях, за да присъства до края на разговорите.

В крайна сметка Барди получи това, за което беше дошъл. След като пое ангажимента за прехраната на съюзническата армия с царевица и боб, които естествено щяха да бъдат реквизирани от складовете в Поткатлок, военният съюз беше сключен с трайно взаимно наплюване. Още преди, той бе разбрал, че събраната реколта и без това не принадлежеше на обитателите на селището, атлантите благоволяваха да им отпускат само част от нея, останалата отиваше в зърнохранилищата на главния град или се разпределяше за прехраната на техните войскове части. Кралят обеща, че след завоюването на други градове, Мокатек щеше да получи още много плячка и евентуално още пилешки консерви. Стана ясно, че вождът съвсем нямаше намерение да разделя вече получените между подчинените си, но това си беше лично негова работа. По-важното бе, че до един ден щеше да сформира съюзническа войска и да пристигне с нея в Поктатлек.

След като визитата приключи, двамата предводители се наплюха за последен път и вождът най-любезно изпрати кралят до реката, след което съвсем приятелски му помахаша с ръка за довиждане.

Не бяха изминали и петстотин метра по обратния наклон, когато Рок не можа повече да се сдържи и започна да се тресе от смях.

— Какво толкова се хилиш? — озъби му се Барди, докато старателно бърше с кърпичка лицето си.

— Никога досега не съм те виждал толкова добре наплют.

— Дипломацията изисква жертви. А ти, ако си ми приятел, по-нататък обясни на дивака, че този израз на доброжелателство не е приет в моята страна.

Малона, която вървеше до тях също се подсмиваше, но кралят помисли, че на нея като жена ѝ е по-простено, а и донякъде се зарадва, че вече не му се сърди. След това погледна на случилото се откъм комичната му страна и по лицето му най-сетне също се появи усмивка.

На свечеряване малката дипломатическа мисия се завърна в Поктатлек, където денят беше минал без произшествия. Дзог беше излязъл извън стените на селището и се беше отдал на кръвожаден пир с вражески трупове. След такова голямо варварско угощение, не бе трудно да се предположи, че ще спи поне едно денонощие.

Рок и Барди се чувстваха доста уморени от проведената мисия, краката ги наболяваха и желяха по-скоро да се окажат в леглата си, но малко след вечерята, кралят не можа да се спаси от посещението на Малона в постелята му. По време на една от почивките между рундовете на сладката борба, той си помисли, че започва да свиква с изневерите и не можа да отрече, че му харесват.

13.

В ранния следобед на следващия ден, за всеобщ ужас на жителите му, в Поктатлек се изсипа многобройната войска, предвождана от Мокатек. Състоеше се от около пет хиляди, зле облечени и гладни войни, придружени от десетина шамана. По разбираеми причини, пряко свързани с техните стомаси, вождът беше успял да ги събере в най-кратък срок. Барди го посрещна радушно, изтърпя още едно взаимно наплюване и извика отговорника по прехраната, комуто предстояха доста тежки часове. След това с помощта на Малона и Комхун, той се договори с Мокатек новопристигналите да лагеруват извън селището, като му обясни, че присъствието на осем хиляди бойци на територията на площада е невъзможно, поради липса на достатъчно място. Накрая кралят го покани на вечеря в дома, в който бяха отседнали и обеща да му предоставят собствена стая.

Дого пристигна за някакви указания и докато Барди разговаряше с него, Рок издебна удобния момент и дръпна настрани вожда, заедно с преводачите, за да му обясни най-тактично, че трябва да престане с плюенето, а ако иска да се плези, нека да го прави на своите хора. Доста учуден и озадачен, Мокатек все пак съгласи и с двете напълно непонятни за него изисквания.

През същата вечер, той остана много доволен от предложеното гостоприемство. След като се нахрани до насита, вождът се нахвърли юнашки върху алкохолната напитка, скоро изпадна в пиянско откровение и се издаде, че знае езика лакатланите и че комтунът му също го знаел, затова останал до края на преговорите, следователно Комхун бил напълно излишен като преводач, защото само бавел провеждането на добрия разговор. От неговото признание излезе, че при преговорите вождът бе проявил военна хитрост. Беше следил превода на Малона, независимо, че още от детството си знаел този език, който в последствие го улеснявал в разузнаването за собствените му набези. Но той вече имал пълно доверие в новия си съюзник в

лицето на Барди, защото разбрал, че държал на думата си и също бил много велик войн, въпреки че не му харесвало да го плюят в знак на уважение. След като Мокатек съвсем се напи, кралят реши да му се отблагодари за хвалебствията, като го замъкна на гръб до стаята му.

— Утре ще тръгнем на нов поход — заяви той на присъстващите, след като се върна при тях — А сега Нилс, Викто и Дорго също да се насочат към леглата си.

— Искам да поговоря с някой от пристигналите шамани — каза Горо. — Необходимо ми е да разуча техниката им за парирание на психическата атака на атлантите. Уверен съм, че използват силна магия.

— Ще имаш достатъчно време — отклони молбата му Барди. — Преходът до следващото населено място ще продължи два три дена, а Малона вече се преумори да превежда.

— Тогава и аз отивам да спя — промърмори магьосникът. — След като нямам какво друго да правя...

— Лека нощ — каза кралят и се обърна към Рок: — Искам да вземеш участие в обучението на диверсионните групи. Можеш да ги научиш на много неизвестни за тях смъртоносни прийоми, които се употребяват при единична борба от специалните части.

— Дадено — каза приятелят му и изпи до дъно купичката с алкохолното питие. — Обещавам да поговоря на тази тема с Ерик и Басото. Сега ще последвам примера на Горо и предполагам, че тази вечер няма да вдигаш толкова шум — ухили се той с типичната си усмивка и стана от масата. След като излезе от трапезарията, Барди и Малона останаха насаме и девойката побърза да увисне на врата му.

— От утре няма да имаме възможността да бъдем заедно поне няколко дни — каза тя задъхано. — Затова трябва да използваме момента. Впрочем докога ще се крием?

— Докато Викто и Нилс са с нас. Ще трябва да го приемеш.

— Вече приех доста неща — въздъхна Малона. — Сигурно участта ми е такава.

На следващият ден армията се подготвяше за поход. Мuletата се впрягаха в двуколките и лафетите, бойците прибираха скромния си багаж и получаваха порции храна, останали от предишната вечер, после готвачите прибираха празните баки и триножниците. Към десет

часа сутринта, Барди повика Малона и двамата отидоха да събудят Мокатек, който не беше напълно изтрезнял от предишната вечер и здраво хъркаше. Кралят се наведе към него и внимателно го разтърси по рамото. Вождът подскочи от матрака си и го изгледа с див поглед, но след това го позна и придоби по-нормален вид.

— Подготвяме се за тръгване, освен това искам да те запозная с Дзог — каза кралят. — Малона, опитай се да му обясниш какво представлява драконът, защото той и неговите бойци трябва да свикнат с присъствието му.

Неотразимата хубавица заговори на странния, съвсем непривичен за Барди език и след няколко разменени изречения му съобщи:

— Мокатек каза, че имал представа за драконите, но тукашните били много опасни, криели се в дълбоки пещери и когато излизали от тях, често нападали хора. Не разбирал как един дракон може да бъде приятел на някого, но предполага че няма да има проблеми, след като и той ти е съюзник.

— Кажи му, че ще го чакаме пред къщата. Дзог сигурно ще се зарадва на новината.

Не след дълго, тримата излязоха извън селището, тръгнаха покрай стената и скоро стигнаха до огромния корем на заспалия гигант, който както се предполагаше, се повдигаше равномерно. Драконът бе потънал в дълбок храносмилателен сън. Лагерът на новопристигналите бойци бе установен от другата страна на населеното място и войните на Мокатек все още не бяха успели да го забележат. След като се опита да го събуди по нормалния начин и не постигна успех, Барди прибягна до изпитания си похват. Опарен от пламъка, запален под края на опашката му, Дзог изрева, скочи на крака и премигна с огромните си очи, после го позна и се развика:

— Защо не оставяш хората да поспят, нещастнико!

Отново беше забравил, че е дракон, но в случая това нямаше голямо значение.

— Обединената армия очаква високото ти присъствие — усмихна се кралят. — Ще благоволиш ли да ни придружиш? Впрочем, запознай се Мокатек, новият ни съюзник. Той се присъедини към нас със своите бойци и няколко шамана, които вероятно умеят да парират

психическите атаки на атлантите. Докато спеше, ние свършихме доста работа.

— И вие трябва да вършите нещо, не само аз — озъби се Дзог и от устата му изскочи леко пламъче. — Добре че ме запозна с тоя, защото външния му вид не ми харесва особено и ако не го познавах, можех да го изям. Нали знаеш, понякога стават грешки.

— Мокатек току-що ни съобщи, че в планините се навъртали дракони. Но били много диви и опасни.

— Слава на Върховния зъбат, това е съвсем добра новина за ушите ми.

— Би било добре, ако отслабнеш, за да започнеш отново да летиш. Да не мислиш, че аз ще се катеря по чукарите, за да ти търся нова съпруга?

— Ами Дорго за какво е? И той може да свърши тази работа.

— Може, но личното запознанство с някоя драконка е твоя задача, не е морално да я прехвърляш на детето си. Помисли по въпроса и започвай с гладуването. Тъкмо ще изчистиш организма си от вредните токсини, които си натрупал.

— По всичко изглежда, че ще трябва да се напъна да го направя, макар и временно. Но първо трябва да престана да мисля за овце и човешки трупове, макар че последните се оказаха приятно солени — въздъхна драконът. — Какво да се прави? Инстинктът ми за размножение изисква жертви. А ти не ми говори за морал.

Барди усети, че се изчервява и бързо тръгна към входа на селището. Нима и драконът се беше досетил за интимните му отношения с Малона? Нали винаги спеше навън? Барди се сети, че неговият вид винаги се е славел като изключително интелигентен, с отлично развита интуиция. Това не му бе попречило да се окаже на границата на изчезването си.

След петнайсетина минути дългата колона на обединените войски се проточи по пътя към следващото завоевание, което по сведенията на Кетцотлак беше голям град със сложното за произнасяне име Тлатцтектлацкан, но до него се стигало извънредно трудно, защото пътят преминавал през пролома на висока планина. Яхнали конете си, Барди, Рок, Дасо и Дого се движеха начело. Втората група ездаци, която включваше Малона, Горо, децата, Бино и Заган, се движеше в края на колоната от бойци на Обединеното Кралство, последвана от

Дзог, който се мъкнеше след тях с доста унил вид, вероятно унесен в мисли по предстоящото му гладуване. След тях следваха двуколките и лафетите с оръдия, теглени от издръжливите животни и войската на Мокатек, оглавена от него. Патлоките доста бързо свикнаха с вида на дракона, конете и мулетата, може би защото видяха, че водачът им изобщо не се страхува от тях. Вероятно сега мислите им бяха заети с напълването на вечно гладните им кореми, до което оставаше доста време. Барди не се бе пазарил, да им дава сухи дажби за обедно хранене, но готвачите му се бяха наели с доста непосилната задача да приготвят вечеря за цялата обединена армия, остатъците от която се превръщаха в закуска. Така че по време на поход, те трябваше да се задоволяват с двукратно приемане на храна.

Небето бе ясно, но над планините започваха да се събират облаци, които ако продължаваха със същите темпове на развитие, можеха да се превърнат в дъждовни. Пътят продължаваше наклона си нагоре и все нагоре.

В ранният следобед, кралят забеляза група от няколко дървета, порасли край пътя, спря хода на Буцефал и обяви почивка. Скоро неговото обкръжение се събра на поляната между дебелия дънери и Малона повтори блестящото си изпълнение с топлото ястие, торбата с питките, малките и големи купички, и каната с ободряваща напитка, които бяха свалени от двуколката. Тя постла покривката върху тревата и нареди по нея донесеното. После сипа на всеки по малка порция от храната, наля от напитката в купичките, които заместваха чаши, раздаде питките и обедът започна.

— Предлагам да поканим и Мокатек — каза Барди. — Дасо, отивай да го повикаш.

— Не ни трябва особено, но щом като си решил да го поканиш... — промърмори Горо. — Ох, старият ми задник отново е натъртен от язденето — оплака се той както винаги.

— Ами ходи пеша — ухили се Рок.

— Не съжаляваш старите хора — обиди се магьосникът.

— А ти не преставаш да мрънкаш. Дръж се като мъж.

— Барди, я виж какво има над нас — уплашено извика магьосникът. — *Наблюдателят* се е появил отново.

Черната птица, която бе кацнала на висок клон над тях изграка и мръдна опашката си, сякаш за да покаже, че е забелязана.

— Сега ще ѝ видя сметката — извади Барди пистолета си.

— Не хаби скъпоценни куршуми за невинната гарга — присмя му се Рок. — И аз на времето исках да я очистя, но след като размислих, стигнах до извода, че не е нужно. Ако е изпратена нарочно, след като я убиеш, вероятно ще изпратят друга на нейно място.

— Ами ако наистина ни наблюдава и после съобщава на някого за придвижването ни? При нападението на Поткатлок, зомбираните типове ни очакваха подготвени!

— Започваш да ставаш суеверен.

— Горо наистина може да има право.

— Пази мунициите за по-важни срещи с врага — ядоса се Рок и яростно ухапа голям къс от питката. — С този „Колт“ четиридесет и пети калибър, най-много да счупиш клона под гаргата и той да се изтърси на главите ни. — Остави тъпата птица на мира!

— *Наблюдател*, гаден *Наблюдател* с лоши намерения — мърмореше под носа си Горо. Но в книгата няма заклинание, с което да го пропъдя завинаги.

— Га, га — заграчи гарванът, сякаш им се присмиваше.

— Все пак ще му видя сметката — закани се Барди и повдигна оръжието, но в този момент пристигнаха Дасо и Мокатек, който понечи да го наплюе, но се сети за обещанието, дадено на Рок и се въздържа.

— Заповядай да хапнеш с нас — покани кралят Мокатек с красноречив жест.

Вождът не се забави да ухапе първата му поднесена питка, а Дасо внезапно се втренчи в гарвана и извади преобразувателя от джоба си.

— Какво се отнесе? — попита го Горо. — Сядай да се нахраниш!

— Само за момент, искам да пробвам нещо — отвърна младежът и лицето му придоби необикновено съсредоточен вид, а устните му зашепнаха някакви неразбираеми слова. Останалите от групата го изгледаха учудено.

Неочаквано над дърветата се появи ястреб, който пикира към гарвана, но черната птица избегна атаката, като литна встрани от клона. Ястребът започна да я преследва и я изгони в чисто пространство, но тя внезапно изчезна. Без да се забави, преследвачът ѝ моментално направи същото. Не изминаха и трийсет секунди, и докато

хората претърсваха с погледи небето, учудени от странното събитие, ястребът отново се появи, сграбчил гаргата в остриите си нокти, след това кацна близо до тях и започна да я разкъсва с клюна си. Наоколо се разхвърча перушина.

— Браво Дасо! — окопити се първи магьосникът, разбрал смисъла на станалото. — *Наблюдателят* вече няма да може да съобщи нищо на *никого*, въпреки че се опита да избяга в друго пространствено измерение. Как го постигна?

— Съсредоточих се в пирамидката, произнесох магия за премахване на зли сили и си представих ястреба. После той сам си свърши работата.

— Както виждам, ученикът ти е много способен — каза Барди.

— Само не е ясно дали ястребът се появи поради магията или поради съсредоточаването на Дасо — добави Рок.

— Ами ако е комбинация и от двете? — запита приятелят му.

— Лошото е, че не можем да го установим. Но по всичко личи, че ученикът ще надмине учителя си.

Горо изсумтя и наблегна на паницата с ястието пред него. Увлечен в яденето, Мокатек изобщо не бе внимавал в развитието на събитията.

— Имам идея — каза Малона. — Ако е толкова способен, Дасо ще може да приготвя вкусна храна. Под мое ръководство, разбира се. Още утре ще направим опити. След като с помощта на това на това нещо — посочи тя пирамидката — могат да се правят банани, би трябвало да се създава и всичко останало, годно за ядене.

— Желязна логика! — похвали я Рок. — Пожелавам ти пълен успех в експериментите, а аз ще ти помагам в изяждането им. Особено ако се получи свинска пържола на скара.

Мокатек млясна няколко пъти и се потупа доволен по корема, с което показва, че го е напълнил. Увлечени в разговорите, сътрапезниците едва сега забелязаха, че гърнето с гозбата е напълно празно.

— Не остана за закуска! — възмути се Викто. — Този дивак изяде всичко! — посочи го той.

— Ъ-хъ-ъ — изсумтя радостно Мокатек. — Дивак, дивак! — произнесе с видимо удоволствие.

— Внимавай какви ги приказваш — сгълча го баща му. — Може да е научил някоя наша дума.

— Глупости! — възрази Викто. — Не виждаш ли, че е тъп като торен бръмбар.

— Съвсем не е толкова тъп, колкото си мислиш — ядоса се Барди. — Напротив, доста е хитър. Забранявам ти да говориш пред него обидни думи.

— Добре де — разсърди се Викто и се сви на мястото си, а Нилс го потупа съчувствено по рамото.

— Нахален е — констатира Дорго и подви опашка между долните си лапи, върху която досега беше седнал настрани. — Не стига, че и мен ме боли задната ми част, а сега няма и да се нахраня както трябва. Ако продължава така, кога ще стана голям като баща си? На вас ви е лесно, яздите си нормално конете, а аз какво да правя с тази опашка? Заради нея непрекъснато стоя приведен на коня и усещам как тя хваща мазоли от непрекъснатото му клатене.

— Ами ходи пеш, както посъветвах Горо, ти поне си млад — ухили се Рок. — Или прелитай по някой друг километър и след това ни изчакай да се довлечем.

— Баща ми не позволява да летя — намръщи се дракончето. — Все го е страх да не ми се случи нещо лошо, а след историята с торнадото, сигурно още дълго ще остана прикачен към земята.

— Правилно процедира — каза грамадният мъж. — И аз щях да постъпя точно така. С тези атланти никой не знае какво може да изникне.

— Ех, ако можех да летя! — въздъхна Нилс.

— И това може да стане някой ден — успокои го баща му. — Само че трябва да произведем самолети.

— Дивак, дивак — ухили се отново Мокатек и се потупа доволно по корема. Явно искаше да направи всички присъстващи съпричастни към доброто му настроение.

— Виждаш ли каква беля ми направи? — погледна Барди ядосано сина си. — Запомнил е тази дума и все някой ден ще научи значението и!

Викто засрамено наведе глава и започна да помага на Малона да прибере покъщнината.

— Да тръгваме — предложи Рок.

— Утре сутринта ще сте на питки и каквото още си носите — подхвърли красавицата и каза нещо на вожда, който се надигна и пръдна в знак на благодарност от състоянието на вътрешностите си, след това без да наплюе никого тръгна към смелите си войни.

— Съюзникът доста го бива в обноските, дори повече от мен — ухили се ехидно Горо и го последва.

През останалата част от деня, въпреки станалата плътна маса от облаци, дъждът не успя да завали. Същата вечер, обединените войски направиха общ лагер. Бойците на Барди опънаха палатките си, запалиха огньовете и готвачите се заеха с приготвянето на вечерята, под нетърпеливите гладни погледи на съплеменниците на Мокатек, на които предстоеше да спят върху голата земя, обвити в наметките си, но за тях това беше нещо обичайно.

След като всички се нахраниха, Горо се вкопчи в Малона и тя се принуди да превежда в разговора му с един от шаманите, който говореше езика на лакатланите. Беше същият, с когото се бяха срещнали в планината и се казваше Комултук. Дасо се включи като слушател на странната беседа, наостри уши и гледаше да не изпусне нито дума. След дълго мотаене по темата и много езикови мъки, магьосникът и ученикът му разбраха, че шаманите употребяват особен род магия, която е извънредно силна, но не се прави със заклинания и не води до материализация на предмети. Тя витаела само в психичната сфера и изисквала пълно съсредоточаване на съзнанието при навлизането му в „другото състояние“, при която всяка мисъл добивала форма и цвят. Лошите мисли приемали уродливи неправилни форми и се оцветявали в черно, тъмно синьо и виолетово. Добрите мисли винаги били с правилни геометрични очертания и се оцветявали в жълто, зелено, светло синьо и червено. Когато враг или недоброжелател искал да причини зло някому, единствената защита на нападнатия от атаката на лошите енергии, било да му се извърши така нареченото припокриване и цялата работа се свеждала до обвиване на тъмната мисъл форма със светла, след което нейното действие се обезсилвало. Когато атлантите излъчвали страшно могъщи мисъл форми, с което целели пълното припокриване на съзнанието на хората, за да го „задушат“, което водело или до смъртта на някой или до трайното му оставане в подчинено състояние, тогава шаманите обединявали усилията си и извършвали още по-могъщо припокриване,

обикновено с цвета на слънцето, след което на врага не му оставало нищо друго, освен да вие от безпомощност, защото не бил в състояние да причини зло на никого. Но Комултак не можа да отговори на въпроса как усеща появата на лоша мисъл форма и обясни, че това е естествена даденост на всеки велик комтун от племената на неговия народ.

След приключването на дългия разговор, Горо остана напълно разочарован, докато Дасо остана доста замислен, въпреки че блуждаещият му поглед не издаваше процесите, които се въртяха в главата му. Малона благодари на Комултак за оказаното внимание и доста изморена, отиде да спи в палатката си. След като бе разговарял известно време с Дзог, Барди викна Дого да постави часовете и нареди бойците да си лягат, след това и той направи същото. Децата отдавна бяха заспали и целият лагер потъна в тишина. Единствени часовете и Дасо останаха да наблюдават звездите, които отново се бяха показали в проясненото небе. Бавно и постепенно, в главата на младежа се оформяше интуитивно разбиране за комбинираната същност на всяко явление, което за в бъдеще най-вероятно щеше да му донесе слава и да го направи велик магьосник.

Гургилите Кико и Линифер, които през изминалия ден с интерес бяха наблюдавали действията на техните протежета, най-сетне се прозяха и преминаха в друг пространствено времеви континуум, където царуваше нищото, а то заменяше техния сън.

14.

През следващите два дни обединените войски продължиха придвижването си по стръмния път към Тлатцтектлацкан, без да срещнат съпротива. Безмилостните зомбирани типове не се появяваха и тези, които ги командваха или бяха в неведение за напредването на вражеската армия, поради смъртта на атланта в подземията на храма в Поктатлек и последвалото унищожаване на гарвана (ако той беше техен наблюдател), или замисляха някакъв пъклен план, засега известен само на тях. Барди научи от Мокатек, че градът притежава високи укрепени стени и край него тече река, която пълни с вода широките му ровове, но да се стигне до него съвсем не било лесно, знаел го от баща си. Единственият достъп към входа на града бил тесен мост, който водел до дебелия му и добре охранявани врати. Още преди идването на атлантите, по времето на крал Мотисима, пълчищата на патлоките на няколко пъти се опитвали да нахлуят в този голям и богат град, но били отблъсвани. От чутото, кралят стигна до извода, че Тлатцтектлацкан трябва да бъде превзет с помощта на предварителен артилерийски обстрел, който да разруши входа и част от стените му.

Рок бе постигнал споразумение с Ерик и Басото и те бяха сформирали две диверсионни отделения, всяко от което се състоеше от дузина бойци. Той вече провеждаше с тях практически занимания, като използваше промеждутъка между установяването на лагерите и приготвянето на вечерята. По думите му, тези здрави момчета по нищо не отстъпваха на командосите, с които някога беше пристигнал в Ландирия и вярваше, че за в близко бъдеще можеше да се разчита на тях, но засега още не бяха напълно подготвени.

Горо проведе още две безплодни срещи с Комултак в присъствието на Дасо и Малона, но накрая се ядоса на собствената си некадърност в областта на магиите и окончателно се отказа да възприеме нужната нагласа на съзнанието си, която щеше да му позволи да неутрализира лошите мисъл форми, създавани от врага. Не

подозираше, че ученикът му беше на път да схване шаманската техника за навлизане в „другото състояние“, което всеки момент можеше да се получи. Но Дасо вече бе постигнал не малък успех. Предишната вечер, с помощта на Малона и преобразувателя, той беше успял да материализира първото си ястие, което за жалост се оказа негодно за ядене, защото се получи кисело и солено, а парчетата месо, които плуваха в него имаха вкус на подметка. Напълването на глиненото гърне с калпавото му произведение така го изпоти, че след жестоката умствена концентрация, дълго след това не можа да дойде на себе си. Но Малона го успокои, като му каза, че всяко начало е трудно и е че самата тя се е научила да готви добре едва след пет годишна практика. А по-важното в случая било, че началото за бъдещи кулинарни успехи е поставено.

Съюзническите войски бяха навлезли в тесен пролом и пътят се виеше по склоновете на високата планина. На дъното на пропастта под тях течеше буйна и пенлива река, над която се носеха изпарения. Придвижването им беше опасно, всяка непредпазлива стъпка можеше да причини смъртта на невнимателния човек. Бойците продължаваха да напредват в установения порядък, но вече прегрупирани в редици по трима, понеже едновременното преминаване на по-голям брой от тях по стеснената лента на настилката под краката им не беше за препоръчване. Планинското дефиле на места предлагаше изключително удобни за засада участъци и Барди всеки път изтръпваше, докато ги подминат успешно. По някое време заваля дъжд и околният въздух бързо се превърна от хладен се в доста студен. Надморската височина сигурно превишаваше три хиляди метра, защото хората вече дишаха трудно. Скоро дъждът премина в особен вид снеговалеж и наоколо започнаха да прехвърчат остри кристалчета, които се забиваха неприятно в лицата на хората. Пръстите на обутите им със сандали крака, постепенно ставаха нечувствителни. Кралят не беше и предполагал за появата на такъв студ и сега съжаляваше за пропуска в екипировката на бойците си, но не можеше да направи нищо. По някое време се сети за преобразувателите, с чиято помощ Дасо евентуално бе в състояние да материализира поне няколко чифта вълнени чорапи, но моментът съвсем не бе подходящ за спиране на колоната, освен това той се чувстваше длъжен да споделя общите

несгоди и беше на мнение, че близкото му обкръжение трябва да прави същото.

Бяха изминали няколко часа и хората вече изнемогваха. Тясната нишка на реката по дъното на станалата сякаш бездънна пропаст, бе престанала да се забелязва, поради мъглата, която се стелеше над нея. Със всяка изминала минута вечерта приближаваше и Барди се свиваше от притеснение за крайния изход на тази кампания, който можеше да се окаже твърде плачевен. При изкачването на поредната височина, той обърна бинокъла си към групата на Малона и децата, и сърцето му се сви. Викто и Нилс бяха клюмнали върху конете си и зъзнеха от студ, младата жена се бе завила с покривката, на която разполагаше трапезите и сигурно не се намираше в по-различно състояние; Гуро се беше загънал в широката си шарена мантия и от нея са подаваше само дългия му нос, а Дорго бе легнал по корем върху коня си и го беше обхванал с четирите си лапи, с надеждата да събере малко топлинка. Драконът зад тях едва креташе и кралят за първи път си помисли дали рептилиите от неговия вид притежават вътрешен механизъм за регулиране на телесната си топлина. Но след като бяха в състояние да изригват пламъци, това би могло да се предположи.

— Здравата загазихме — каза Рок по някое време и потръпна зиморничаво. — Кой би помислил, че в зоната на тропиците ще зъзнем.

— Аз съм виновен — призна Барди. — Съвсем не се сетих за надморската височина. До вечерта трябва да намерим място за лагеруване, в противен случай съществува опасността да загинем. Ако успеем да се установим на лагер, поне ще използваме спални чували и палатки.

— Бойците на витангите и патлоките изглеждат по-калени от нашите, въпреки че Обединеното Кралство се смята за северна страна.

— Край нашия остров минава топло течение — отвърна кралят. — Ако можеше да мине и оттук...

— Погледни напред! — извика неочаквано Рок, повдигнал бинокъла към очите си. — Наклонът на пътя свършва!

— Слава на Холивуд! — възкликна приятелят му. — Надолу ще стане по-топло.

След петнайсетина минути конете им се стигнаха до връхната точка на пролома и спряха, а пред очите им се откри величествена

гледка. На около километър по-ниско, скалите свършваха и под тях започваше гъста гора. Долният ѝ край граничеше с необятна зелена долина, закътана между високите планини. В низината ѝ смътно се забелязваше тясната лента на реката и миниатюрните постройките на разпрострян на широко град. Целта на военния поход се намираше в далечината под краката им.

Сякаш усетил зелената трева и по-топлият въздух, Буцефал изцвили и без да му дръпнат юздите, сам ускори хода си надолу.

Вече се свечеряваше, когато обединените войски най-сетне се добраха до долния край на гората, който граничеше с ливади, но Барди реши да разположат лагера между дърветата. Страхуваше се, че извън тях, светлината от огнищата би могла да се забележи през дистанцията, която ги делеше от града. Той чувствително беше увеличил видимите си размери и през биноклите ясно се виждаха стотиците му сгради, дори точиците на хората, които се движеха между тях.

— При по-нататъшното ни спускане надолу, присъствието ни сигурно ще бъде открито — отбеляза генерал Дого. — Долината представлява огромна чаша, а ние ще се движим откъм високата ѝ страна.

— Тази вечер ще легнем по-рано, защото в три през нощта ще се вдигнем на крак — каза кралят. — До изгрев слънце трябва да разположим артилерията пред входа на града и да имаме готовност за атака при изгрев слънце. Сега от теб се иска да ускориш поставянето на палатките и приготвянето на вечерята.

Този път нямаше време за отпускане и приятелски разговори. Всички хапнаха от набързо приготвената храна и легнаха да спят. Барди дори не постави часовои, защото се осланяше на изостреното възприятие на комтуните, за които всеки патлок бе убеден, че е невъзможно да бъдат изненадани.

В уреченото време войските се намираха през входа на града и кралят даде знак за първия оръдеен залп. Тътнежът, който се разнесе, беше страхотен и със сигурност разбуди спящите жители. Гюлетата пробиха отверстия в здравите врати и откъснаха парчета от стената около тях. Вторият залп довърши работата на първия, а третия направо помете челната маса от познатите зомбирани дяволи, които в пълно въоръжение тичаха по улицата към пробития нащърбен отвор. Не можеше да се отрече, че те бяха реагирали изумително бързо. След

това настъпи неприятната изненада, с която войските на Обединеното Кралство се сблъскали при битката в залива. Четвъртият залп се оказа невъзможен, защото зарядите отказаха да се възпламеняват. Останалите оръжия също станаха негодни за употреба.

— Дасо! — изрева кралят. — Извади преобразувателя и се опитай да възстановиш качествата на барута!

Момъкът незабавно извади пирамидката от джоба си и съсредоточено се наведе над нея, за да изпълни нареждането. Лицето му почервения от напрежение и по челото му избиха капки пот.

— Готово — каза той със слаб глас и заредените оръдия изгърмяха, а гюлетата им пометоха новите попълнения на врага, които се бяха устремили по моста.

— Огън с мускетите! — извика Барди и дружните залпове повалиха новите вражески редици, които прескачаха повалените и разкъсани трупове на техните загинали събратя.

— Огън с оръдията! — продължи той с командите си, но те отново останаха без резултат. — Дасо, бързо повтори предишните си действия! — ядоса се кралят. — Тези гадове си играят с мен на котка и мишка!

Този път младежът не само се изпоти, но и се затресе от напрежение. Тялото и ръцете му получиха конвулсии и той едва не изпусна преобразувателя, но накрая изохка и тътенът от четвъртия залп изхвърли в рова шарената тълпа от зомбирани нещастници, която наново беше нахлула по моста. Последвалите неколкократно мускетни залпове поразчистиха пространството около входа, но тълпата от вражески войни, която непрекъснато прииждаше, изглеждаше безкрайна. При заповедта за пети залп, барутът отново стана негоден.

— Мисля, че едва ли ще се справя още веднъж, усещам силно противодействие — промълви младежът. — Предишният път мозъкът ми за малко да експлодира.

— Опитай още веднъж, моля те, в името на Холивуд! Ще спасиш живота на много наши бойци — примоли се кралят.

Дасо слезе от коня си и легна на земята, след това вторачи блуждаещият си поглед преобразувателя. След миг, тялото му започна да подскача от напрежение и той полагаше неимоверни усилия, за да не се раздели с уреда в ръцете си. С прогърмяването на петия залп, младежът затвори очи и припадна.

Мостът отново беше очистен от прииждащият враг, мускетите довършиха делото на оръдията и входът към града отново зейна свободен от чуждо присъствие.

— Огън! — изрева Барди за пореден път, но оръдията мълчаха, а Дасо не идваше в съзнание. — Атака! — прогърмя гласът му и той пришпори Буцефал, забравил за Дзог, който се принуди да го догонва като бесен, със скорост съвсем нетипична за един дракон. Малко преди началото на моста, огромният му приятел успя да го изпревари и тялото му препречи тесния път.

— Забрави ли, че в другия свят, всяко сухопътно сражение започва с танкова атака? — обърна глава драконът към краля. — Много ти се иска да оставиш Хелга вдовица, а и Малона какво ще прави без теб?

Обзет от бойна ярост, на Барди съвсем не му беше до поднасяния.

— Не се бави, ами си върши работата — озъби му се той и съсече с меч си първият нещастник, който се бе успял да се промъкне край туловището на дракона, докато той се разсейваше с приказки.

— Нали това правя — изригна Дзог мощен пламък и почти опече още няколко лишени от мозък глупаци, след това вместо танк, влезе в ролята на булдозер, който започна да очиства моста от всичко по пътя си.

Дого и елитните бойци от армията следваха непосредствено краля си. След като стигнаха до по-широкото пространство зад вратите на града, храбрите момчета незабавно се вкопчиха в ръкопашен бой със страшния враг.

Планировката на градските улици се оказа доста обърквана и битката скоро се прехвърли по доста от тях. Дивите войни на Мокатек най-сетне се включиха в нея и кръвожадните им резове отекваха в стените на къщите, от които надзъртаха уплашени граждани. Зомбираните безстрашни изчадия сякаш извираха в непрекъснат поток, който се разливаше навсякъде. Едва след около час стана ясно, че губят превес и тяхната численост е намаляла значително. Увлечени в боя, Барди и Дзог се бяха отделили от Рок и Дого, и сега двете двойки криволичеха по различни улици. Вече напълно бяха изгубили представа къде се намират, когато пред тях се показа градския площад, където се събираха остатъците от врага. Високото здание в центъра му

несъмнено бе местния храм на ококореното божество Борхатун. Драконът се обърна задната си част към широкото пространство и започна да го мете с могъщия ствол на опашката си. Беше уморил да изригва пламъци, а предните му лапи отдавна го боляха от непрестанно мачкане на врагове. Всеки човек на негово място би проявил съчувствие и би влязъл в положението му, ако в продължение на час е бил принуден непрекъснато да настъпва хлебарки. Сега кралят временно трябваше да потисне бойната си ярост, защото огромният му приятел почти беше запушил улицата. Погледнато откъм добрата си страна, това предлагаше малка почивка.

— Този път здравата ни изпотиха — отбеляза Дзог, който от рождение бе лишен от потни жлези. — Но краят му се вижда. Предполагам, че в подземията на този храм се крият поне няколко малки изрода, сградата му е много по-голяма от предишните.

— Рок и двете десантни групи ще им видят сметката — заяви уверено Барди. — Иберийците и витангите трябва да придобиват боен опит. Впрочем, колко дълго смяташ да ми препречваш пътя със задника си?

— Току-що размазах още няколко идиота. — Докато приказвам, аз се трудя за теб, но ти не си благодарен. — Тези глупаци не се научиха, че драконовата кожа е много дебела. Удрят я с боздуганчетата си, боцкат я с копията и накрая предават богу дух.

— Зная, че си съвсем безценен. След като по-нататък открием някой остров, което може да стане и на връщане, обещавам да го кръстим на твое име. Но няма да те оставя губернатор на него, защото нито ти си Санчо Панса, нито аз дон Кихот.

— Не намесвай класиката на Холивуд, макар че идеята съвсем не е за изхвърляне.

— Добре, може да бъде и нещо по-голямо, например архипелаг. Представяш ли си колко солидно ще звучи само да произнесеш: „Архипелаг на Дзог“.

— Няма да е лошо — премигна суетно драконът. — Но ако приложим тази добра идея, нека да караме и по реда на останалите ни близки. Добре е да има острови Дорго, Хелга, Викто, Лина, Рок, Нилс и така нататък. По-малките ще носят женски имена, а по-големите мъжки. Ако открием някой с вулкан, може да го кръстим на Гейла, покойната ми жена, макар и да не го заслужава. Ще го направим по

изключение, заради сина ми, за да изпита повече гордост от собствените си родители. Като няма родословно дърво, поне това да му остане. А какво кръстим на твое име? Би трябвало да е нещо подобаващо за крал, например този континент. Как ти звучи „Бардия“?

— Не става — възрази кралят. Отдавна решихме, че ще се казва Америка, както в света на Холивуд. Знаеш че това наименование ни свързва с много спомени, въпреки, че почива на несправедливост, защото новите земи са били открити от Христофор Колумб, а после някой си Америго Веспучи си присвоил заслугите.

— Тогава да подберем някой планински връх, но да е от най-високите. Поне да се извисява на седем хиляди метра, за да е могъщ като Еверест. И когато някой каже „Връх Барди“, да изпитва голямо страхопочитание, защото ще придобива представата за нещо извънредно величествено.

— Пак ли ме поднасяш? — усети се кралят и се ядоса, което с него лесно се получаваше.

— Говоря напълно сериозно. Защо трябва да се съмняваш в моята добронамереност?

— После ще го обсъдим — отрязва го Барди от по-нататъшни разяснения. — Сега ме остави да довърша битката. Направи път!

— Дадено — каза Дзог. — И без това се уморих да размахвам опашка.

Драконът отстъпи заднешком и му остави разчистен от врагове коридор. Кралят излезе на площада и докато размахваше меча си, забеляза че от всички улици, които водеха към него се изсипват части на обединената армия. След двайсетина минути неговите бойци приложиха изпитаната арбалетна тактика и битката бързо приключи. Оставаше последната ѝ фаза, която този път трябваше да се проведе с помощта на комтуните. Ако предположението на Дзог се окажеше вярно, няколкото атланта, които биха могли да се намират в подземие, биха могли да нанесат сериозни поражения на смелите нападатели.

Десантните групи на Ерик и Басото се заеха с тази задача и предвождани от Рок влязоха в храма. Комтуните незабавно ги последваха.

След двайсетина минути, през които кралят тревожно очакваше окончателното завършване на бойната операция, приятелят му най-

сетне излезе от храма, като тикаше пред себе си някакво дребно кривокрако човече с типично издут за расата си корем.

— Приключихме, този го залових жив — каза Рок. — Дали защото здраво го цапардосах по главата или поради собствената му некадърност, но той не можа да се изпари. Останалите изчезнаха навреме, но преобразувателите им се намират по джобовете ми. Комтуните ни оказаха безценно съдействие, този път никой от атлантите не успя да ме изкара от строя, макар че на няколко пъти ми причерняваше пред очите.

— Какво да правим с този нещастник?

— Ще го разпитаме — отвърна грамадният мъж. — Но първо трябва здраво да го завържем.

— Браво на вас! — обърна се кралят към Ерик и Басото, които се приближиха към него с бойците от специалните отделения. — Както виждам, бойното ви кръщение мина без загуби.

— Така е редно — каза Басото и поведе хората си към една от къщите на площада, харесана от него, а Ерик последва примера му.

Барди се огледа и забеляза, че Мокатек и войните му вече не се забелязваха наоколо, бяха изчезнали тихомълком. След това дочу виковете, които се разнасяха от околните постройките и се досети: патлоките се бяха отдали на отдавнашната мечта на бащите им — да разграбят Тлатцтеклацкан. Трябваше да побърза да се настани в някоя от още не разорените къщи, същевременно съжеляваше, че не бе в състояние да помогне на изпадналото в беда население, което с нищо не беше виновно за присъствието на атлантите. Но договорът му с вожда включваше придобиването на военна плячка и засега трябваше да остави нещата да се развиват такива, каквито бяха.

След като откри подходящ за целта дом, той събра близкото си обкръжение и се настани в него. Изплашеният му стопанин на име Итцкан, бързо се успокои, след разбра от Малона, че са пристигнали с добри намерения, а той е имал късмета именно те да се настанят при него, което му гарантира живота и неговото имущество. Жителите на Тлатцтеклацкан говореха на локатлански диалект, който бе напълно разбираем за красивата преводачка. След това Итцкан, който не беше от бедните, събра готвачките си и им нареди да приготвят обед под нейното ръководство. Не след дълго уморената компания се събра около масата, в очакване на обед. Беше в пълен състав. Кралят се

зарадва на присъствието на Дасо, тъй като след като беше изпаднал в несвяст, той на няколко пъти бе помислил за него. Гуро побърза да се похвали, че след като младежът припаднал, му направил специална магия, която го освободила от злите сили. Още докато траела битката, Дасо дошъл в съзнание, след това те пийнали от ободряващото питие, хапнали някаква сухоежбина и сега вече бил съвсем като нов. С това заявление разговорите пресекнаха и всички мълчаливо започнаха да се хранят. Барди тъкмо мислеше, че се е отървал от присъствието на могъщия си съюзник, когато Мокатек влезе клатушкайки се при тях, сигурно не се бе затруднил да открие къде са отседнали. Очите му бяха блеснали, лицето му беше зачервено от приемане на голяма доза алкохол, а коремът му бе извънредно подут. Беше ясно, че той вече се беше възползвал от принудителното гостоприемство на някой съседен дом.

— Дивак, дивак! — заяви доволно вождът, след което гордо се потупа по доста изпъкналата част на тялото си и се строполи на земята.

— Рок, помогни ми да го кача в някоя от стаите, напил се е като свиня по никое време — каза кралят. — Обявявам почивка, довечера ще разискваме събитията от днешния ден.

15.

Следобедния сън на хората им помогна да преодолеят умората от ранното ставане през нощта и напрежението от битката. Барди се смъкна в трапезарията на Итцан, чиито размери превишаваха поне три пъти тези на предишните и големината ѝ кой знае защо му напомняше за заседателната зала в Славна Победа. Там вече го очакваха Горо и Дасо, обкръжени от делегация на местни граждани, за които бе ясно, че търсят защита. Вероятно стопанинът на дома вече ги беше уведомил за високото положение и добрите обноски на гостите си. Барди изпрати Дасо да повика Малона и след като младата жена влезе и произнесе няколко думи, шумът в помещението стана невъобразим. Всеки надвикваше всекиго, докато накрая Малона запуши уши с длани и понечи да излезе.

— Почакай — каза кралят. — Кажете им да говорят един по един, или ще ги изгоня всичките.

Пристигналите изглежда се стреснаха от закана, защото избутаха напред възрастен мъж и млъкнаха, а той произнесе няколко отривисти фрази.

— Иска да говори от името на останалите — преведе Малона.

— Така е по-добре, нека да продължава — каза Барди.

Както предполагаше, жалбите на гражданите бяха свързани с действията на войните на Мокатек, които грабели хранителните им запаси и ценностите им, налитали на жените им и вече убили няколко мъже, които се опитали да се съпротивляват. Барди се опита да ги поуспокои като им обеща, че ще види какво може да направи в тяхна защита, после им каза да си отиват. Неговите бойци никога не се занимаваха с грабежи, защото строгият военен устав забраняваше каквато и да е разправа с мирно население, а и страхът кралското наказание беше доста силен.

Той се оказа между чука и наковалнята. От една страна съюзът му с Мокатек бе жизнено необходим, от друга не можеше да търпи сълзите на гражданите, които изглеждаха възпитани и мирни хора,

въпреки че сигурно повечето от тях използваха ниско платения труд на работниците по полето. Но в града сигурно се намираше и гилдия на отлични занаятчии.

Кралят каза на Малона да го придружи и двамата се отправиха към стаята на вожда, от която се разнасяше силното му хъркане. Неговото пробуждане се оказа тежка работа, но накрая завърши с успех.

— Защо ми нарушаваш спокойствието? — попита Мокатек и разтърка очи, след това се надигна и стана матрака. — Завзехме града, редно е всеки да се отдаде на някакво удоволствие. Моето бе да се напия, което ми помогна бързо да заспя.

Логиката на вожда беше желязна и той съвсем искрено се учуди, когато кралят взе да го убеждава, че мирните граждани нямат вина за присъствието на атлантите и че те също са хора, които държат на семействата си, както всеки патлок държи на своето, следователно хората му нямат правото да се държат с населението по такъв начин, а жестоките зомбирани бойци, които някога причинявали неприятности на баща му, сега са избити, макар че и те също нямали вина за поведението си, защото били омагьосани.

— Тогава кого да плякосваме? — зададе вождът съвсем резонен въпрос. — Нали затова пристигнахме?

Барди излезе с довода, че неговите войни са награбили повече, отколкото всеки от тях може да носи на гърба си и че за да се сдобият отново с храна и ценни вещи, трябва да остави гражданите на мира, за да натрупат нови храни и богатства, и едва тогава те да им бъдат отново отнети. Ако сега ограбят всичко, за в бъдеще няма да остане какво да се отмъква. Освен това на тях им предстои да завладеят още по-богати градове и едва ли ще им бъде възможно да отнесат по домовете си всичко заграбено по пътя към славата.

— О, това е най-лесното — заяви вожда. — Ще подкараме с нас толкова граждани, колкото ни трябва за пренасянето на пляката.

— Нали ще трябва да ги изхранваш по пътя?

Въпросът му сепна вожда, защото досега прехраната беше най-болния му проблем и той попита:

— Какво предлагаш, тогава?

Кралят усети, че Мокатек е склонен на отстъпки, вероятно се бе впечатлил от силата на барута и вече го считаше за много важен

съюзник, защо изгодата от него бе налице. Съвсем не беше тъп като торен бръмбар, напротив, много ясно си бе дал сметка за ползата от сключения съюз, в който едната страна не можеше без другата.

След като помисли за момент, Барди му представи следната схема на ограбване: всеки от войните му щеше да прибира от всеки град толкова, колкото може да носи на гърба си, след което плячката му щеше да бъде загъвана в тъкан със знака на притежателя си и оставяна на съхранение в някое складово помещение, заедно с придобивките на останалите от племето. Заграбеното щеше да бъде пазено от двайсетина смели бойци, които същевременно щяха да следят за реда в завоюваните градове. Плячката от всеки следващ град, щеше да бъде отнасяна в предишния и след няколко разходки между градовете, които според сведенията не бяха повече от още три плюс най-главния, накрая всичко щеше да бъде събрано в Тлатцтектлацкан. Тогава вождът трябваше да изпрати вестносци до селищата на патлоките, и цялото годно да носи товари население на неговите селища, щеше да пристигне, за да отнесе събраната плячка по родните си места. Така никое излишно гърло нямаше да консумира от заграбената храна. В замяна на това, Мокатек трябваше да даде нареждане за спиране на тормоза над гражданите и ако някой от неговите хора не му се подчинеше, трябваше да бъде бит с тояги, както правел кралят, затова всички негови хора го слушали какво нарежда и му се подчинявали.

Доводът на Барди с прехраната изглежда окончателно убеди Мокатек, защото той стисна ръката му в знак на съгласие (отскоро се беше научил на този жест) и тръгна да въвежда ред всред подчинените си. Малона използва излизането му и изнемощяла се хвърли на врата на любимия си.

— Отново се уморих, скъпи — промърка тя и го целуна. — Трудно е да превеждаш. Тази вечер смятам да ти дойда на гости, нали си съгласен?

— Ами... да — измънка кралят и се озърна по навик. — Да се връщаме долу, чака ме разпит на пленника. Рок и децата сигурно вече са там, не може да не съм ги събудил, докато се разправях с вожда. А ти в това време давай нареждания на готвачките.

Малона недоволно го пусна и той се забърза надолу по стълбите. Чувството за вина отново го глождеше, но нищо не можеше да направи

със себе си. Никога досега не бе предполагал, че може едновременно да обича две жени — едната с нежна съпругеска любов, а другата с изгаряща страст. Но се бе случило.

Както предположи, всички от неговото обкръжение вече се бяха събрали в обширната трапезария. Той едва сега забеляза камината в дъното ѝ, в които весело пукаха дебели цепеници и помисли, че наличието ѝ е нещо доста нетипично за Новия Свят. По всека вероятност в Тлатцтектлацкан нощем ставаше хладно, понеже от околните планини се спускаше студен въздух, а намирането на дърва за горене не представляваше проблем. Барди си спомни за преминаването на планинския проход и потръпна, но бързо се успокои. Несгодите вече бяха минало.

— Готов ли си за разпита? Да домъкна ли пленника? — попита го Рок, който бе седнал срещу него. — Оставих го вързан в едно от мазетата и две три момчета го пазят за всеки случай.

— Добре, да започваме. — Дасо, повикай някой от комтуните, защото ще се наложи да предоставя временно преобразувателя на пленника. Той трябва да научи ландирски, не мога непрекъснато да използвам услугите на Малона, и без това е уморена от разговора с Мокатек.

— Няма да има нужда от шаман — каза младежът и се изчерви до уши. — След като дойдох в съзнание по време на битката, неочаквано осъзнах, че мога да създавам мисъл форми и дори помагах на комтуните при провеждането на операцията в подземие на храма, въпреки че се намирах отвън. Ние успяхме да слеем съзнанията си. Фактически аз съм го можел и по-рано, дори в усложнен вид, но не съм го разбирал. *Наблюдателят* представляваше видоизменена и материализирана мисъл форма, способна да приема информация и да се движи из пространствените измерения. Ястребът, който създадох, бе малко по-проста такава, но все пак изпълни предназначението си.

Барди го изгледа удивен, докато за Горо не можеше да се каже същото. В неговия поглед по-скоро се четеше слаба неприязън.

— Сигурен ли си в новите си способности? — попита кралят.

— Напълно — отвърна Дасо.

Рок Свенсон довлече пленника като чувал с картофи и го тръсна на пригответия за целта нисък стол. Изпъкналите очи на малкото човече светнаха злобно и докато приятелят му го наместваше на

седалката, то се опита да го ухапе. Може би беше член на повисшестояща йерархия на атлантите, ако съществуваше такава, защото грозното му лице излъчваше високомерие.

— Само да си мръднал, плъх такъв, ще ти откъсна главата — закани се Рок при втория неудачен опит да бъде ухапан, след това повдигна атланта над седалката и силно го тръсна обратно върху нея. Изглежда че успя да постигне необходимото възпитателно въздействие, защото малкият изрод изохка и се укроти. — Знаеш ли какво още не съм направил? — обърна се той към Барди. — Не съм го претърсил.

Пръстите му започнаха да опипват безформената дреха на човечето, която завършваше с нещо като шалвари и напипаха някакъв предмет. Той повдигна крачола на дребосъка и под коляното на кривото му краче лъсна нещо продълговато, привързано със ширит към прасеца му. Грамадният мъж се наведе и пъшкайки го развърза, след това го взе в ръка и започна да го разглежда.

— Дай го видя — помоли го Барди.

Предметът представляваше удължена тънка призма със златни стени, които бяха сплескани по средата, вероятно от удар на меч. В двата му края се забелязваха малки параболични чашки.

— Ето как са се изпарявали — констатира кралят. — Сигурно всеки атлант притежава такъв портативен преобразувател, с помощта на когото се прехвърля от една пространствена точка в друга, ако не и в различно измерение. Този ми изглежда повреден, може би затова този никаквец не е успял да изчезне. В Холивуд гледа ли филма „Страшно нашествие“? Сценаристът му беше измислил нещо подобно. Главногите извънземни се появяваха и изчезваха, както и където им скимне, докато нашите не завладяха командният им център и не унищожиха технологията им. Само че тя се базираше на квантови преобразувания.

— Не ми замътвай главата — рече Рок. — Откъде да си спомням, това е било преди повече от петнадесет години, а и никога не съм бил свързан с филмовия бизнес.

— Татко, аз съм го гледал на твоето видео със сгъваем екран — обади се Викто. — Докато още имаше батерии за него.

— И аз — добави Нилс. — Спомням си и че Дорго беше с нас — Само че преди да завладеят командния им център, земните учени

успяха да изготвят прототип на устройствата им.

— Вярно че беше така — каза Барди. — Хайде да не се отвличаме, време е да започнем с подготовката за разпита. — Горо, подай ми преобразувателя си, ако обичаш, и без това не ти е нужен.

— Откъде знаеш? — намуси се магьосникът. — Поне с него си произвеждам банани.

— Добре, дай ми го временно. — Дасо, извади твоят и внимавай за действията на малкия изрод. — Пленникът трябва да научи ландирски, Гопо каза, че всички атланти имали невероятна склонност към чужди езици. Но за да го направи, този ще трябва да ми надникне в мозъка, а ти трябва да контролираш действията му, за да не използва ситуацията и или да се изпари, или да ме изпрати в небитието.

Кралят сложи взетият от Горо преобразувател в скута на атланта и му показва устата си, после посочи неговата. След това направи няколко движения с показалеца си между двете. Жестът достатъчно ясно изразяваше желанието за речева комуникация.

Малкото човече разбра какво се иска от него, съсредоточи се над уреда за известно време и след това проговори на чист ландирски:

— Какво искаш от мен? Нищо няма да ти кажа.

— Сънародникът ти Гопо беше много по-общителен — отбеляза Барди. — Дасо, докато този изсмукваше познанията за езика от мозъка ми, опита ли се да направи някаква дивотия?

— Опита се, но аз го парирах успешно — отвърна младежът. Така го опарих в центъра му за болка, че той се отказа от по-нататъшни опити и сега знае, че е напълно безсилен. Остава го превърна в съвсем общителен, изчакайте малко.

Младежът се наведе над своя преобразувател. Лицето му придоби извънредно съсредоточен израз и тялото на атланта внезапно се загърчи, а по устата му се появи пяна.

— Готово — каза младежът гордо. — Направих го мек като памук. Сега е точно толкова зомбиран и неспособен за собствени действия, колкото нещастниците, които използваше. Може да го отвържете, ще бъде послушен като овца. Но много яростно се опита да се съпротивлява на атаката ми и е нужно малко да си почине, докато свикне с пренаредените части на сивата си материя.

Кралят го изгледа с неприкрито възхищение. Дори в най-големите си очаквания, никога не би предположил, че Дасо ще се

окаже толкова полезен.

— Готов е — заяви младежът след малко. — Ще отговаря на всички въпроси.

— Как се казваш? — започна Барди разпита.

— Дилмон — отвърна атлантът.

— Как пристигнахте в този свят?

— Чрез прехвърляне от едно пространствено измерение в друго. Разполагаме с по-могъщ преобразувател, с който боравят избраните.

— Къде се намира? — продължи кралят с въпросите.

— В Теночтан — каза малкият изрод. — Охранява се много строго. Само главният килог и тримата мандалони, които му асистират при прехвърлянето имат достъп до него.

— Сред вас има ли представители на другия пол? — полюбопитства Барди.

— Някога е имало, но вече ги няма. Още преди няколко века ние сме ги изгубили като вид и сега расата ни се състои само от еднополови индивиди. Сателитната атака на келтоните е имала за цел да унищожи едната съставка на хромозомния набор и размножаването ни е станало невъзможно, понеже механизмът на нашето възпроизводство е бил унищожен. Целта на жестокия враг била да ни подложи на пълен геноцид, за да му освободим жизнено пространство, защото светът в който сме преместили острова си, много харесал на чуждия завоевател. Но сега ние сме на път да открием неговия и тогава ще го ликвидираме по друг начин. Ще превърнем всички келтони в съвършени идиоти, неспособни сами да се хранят.

— Но все пак, как съществувате? — усети кралят, че интересът му нараства.

— Размножаваме се чрез клониране — отвърна човечето. — Но с течение на времето, при този метод се появяват генетични дефекти. Първоначалната конфигурация на гените в нашето ДНК е невъзможна за възстановяване, това не е по силите дори на върховния ни килог, който не се намира тук.

— Тогава защо търсите подходящ мъжки индивид? Гопо ми каза, че трябва да го изберете между милиони.

— Защото пътят към съвършения атлант е извънредно сложен. Той трябва да съчетае нашата генетиката с чуждата, като запази от нея само физическите качества на местните индивиди. Същевременно

трябва да си възвърнем изгубената хромозома, а тя да притежава необходимото генетично съвършенство, необходимо на расата ни. След като се намери такъв подходящ индивид, той трябва да се кръстоса с предварително обработени от нас женски донори, които трябва да окончателно да възпроизведат индивиди, отговарящи на критерия за получаването на исканата чиста раса. Това е свързано с изключително много експерименти, които досега не са дали искания резултат. Еволюцията, продължила милиони години не може да се замени само с преобразуватели, защото липсва нужния прототип. Рекомбинацията на гените съдържа безкрайни варианти и ние трябва да стигнем до съвършения, а това съвсем не е лесно.

— Този отново ми поду главата — оплака се Рок. — Защо не караш по същество? Къде са се събрали останалите изроди и как да ги изгоним на майната си, ако не можем да ги унищожим.

— Почакай още малко — каза Барди. — Скоро ще стигнем и дотам. — Какво правите с плодовете на неудачните си експерименти? — попита той малкото човече.

— Унищожаваме ги.

— Но донорите са женски индивиди, правилно ли те разбрах?

— Да, тях също ги набираме от местното население.

— И после убивате децата, които раждат, ако не ви харесат. Така ли е? — вбеси се кралят.

— Да, щом не отговарят на изискванията на чистата раса, към която се стремим — потвърди дребосъкът. — Ала от всяка експериментална серия трябва да остава поне едно от мъжки пол, с което опитите да продължат. Но е необходимо време, за да порасте и да добие полова зрялост. Затова експериментите трябва да продължат дълго, с различни партии от донори, които се оплождат всеки месец.

— Още малко остава да го застрелям — извика Барди. — Разбираш ли за какво става дума? Събират жени, разделят ги като стада от добитък, променят генният състав на яйцеклетките им и след това ги принуждават да забременеят от подбрани от тях модифициран мъжки индивид, а накрая убиват децата им. Може би само някое от тях остава живо, но не се знае дали после също не го убиват. В продължение на двайсет и пет години извършват тази гадост в името на чистата си раса! Кетлоните наистина е трябвало да ги унищожат до крак.

— Дано и те да не се домъкнат тук — почеса се Рок по брадичката. — Атлантите поне имат намерението все някога да си отидат, докато тези кетлони ми се струват много по-опасни.

— Какво става с женските донори след като родят? — зададе кралят пореден въпрос.

— Също ги унищожаваме, след това ги заменяме с други. Ако ги освободим, има опасност да се внесат смутове в местното население. А то вече е свикнало някои от младите им жени да изчезват.

— Не виждаш ли?! — изкрещя Барди. — Тези гадове са най-хладнокръвни убийци на невинни същества. Да не говорим колко още са зомбирали.

— Ами ние какви сме — отново се почеса Рок. — Не си ли спомняш колко народ изби, когато стреляше с базуката от гърба на Дзог и хвърляше ръчни гранати?

— Беше съвсем друго. Тогава защитавах страната си от вражески нападения.

— Да, но тогава загиваха и невинни хора. Гребците по галерите на ромтите бяха роби.

— Какво мислиш, че не съжалявам за част от действията си ли? — ядоса се кралят. — Но тези не съжаляват за нищо. Това е разликата.

— Просто искат да оцелеят като раса — заяви лаконично Рок.

— Да го правят на друго място, не в този свят.

— В това съм съгласен с теб, продължавай, ако обичаш, с разпита.

— Колко от вас се намират тук? — попита Барди атланта.

— Около сто човека. Повечето са учени, които се занимават само експерименти.

— Къде се намират?

— В подземията на двореца в Теночтан. Там се намира и мощният преобразувател за групово прехвърляне.

— Къде се намира светът, от който пристигнахте? — попита Барди със затаен дъх.

— Не зная — разочарова го Дилмон. — Това е известно само на главният килог и на неговите мандалони.

— Достатъчно — каза кралят. — Едва ли ще научим нещо повече. — Този какво да го правим?

— Вече не е по-опасен от кротка овца — обади се Дасо. — Никой друг, освен негов сънародник, не може да премахне блокировката в мозъка му. Предлагам да го храним и да го държим при нас като домашно куче. Когато стигнем до Теночтан, може отново да ни потрябва. А сега може да ни освободи от присъствието си, видът му не особено приятен.

— Почакайте! — плесна се по челото Барди. — Сетих се, че искам да го попитам още нещо. Слушай, Дилмон. Нали каза, че сателитната атака на келтоните е унищожила едната съставка от хромозомния набор в половите ви клетки, така ли беше?

— Да, точно така — потвърди атлантът.

— Но доколкото съм запознат с биологията, тя съществува само в мъжките индивиди? И при вас ли е било същото?

— Разбира се — отвърна човечето.

— Тогава вие какви сте? Мъже или жени?

— Нито едното, нито другото. Вече нямаме изявени полови белези, те изчезнаха след няколко клонирани поколения. Понякога се проявяват в атрофирал вид. Затова се налага да използваме местни донори.

— Значи сте безполови кастрати, но погледнато по-научно, всички сте жени.

— Ние сме атланти — отвърна безпомощно Дилмон. — Засега сме такива, каквито сме. Но някога сме били горда раса, която е повелявала на всички останали.

— Затова сте изгубили мъжкото си достойнство, за да правите поразии. С него си е отишъл и усетът за благородство и доблест в постъпките ви, типични за силния пол — заключи кралят, в когото се беше пробудило рицарското му чувство, спомен от младините — когато яздеше крантата и носеше тенекии по тялото си с мечтата да убие дракон и да защитава онеправданите. — Махнете този боклук — каза той с погнуса.

Рок повика пазачите и им нареди да отведат пленника (или пленничката), но този път да не го завързват и да му оставят храна и вода.

— Вечерята е готова — обяви красивата им спътница, която се появи откъм кухнята. — Да наредя ли да я сервират?

Докато масата се подреждаше, Мокатек отново се появи. Пресегна се, взе първата му попаднала питка, млясна с уста и радостно я захапа. След това без да обръща внимание на никого, атакува една от купите с ястие, от което се разнасяше приятен аромат. След половин часова борба с храната, която този път бе приготвена в доста по-голямо количество, вождът се почувства сит, погледна към Барди и изреди няколко изречения на собствения си език.

— Каза, че е изпълнил уговорката с теб — преведе Малона. — Идеята за тоягите му се сторила интересна и я приложил като метод за убеждение, защото никой от хората му не искал да се раздели със заграбеното, дори и временно.

— Благодарни му от мое име — отвърна любимият ѝ и му наля купичка с алкохолно питие.

— Дивак, дивак! — потупа се Мокатек по корема и я изпи доволен до дъно. С това речниковият му запас по ландирски се изчерпа, но Барди изпита към него неволна симпатия, независимо, че след малко трябваше да го мъкне до стаята му. През днешния ден вождът му беше помогнал много — с войската и с комтуните си, освен това се държеше съвсем лоялно.

След като замъкна до леглото му с помощта на Рок, двамата се върнаха в трапезарията и също си пийнаха добре. Когато накрая и кралят се отпрати да спи, откри под завивката си страстната прегръдка на Малона.

16.

Походът продължаваше повече от месец. След като напуснаха долината на Тлатцтектлацкан, войските продължиха да изкачват планински проходи, а върховете, които се извисяваха над тях ставаха все по-високи. Градовете Поктактцлан и Тенул, които се намираха по пътя им, също бяха завладени, но с цената на нови загуби в жива сила. При обсадата на Тотламктеток, третият град, който бе изграден на още по-голяма надморска височина от предишните, диверсионните групи, придружени от няколко от по-здравите физически комтуни на Мокатек, най-сетне приложиха отдавна замислената нова тактика. Под прикритието на нощта, те успяха да се промъкнат в подземията на атлантите и унищожиха убежищата им с динамитни взривове. След това не забравиха да приберат двата вида преобразуватели, които намериха по масичките и трупите им. После всички комтуни, заедно с Дасо, приложиха идеята на Горо на практика. Без да срещнат мозъчна съпротива, те премахнаха уродливите мисъл форми, които държаха в сляпо подчинение страшните бойци на врага и ги превърнаха в нормални граждани, които след като се осъзнаха, доста се учудиха на оръжията в ръцете им.

От началото на военната кампания, загубите в армията на Обединеното Кралство вече възлизаха на хиляда четиристотин тридесет и двама убити и триста и петдесет тежко ранени, а на войските на Мокатек — деветстотин шестдесет и двама човека. От една страна този факт улесняваше готвачите, защото трябваше да приготвят храна за по-малко количество хора, но от друга намаляваше числената мощ на обединените войски, на които предстоеше атакуването на главната квартира на атлантите, разположена в Теночтан. Горестта и мъката, която щяха да изпитат роднините на убитите, след като научеха за смъртта им, не влизаше в сметката, защото всички те се намираха много далече и още дълго щяха да останат в неведение.

С всеки изминал ден, уменията на Дасо неимоверно нарастваха и той все по-смело извършваше действията си на магьосник, без повече да припада. Външността му видимо се променяше. За изминалите почти три месеца след отплуването им от Обединеното Кралство, младежките пъпки по лицето му бяха изчезнали и то се бе позагладило, но същевременно придобило волеви черти. Погледът на зелените му очи беше спрял да блуждае и се бе превърнал в остър, понякога пронизващ. Тялото на младежа беше станало по-стройно, той вече не ходеше прегърбен. Плахото му държане беше изчезнало. Метаморфозата, която претърпяваше, постепенно го преобразяваше в достатъчно уверен в себе си, млад и симпатичен мъж, който се осмеляваше да изказва своето мнение дори и пред краля си.

Рок Свенсон бе започнал да тъгува за Лина и дъщеря си Инге, които определено му липсваха. Увлечен в отношенията си с Малона, Барди все по-рядко се сещаше за Хелга и Мейла, а когато го правеше, гледаше по-бързо да отпъди гузното чувство, което го нападаше. Както някога бе казала хищната и природно интелигентна красавица, те се намираха някъде там, далече, а тя беше тук. Гoro утешаваше магическите способности с производство на банани и отново се бе насочил яденето на боб, чесън и лук. Малона от своя страна не остави Дасо на мира, докато не произведеха първото сносно на вкус ястие, в което плуваха прилични парчета бяло месо. Това постижение почти я освободи от задълженията ѝ на готвачка по време на походите. Уморен от сраженията и останал верен на дадения обет за диета, Дзог беше отслабнал с няколко тона, което го накара да се чувства по-уютно в огромното си тяло и увеличи шансовете му за намиране на нов партньор. Краката вече не го боляха при ходене, един ден той се затича... и литна. Дорго, който дълго време бе спазвал това ограничение, незабавно последва примера му. Бащата и синът се издигнаха високо в небето, летяха около час и за щастие нищо лошо не им се случи. След този случай, Дорго до такава степен се опияни от полета, че започна да прави тайни рейдове. Все пак избягваше да лети денем, а през нощта баща му се преструваше, че спи и не го забелязва, или наистина спеше. Мокатек донякъде подобри обноските си, като престана да се напива до безсъзнателност и да се удря по корема след добро нахранване. Дого и Заган уведомиха Барди, че вождът тайно е започнал да учи ландирски, от което той доста се притесни. Съвсем не

му се искаше важният му съюзник един ден да научи фразите „дивак“ и „тъп като торен бръмбар“, изпуснати от сина му. Викто и Нилс също възмъжаваха, наблюдаваха от страни ежедневните събития, заглеждаха се тайно в Малона и мечтаеха някой ден истински да се включат в някоя битка.

След едноседмична почивка, за голямо облекчение на жителите на Тотламктеток, обединените войски го напуснаха и се отправиха към последната си цел — бившата столица на крал Мотисима — Теночтан. Преходът до него щеше да продължи още няколко дни и изискваше преодоляването нов, още по-страшен високопланински проход.

Стените на Тотламктеток още се забелязваха зад гърба им, когато Дзог напусна колоната, засили се по оголения участък, встрани от станалия по-широк път и литна. След като направи широк кръг над войските, Барди го забеляза и се учуди от постъпката му. Дзог набираще височина и през бинокъла се виждаше, че огромните му ноздри душат нещо, след това той се насочи към някакъв планински връх и скоро изчезна от полезрението. Кралят незабавно пришпори Буцефал и се отправи към средата на колоната, където се намираха обозът на армията, Малона, Горо и децата.

— Дорго, къде отиде баща ти? — попита той дракончето, след като стигна до тяхната група.

— Каза, че е надушил специфична миризма, донесена от вятъра и отиде да провери произхода ѝ. — Но аз лично мисля, че тръгна да си търси нова жена.

— Защо не ме предупреди?

— Нямаше време. Вятърът можеше да смени посоката си и той да изгуби следата — поясни Дорго. — Въпреки че нашето обоняние е много по-силно от кучешкото.

— Каза ли кога ще се върне?

— Не, но ми забрани да го последвам.

— Какво толкова се вълнуваш — намеси се Горо. — Не е малък, може да мисли с голямата си кратуна. Все някога ще се появи.

— Въпросът е кога? — ядоса се Барди. — Не може да изчезва, когато най-много ми трябва.

— Аз лично го извинявам — обади се Малона. — Да стоиш самотен над двеста години и после още петнайсет, съвсем не е лесно.

— Драконите изобщо не са самотни — обади се Дорго. — Само понякога изпитват остра нужда да продължат рода си.

— Ти пък откъде знаеш? — срязва го красавицата.

— Подслушвал съм го. Веднъж баща ми разговаряше с Горо на тази тема, но бяха забравили вратата на обора откrehната. Освен остроото си обоняние, драконите притежават и превъзходен слух.

— Тогава защо при тези качества почти са измрели? — вмъкна се Викто в интересния за него разговор.

— Защото са предпочитали да се крият и повечето от тях са били много мързеливи, за да си изкарват прехраната с ловуване — обясни Дорго.

— Остави го намира — намеси се Горо. — Малкият четирикрак не лъже. Нито за разговора в обора, нито за причините за измиране на драконите. Ние, хората имаме най-голяма вина, че не сме поддържали живота на братята си по разум поне с някоя дръглива крава, оставена пред пещерите им. Дължи се на собственото ни скъперничество, много добре го зная, защото и аз някога притежавах това лошо качество.

— Не предполагам, че вече си станал щедър. Да не би да си раздал златото си на бедните? Доколкото зная го държиш в кралския трезор срещу лихвени проценти — подкачи го Барди.

— Не те е срам — озъби се магьосникът. — Забрави ли колко от париците ми отидоха във фонд „Ландирия“, който навремето създаде в Холивуд...

— Знам, знам — прекъсна го кралят, който го чувстваше близък, но понякога обичаше да го дразни. — Тогава едва те накарах да ги дадеш.

— Неблагодарник! — разкрещя се Горо. — Заради теб си оставих си хубавата фирма и удобствата, само и само да те последвам...

— Успокой се — каза Барди, приближи коня си до неговия, протегна ръка и го поглади по рамото. — Не разбираш от майтап.

— Така ли се отнасяш със старите хора, които само могат да ти бъдат полезни? — оплака се Горо, вече омекнал. — Последната идея, която ти дадох, спести толкова човешки загуби...

— Така е — съгласи се Барди. — Извинявай, понякога не съм в състояние да преодолеея характера си.

— Дзог винаги ти е бил по-важен от мен. А както се разбра, на дърти години го е засърбяло между краката и е хукнал да гони младежките си фантазии. Не му пука, че ни остави.

— Знаеш ли, че както си ми наблизо, спокойно мога да те ухапя — закани се Дорго. — Всеки има право на личен живот. Извини се за изказването за баща ми, докато не съм го направил!

— И младите вече нямат никакво уважение към възрастните — затюхка се магьосникът. — Иска да му се извиня за нещо, което е вярно.

— Какво ще ти стане, ако го направиш? — попита го Барди. — Все пак употреби някои нецензурни думи.

— Какво толкова съм казал? Добре де, извинявай.

— За в бъдеще се занимавай с бананите и боба си, а не с баща ми, иначе наистина ще те ухапя — изрече Дорго сериозно, а Малона неочаквано прихна да се смее и атмосферата се разведри.

— Ти също се дръж по-прилично със старите хора — размаха кралят наставнически пръст към дракончето и побърза да си тръгне, преди също да се захили. Вече не се притесняваше толкова от изчезването на Дзог.

След няколко часа високопланинският превал извънредно затрудни придвижването на колоната със заледените си участъци, но Барди бе взел нужните мерки. Сандалите бяха заменени с плътни мокасини, закупени от градовете, които бяха завзели. Краката на бойците вече бяха обвити с ленти от дебела тъкан, която добре ги загреваше и всички притежаваха здрави кожени плащове, чиито материал за направа така и не стана ясно откъде беше придобит. Или кожите бяха докарани от търговци от далечни страни на север и бяха бизонски, или бяха от някакви животни, вероятно ламы, които обитаваха планините на южната част на материка, но и в двата случая, сигурно бяха пристигнали доста далеч и не приличаха на еленски. Не принадлежаха и на мечки или лосове, бяха умело обработени, достатъчно плътни, гъвкави и гладки. Произходът на дебелите блузи, с които Барди ги облече, също остана неизвестен, те бяха изплетени от някакъв тип животинска вълна, а не от растителни влакна. Допълнено с шапките от същия материал, които се вместиха под пластмасовите каски на неговите бойци, новопридобитите дрехи ги караха да чувстват достатъчно уют и студът щипеше само пръстите на ръцете и лицата

им, което все пак се понасяше. Занаятчиите в завладените градове още не бяха стигнали до идеята за производство на ръкавици.

В продължение на три нощи, обединените войски се принудиха да спят върху снежната покривка на малки долини, които срещнаха по пътя си. Хората се умълчаха. Бялата монотонност, която само на места се нарушаваше от тъмния склон на някоя скала, не предразполагаше към разговори. Макар и защитени от топлите си дрехи, студът вече им беше дотегнал. На четвъртия ден наклонът на пътя тръгна надолу и хората веднага се оживиха. В късният следобед пред очите на Барди се показва необятна долина, в чиято низина се забелязваха миниатюрните постройките на огромен град, разположен в близост до езеро.

— Теночтан! — възкликна кралят. — Пред нас е!

Сърцата на бойците се свиха от противоречиви чувства. От една страна краят на военния поход вече се виждаше, от друга никой не беше сигурен за собственото си бъдеще. Кралят забеляза пониженото настроение на хората си и се опита да ги ободри с кратка прочувствена реч:

— Смели и горди войни, искам се мобилизирате и да прогоните лошото настроение. Както досега сме побеждавали врага, така и сега ще го победим! Мислете за последното решително сражение, за завоеванията на вашето славно Обединено Кралство и не се съмнявайте в собствените си сили! Отпуснете се, скоро ще слезем под зоната на снеговете и ще намерим удобно укритие, за да направим лагер и да си отпочинете.

— Бива те в убежденията, ставаш за предизборен агитатор — поднесе го Рок. — Както виждам, всички загоряха от нетърпение да получат удар от боздуган по главите си. — Да ти призная, и на мен беше започнало да ми става скучно и бях започнал да мисля за какъв дявол се домъкнахме дотук.

— За да завладеем Америка — отвърна му лаконично Барди. — Ако не цялата, поне централната ѝ част. Има време и за останалите.

Рок понечи да му отвърне, но някаква огромна сянка покри слънцето над тях и свистенето на могъщи крила им подсказа, че нещо познато и могъщо се завръща.

Дзог изора снега със задните си лапи, направи около десет метрова бразда и успя да се приземи благополучно, след това обърна туловището си към тях и каза:

— Да пукна, ако знаех, че ще бера такъв студ в зоната на тропиците. Но си заслужаваше.

— Защо? Да не би да си срещнал бъдещата си жена? — полюбопитства кралят.

— Ти пък откъде знаеш?

— Дорго ни уведоми накъде си тръгнал. Нормално е да предположа, че си открил някоя от твоя вид.

— Там е работата, че си докарах голям проблем. Не намерих една, а две драконки, които се оказаха сестри. Открих ги по силната им миризма, отдавна не се бяха къпали. И двете се оказаха еднакво мършави, еднакво грозни и еднакво алчни. Едната се казва Мидрика, а другата Констарин. И досега не зная на коя от двете да спра вниманието си. От сто години насам никой не се е позаинтересувал за тях, но това не им пречи да имат големи претенции. И най-глупавото е, че не искат да се разделят.

— Направи си харем, тогава — ухили се Рок. — Предполагам, че религията ти не го забранява.

— Не ме поднасяй. Драконите нямат религия, защото вярват само на себе си. Но ако взема и двете за жени, разходите за тяхната издръжка също ще нараснат двойно. А как ли ще погледнат на това дъщерите ми Мона и Луна? Да речем, че Дорго ще ме разбере, защото мъжът си е мъж, но ако те започнат да ми опяват? А ако Мидрика и Констарин започнат да се карат за мен? Животът ми ще се превърне в малък ад.

— Я стига глупости — рече Барди. — Ще изкараш някоя друга брачна нощ и после можеш да ги зарежеш. Няма да имаш подписан брачен договор, следователно ще отпадне и задължението ти непрекъснато да стоиш при тях, а и те едва ли ще горят от желание да го правиш. Спомняш ли си Гейла как те заряза? Но не можеш да твърдиш, че си го преживял много тежко. Нали целта ти бе да продължиш вида си?

— Да, ама тя беше лихварка, имаше много натрупани парици и нямаше проблеми с прехраната. А тези двете са бедни като полски мишки. И не може току така да оставиш на произвола на съдбата две бременни жени, след като си се оженил за тях.

— Какви бременни жени бе? — провикна се Горо, който беше забелязал кацането на Дзог и се бе приближил до тях. — Нали

драконките снасят яйца като кокошките?

— Не се меси в разговора ни, дърт пръдльо, за да не те опърля — заплаши го голямото чудовище.

— Горо, Дзог е прав — рече Барди. — И на мен не ми се иска да започвате нови разпавии, с които отдавна сте ми омръзнали.

— Няма повече да му слушам глупостите на дъртака и ако има мозък, нека да се върне там, откъдето е дошъл. — Мястото му е при Малона и децата, и без това са почти на еднакъв акъл, макар че той със сигурност е по-изкуфял — заяви драконът. — Приятелю, какво ще ме посъветваш, в случай, че наистина се ожения и за двете, но после престана да живея съвместно с тях?

— Ще им определиш издръжка и ще прибереш децата си, за да ходят на училище — предложи кралят. — Ако са добре нахранени, жените ти сигурно ще останат доволни. Но при сватосването няма да минеш без някоя друга златна огърлица.

— Барди, знаеш ли че си гениален! Точно така ще направя. Но сега ще литна по-надолу и ще взема Дорго със себе си, за да го заведе на по-топло място. Чудя се как досега е издържал на този идиотски студ. След като се установиш, ще пристигна при теб. Надявам се утре най-сетне да приключача с гладуването.

Кралят се обърна и даде знак на бойците да продължат пътя си. След около два часа спускане, той забеляза удобна падина и нареди разполагането на лагера. От устата му най-последно се откъсна въздишка на облекчение — днешните неприятности бяха останали зад гърба му.

17.

— Погледнете нагоре! — извика Горо по време на вечерята, която този път се провеждаше без присъствието на Мокатек. — Изпратили са нов *Наблюдател*!

На фона на пълната луна, над палатките се открояваше силуетът на огромен бухал. Беше кацнал на скалата, която се издигаше зад тях и бе втренчил немигащите си фосфоресциращи очи в пространството под него.

— Този път не е гарван — отбеляза Рок. — Но от къде си сигурен, че е шпионин на атлантите? Може да е съвсем обикновена птица.

— *Наблюдател* е — настоя магьосникът. — Стои над нас, гледа и ни подслушва. — Не съм сигурен дали на този континент изобщо има бухали.

— Мога да го проверя — каза Барди, стана от мястото си и се отправи към Буцефал, който хрупаше зоб, в близост до компанията. Бръкна в дисагите му, извади компютъра си и се върна обратно. След като го включи в действие, отвори иконата на „Енциклопедия Британика“, написа в прозорчето ѝ „бухал“ и прочете текста. — В света на Холивуд, тези птици ги има навсякъде по света — каза той, след като приключи с четенето. — Разпространени са по всички негови континенти, с изключение на Антарктида. Намират се дори и по островите. Не вярвам нашият свят да прави изключение.

— Да, ама тук сигурно няма мишки — заинати се Горо. — А бухалите се хранят с тях.

— Няма да си губя времето отново да проверявам, но и да ги няма, наоколо сигурно има и други гризачи — тросна се кралят. — Въпросът е дали бухалът е истински или материализирана мисъл-форма и само Дасо е в състояние да го провери. Ако е изпратен от атлантите, защо тогава комтуните не са го усетили?

— Защото не представлява пряка заплаха за никое човешко съзнание — отвърна младежът. — Ако е наблюдател, той притежава

самостоятелни функции, поне дотогава, докато не се дематериализира и не се превърна в обикновена мисъл-форма, която да предаде получената информация в мозъка на онзи, който я е създал. Но ако материализирам ястреб, както предишния път, той едва ли ще се справи с такава голяма и силна птица.

— Тогава създай кондор, сред пернатите не съществува нещо по-голямо от него. Поне така е в другия свят.

— Не зная как изглежда — призна донякъде засрамен младежът.

— Ела тук, ще ти покажа.

Дасо се вторачи в екрана на компютъра и гледаше да не изпусне нито един детайл от цветната снимка, която Барди му показа. След това извади преобразувателя си, съсредоточи се над него и скоро над тях се появи силуета на огромна птица, която кацна наблизко, без да обърне внимание на бухала.

— Защо не го нападна? — учуди се Малона, която бе започнала да прибира остатъците от трапезата.

— Защото очите му не са пригодени за нощно виждане — обади се Викто. — Учили сме го преди няколко години, нали така, Нилс?

— Тогава коригирай зрението му — каза Рок. — Направи го нощен кондор, който да се занимава предимно с лов на бухали.

Дасо отново се съсредоточи, след това птицата се засили, разтвори могъщите си криле и тежко се откъсна от земята. Тя направи няколко кръга, за да набере височина и внезапно се стрелна към внушената ѝ плячка, която неспокойно се размърда, макар че в природата едва ли имаше опасни естествени врагове. Историята с преследването се повтори. Бухалът литна и силуетите на двете птици на няколко пъти изчезваха и се появяваха в полезрението им, като се гмуркаха и излизаха от едно в друго пространствено измерение, докато накрая кондорът се появи, сграбчил жертвата в здравите си нокти. Могъщият му закривен клюн ухапа бухала за врата и с рязко движение му откъсна главата. След като се приземи, без да изпусне трупа му, той се зае да го разкъсва.

— Видяхте ли, бил е *Наблюдател* — произнесе доволен Горо. — Сега можем да приказваме съвсем свободно, *той* вече няма да има възможност да съобщи нищо на никого.

— Браво, Дасо! — похвали кралят младежа. — Отново си свърши работата както трябва. — Сега предлагам да обсъдим

утрешното нападение — извади той бележника си и бързо начерта с химикалката проста скица. — Преди вечерята заведох Дилмон на върха на тези скали и го накарах най-подробно да ми обясни планировката на града. Главният щаб на атлантите се намира на брега на езерото, ето в този участък. Разположен е в голяма сграда, укрепена като крепост, която пленникът нарече дворец. Пред него се намира голям площад, зад него има само вода. Храмът с оцъкленото им божество се намира в центъра на града, но от Дилмон разбрах, че той няма голямо значение, защото цялата мръсна дейност се извършва от двореца до езерото. В него имало много зали, които били превърнати в групови затвори за нещастните донори. Там се намирала и „лабораторията“, в която се провеждали гнусните експерименти. Градът е опасан с широк ров и притежава висока стена, което за нас не е нищо ново. Пътната комуникация с провинцията се осъществява чрез три входни артерии, които се намират в северната, западната и източната му част, ето тук, тук и тук — забодете той химикалката си в листа. — Южната му страна е ограничена от езерото, там стената е доста по-ниска. Връзката на пътищата с входовете му се осъществява чрез мостове. Всяка вечер портите на града се залостват здраво, край тях са разположени и казармите на зомбираните бойци, които ги охраняват. Задачата ни съвсем не е лесна.

— Аз бих атакувал откъм езерото, право в сърцето на противника — каза Горо. — Дори само с двете десантни отделения. — Ако успеем да унищожим ръководният център на врага, можем да повторим операцията, която проведохме в Тотламктеток. Комтуните и Дасо ще превърнат зомбираните бойци в нормални хора, така ще завземем града, без да дадем много жертви.

— Атаката откъм езерото не може да бъде извършена без плавателни съдове — отбеляза Рок. — А ние ги нямаме.

— Защо да не обработим бойците на врага предварително? — попита Барди и всички се удивиха, че не се бяха досетили за такова просто решение.

— Да, но дали ще се получи? — усъмни се Дасо. — Нищо чудно главния килог и мандалоните му да създали такива могъщи мисъл форми, че да бъде невъзможно да се припокриват от нашите.

— Длъжни сме да опитаме — каза кралят. — В противен случай ще трябва да започнем атаката съобразно установената проста

практика. Разбиване на вратите с оръдейни залпове и след това нахлуване на войските ни. Ще стане при изгрев слънце.

— А в случай, че барутът пак се повреди и не успее да възстановя качествата му? Ако се срещна с непреодолима съпротива? Какво ще стане тогава? — продължи със съмненията си младежът.

— Вземи преобразувателите, с които се сдобихме след последното сражение и с помощта на Малона разясни на комтуните същността на действието им. След като са в състояние да създават мисъл форми, ще могат да се справят и с по-простото преобразуване на материя. Направи им няколко демонстрации, докато разберат, че тъмният прах трябва винаги да се възпламенява. Смятам, че с общи усилия ще преодолеете съпротивата на врага. Предлагам да отидете при тях веднага, преди да са заспали. След битката ще си приберем преобразувателите, за да ги предпазим от повишен интерес към тях. Рок, имаш ли нещо да добавиш?

— Не — каза приятелят му. — Идеята е добра.

Малона неохотно се надигна от мястото си, за да придружи младежа, който бе тръгнал към конете, с намерение да намери кесия с барут. Рок ги проследи с поглед и продължи:

— Спомняш ли си, че при атаката на Тлатцтектлацкан оръдейните залпове веднага вдигнаха на крак зомбираните бойци? Не е ли по-добре десантните групи предварително да проникнат зад стените и да отворят портите? Както се разбира, не можем напълно да разчитаме на действията на Дасо и комтуните. Длъжни сме добре да обмислим другия вариант.

— По кулите на стената не може да няма часовои, съществува реалната опасност иберите и витангите да бъдат открити и да загинат безславно. По-добре да ги ползваме при щурмуването на двореца.

— Аз ще отворя вратите — заяви Дорго, който досега не бе вземал думата, а двамата мъже изненадано се спогледаха. — Заедно с баща ми ще прелетя над тях, после той ще ме защитава, докато ги отварям. Достатъчно е могъщ, за да ми пази гърба. След това ще се върна обратно, а той ще остане да се сражава.

— Дали ще се согласи с твоето намерение? — усъмни се Барди. — Защото много държи на теб и се страхува да не ти се случи нещо лошо.

— Ще му кажа, че ако не тръгне с мен, сам ще го направя — показва дракончето характер, който със сигурност беше унаследен от Гейла, покойната му вироглава майка. — И никой няма да бъде в състояние да ме спре.

Кралят се оказа в деликатно положение, чиито единствен изход бе да се измъкне от пряк отговор. Завръщането на Малона и Дасо му помогна.

— Добре, ще го обмисля — отвърна той неопределено и обърна глава към Викто и Нилс. — Отивайте да си лягате, ще ставаме в три през нощта.

— Опитът мина успешно — докладва Дасо, който се бе завърнал след изпълнението на поставената задача. — Комтуните се оказаха доста способни хора.

— Чудесно! — възкликна Барди. — Сега нека да се отправяме по палатките.

Малона му хвърли сладостно мъчителен поглед и се подчини на нареждането му. Малко след това, лагерът напълно утихна.

* * *

На следващия ден първите лъчи на слънцето осветиха гигантска пантомима, която на пръв поглед изглеждаше нереална. Застинали неподвижно, обединените войски се намираха пред отворените от Дорго врати на източния вход на града, който се намираше най-близо до двореца на атлантите. Артилеристите на Обединеното Кралство бяха замръзнали със запалени факли в ръце, готови да ги поднесат към оръдията. Барди бе втренчил поглед в групата на комтуните и Дасо, които примижали с очи, съсредоточено се концентрираха в процесите, известни само на тях. Широкото пространство пред портите бе заето от огромната фигура на Дзог, заобиколен от невъобразимо множество вражески бойци, които периодично се хващаха за оръжията и след това ги пускаха, а самият дракон повдигаше и отпускате в такт с тях предната си лапа, готов да смачка първия, който проявеше агресивност. В момента се провеждаше жестока психотронна война на мисъл-форми, която протичаше мълчаливо. Лицето на Дасо бе почервеноло от напрежение, от челата на комтуните капеше пот и незримата битка,

която водеха, изглежда беше епична. Много от бойците в обединените войски разбираха какво става и мислено се молеха за техния краен успех. Борбата се водеше за съзнанието на зомбираните нещастници, от които зависеше предстоящата масова касапница. Ако се унищожеше наложеното им подчинение, бойците на врага щяха да престанат да бъдат такива. Всичко зависеше от героичните усилия на малката групичка хора, която бе застанала начело на обединените войски.

По едно време Барди усети, че му причернява пред очите и с върховни усилия едва успя да се задържи върху седлото на Буцефал. Наоколо се раздадоха леки писъци, част от артилеристите изпуснаха факлите си, останалите направо се свлякоха върху дулата на оръдията. От групата на комтуните се разнесе нестроен писък на болка. Неочакваната масова психотронна атака поваляше хората и ги караше да крещат. Това продължи няколко страшни мига, после черната вълна, която ги беше заляла, се отдръпна от съзнанието им, всички постепенно се окопитиха и възвърнаха сетивата си. Околността бе възвърнала цветовете си, наоколо беше приятно тихо и слънцето грееше ласкаво. Зомбираните бойци бяха изпуснали оръжията си и зашеметено се гледаха един друг, след това се разбягаха. Стана ясно, че комтуните и Дасо бяха постигнали окончателно надмощие.

— Успяхме! — провикна се младият магьосник. — Въпреки че последната психическа атака на атлантите беше страшна. Но мисля, че изобщо ги отказахме от идеята да произвеждат мисъл форми — заяви той самонадеяно.

Кралят вдигна меча си и последван от Рок препусна по моста, пред него се вече се тресеше огромният задник на Дзог, който препускаше в конски тръст. Специалните отделения на иберийците и витангите се втурнаха след тях, без да срещнат по пътя си някаква съпротива. Артилеристите подкараха мулетата и колелата на лафетите заподскачаха по каменния калдъръм. Войските ги последваха в ускорен ход и някои от бойците се провикваха от радост.

Най-прекият път до двореца минаваше край градската стена и човешкият поток се изливаше покрай нея. След известно време челната част на колоната стигна до площада пред двореца и разля по широкото му пространство. Барди нареди да разположат оръдията срещу входа на последната крепост на атлантите и заедно с неоценимите си бойни другари се оттегли встрани от тях. Не след

дълго последва мощен залп, който се оказа достатъчен да превърне здравите врати в тъмни отвори. До следващ не се стигна, защото от дима, който излизаше от тях се подаде малко кривокрако човече, което размахваше някакъв бял парцал.

— Барди, почакай! Искам да поговорим — каза то на английски и кралят се сети: малкият изрод не можеше да бъде друг, освен предишният му познат Гопо.

— Този кретен ли ме просна на пода в подземие? — просъска Рок, който изглежда също се беше досетил. — Сега ще си уредя сметките с него — извади той пистолета си.

— Почакай, нека да чуем какво ще каже — отвърна приятелят му. — Ела по-насам — махна с ръка към кривокракия атлант.

— Нали няма да ме убие? — едва не проплака човечето. — Ако тогава не бях изчезнал, със сигурност щеше да го направиш.

— И сега не съм далече от тази мисъл, но за известно време ще останеш невредим. Да видим какви ще ги надрънкаш.

— Барди, идвам при теб от името на главния килог, който те призовава към *благоразумност* и разчита на твоето *благородство*. Имай предвид, че досега нито той, нито мандалоните му са се занимавали с теб, но ако го направят...

— Не знаех, че тези възвишени думи са ви известни — подхвърли саркастично кралят. — Какво се опиташ да ме излъжеш?

— Не става дума за измама, а за джентълментско споразумение.

— Какво предлага началника ти?

— Да станеш владетел на тази огромна територия, но да ни позволиш да си заминем, заедно с опитните донори. Самият той не вярва, че си способен да унищожис усилията на цяла разумна раса, претърпяла милиони години развитие.

— Така наречените донори са човешки същества и също имат право на съществуване. Няма да стане.

— Защо ти са? Те са непълноценни. Не притежават и една десета от твоят интелект, да не говорим за нашия. Какво толкова те интересуват двеста мръсни туземки?

— Важен е принципът. Освен това, ако ви позволя да се заминете, може да се завърнете с някой по-мръсен номер.

— Никога няма да стане, обещавам го! Признавам, че почти си победил една велика раса.

— Не му вярвай — обади се Горо, който се бе приближил до тях, заедно с Дасо и Малона. — Сигурно ще те прати за зелен хайвер.

— Дасо, можеш ли да надникнеш в мозъка му? — попита кралят. — Искам да разбера дали има чисти намерения.

Момъкът добросъвестно се напрегна и тъкмо щеше да каже нещо, когато магьосникът го прекъсна:

— Барди, какво е онова нещо, което подадоха от онзи отвор на двореца, който замества прозорец? — посочи той с палец нагоре.

Към тях беше погледнало стъкленото око на някаква блестяща тръба, която на пръв поглед наподобяваше телескоп.

— Насочете оръдията натам, мускетите и мортирите също — Огън! — изрева Барди и площадът внезапно размаза очертанията си, след което той изгуби чувство на ориентация и се почувства съвсем изгубен.

Когато се осъзна, първото, което видя бяха някакви развалини, а второто — огромното тяло на Дзог, което се подаваше от голям куп смачкани ръждиви боклуци. От двете страни на опашката му стояха като кукли на седлата си и премигваха Рок, Дасо, Малона и Горо. Беше ясно, че те не се намират в много добро състояние. Буцефал под него първи дойде на себе си. Изцвили, после изпръхтя и наведе глава, за да щипне от хилавата тревица, която се подаваше от цепнатините в напукания асфалт. Наоколо се забелязваха няколко изкривени дървета, чиято зеленина изглеждаше почти безцветна, след ярките багри, на които досега бяха свикнали.

— Добре ни изработиха — успя да се окопити Рок.

— Казах ли ти да не вярваш на малкия изрод? — обади се Горо. — Аз съм виновен, защото докато стигна до теб, той вече беше успял да ти отвлече вниманието, затова го бяха изпратили.

— Дасо, какво видя като надникна в мозъка му? — попита Барди все още зашеметен от случилото се.

— Лъжа до лъжа — отвърна младежът. — Мислите му бяха грозни като жаби и бяха оцветени в мръсно кафяво.

— Съвсем като лайна — добави Рок и се изплю от високо. — Барди, защо не ми позволи да му видя сметката?

— Беше ми любопитно да чуя какво ще каже — оправда се кралят. — Не всеки ден имам срещи с представители на други цивилизации.

— Любопитно му било! Виж до къде ни докара, макар че и аз имам вина! — захленчи магьосникът.

— Я се дръж по-прилично — обади се Малона. — Имай поне малко уважение към краля си.

— Ти пък какво се месиш? — озъби се старецът. — Познаваш го едва от вчера. — А мен ми е омръзнало да го гледам почти четвърт век.

— Млъквай стар пръдльо. Като не знаеш, как да се отнасяш с дамите по-добре си мълчи. По-важното е да разберем къде ни отпратиха — сряза го Дзог.

— Вижте там, горе! — извика Горо и тикна пръста си в хълма над разнебитеното шосе. Въпреки възрастта си, той все още не беше изгубил острата си наблюдателност, която му позволяваше да забелязва дори гарвани и бухали.

Всички повдигнаха глави и забелязаха надписа, направен с големи разместени букви: ХОЛИВУ...

— Последната буква липсва — отбеляза Рок. — Нима отново сме попаднали в моя свят?! — възкликна той. — Но какво се е случило? Сякаш навсякъде са падали бомби.

— Виждате ли онази вдлъбнатина по склона? — каза магьосникът. — Мисля, че онова нещо, дето се подава от нея е краят на липсващата буква. Изкъртила се е от опорите си и се е смъкнала надолу.

— Да я проверим, за всеки случай — предложи Барди и пришпори Буцефал към хълма. След като наклонът се увеличи, слезе от коня и се изкатери до падината, в която буквата бе придобила огромни размери. Той я е погледна, върна се обратно до коня си и след малко отново се приближи до групата от смълчани хора.

— Беше ли „Д“? — попита го Рок.

— Не, беше „Л“. Надписът над нас трябва да се чете ХОЛИВУЛ^[1].

— Следователно това не е моят свят — изпъшка Рок.

— Изглежда е така — заяви унило Горо. — Пратили са ни в някой много подобен. Нали Барди навремето обясняваше, че паралелните светове могат да бъдат безкрайни? Какво ще правим, сега?

— Предлагам да тръгнем надолу по шосето — каза Дзог. — Дано да срещнем жива душа и ако намерим такава, тя да развъжда овци или

крави. Умирам от глад.

— Мога да се опитам да материализирам животински труп — обади се Дасо. — Но сигурно ще ти трябват много такива. Освен това не съм сигурен, дали в този континуум преобразувателите на атлантите ще бъдат ефективни.

— Ами опитай, момчето ми — проблесна надежда в огромните очи на дракона и още по-огромният му език примлясна. — Ако сполучиш, все някога ще успея да те възнаградя.

— Сега не му е времето — отрязва го кралят. — Всички ще трябва да се нахраним, но първо е необходимо окончателно да разберем къде се намираме. Нека да тръгнем надолу, както предложи. Може и да срещнем някоя друга овца.

Дзог въздъхна тъжно и поведе колоната.

Хората замълчаха, тишината се нарушаваше единствено от тракането на подковите на конете им. По пътя им се срещаха полуразрушени къщи, в които не се забелязваше признак на живот. Дворовете или някогашните им градини бяха запуснати, изцяло обрасли със сивкави бурени. В далечината започнаха да се забелязват по-големи сгради.

— Виждате ли онази постройка, която изглежда по-запазена? — наруши Барди мълчанието. — Не ви ли прилича на студиото, което наех на времето в Холивуд, за да го използвам за склад? Тогава Рок беше пристигнал, за да ме арестува, а Горо се беше насрал от страх.

— Изглежда същото, не бих могъл да сгреша. — обърна глава драконът. — Останало е доста съхранено. Ако намерим и табелата „Ландирия Пикчърс“, всичките ни съмнения ще отпаднат. Но тогава защо на хълма бе написано „ХОЛИВУЛ“? Да не би по-късно да са го преименували?

— Невъзможно е — каза Горо. — Запазената марка струва много пари.

— Да се отправим към студиото — предложи Рок. — Нали все някъде трябва да отидем?

С приближаването на Барди към него, сградата му се стори съвсем позната. Изтърканата долна част на лайната, върху която се търкаляха ролките на една от плъзгащите се врати изглеждаше лъскава, което говореше за признаци на живот. Той слезе от коня си,

дръпна дръжката ѝ встрани и я отвори, след това по навик измъкна мечата си.

— Не ме убивай! — изрева отвътре някакъв неясен силует.

— Излизай навън! — нареди Рок и измъкна пистолета си.

Брадясалият тип, който се измъкна от вътрешността с вдигнати ръце, беше невероятно кльошав. Джинсите му бяха покрити с всякакъв вид мръсни петна, по фланелката му се забелязваха дупки, а сплъстената му коса сигурно не бе мита от години. Барди се взря в лицето му и неочаквано... го позна. Беше лигавият артист, заради когото бившата му жена, принцеса Розамунда го беше напуснала.

— Сандораг, какво правиш в моето студио? — попита го Барди.

— Не съм Сандораг, а Санлолаг — поправи го мъжа, въпреки че още трепереше от страх. — И това студио не е твое, а мое.

— Добре, да речем, че е така. — Къде е любимата ти Розамунда? — зададе той въпрос с донякъде нездраво любопитство.

— Не познавам никаква Розамунла — заяви брадатият.

— Казах ви, че този свят не е света на Холивуд — обади се Горо. — Изглежда, че в него буквата „д“ се е превърнала в „л“, сигурен съм, че не казват сандали, а санлали и лиария, вместо диария.

— Млъкни, за да продължа разпита — сряза го Барди. — Какво се е случило тук?

— Защо се правите, че не знаете? — учуди се Санлолаг. — Този големият лракон роботизиран ли е? От двайсет години не съм забелязал някаква техника да се движи.

— Ще ти дам аз един лракон — изригна Дзог малък пламък. — Казва се дракон, идиот такъв!

— Лракон — повтори смутено кльошавият индивид. — Винаги така се е казвало.

— Остави го намира — намеси се Рок. — Ако продължаваме така, скоро ще станеш Лзог. — Не виждаш ли че човекът не може да възприеме звукът на буквата „д“.

— Майната му! — изръмжа голямото чудовище. — Наоколо не се вижда нито крава, нито овца.

— О, те измряха — въздъхна Санлолаг. — И плъховете вече почти не се намират, вижте ме на какво съм заприличал.

— Още не си отговорил на въпроса ми — каза кралят. — Какво се е случило тук?

— Вие ла не сте палнали от Луната? — поокопити се брадясалият тип. — Голямото белствие обходи цялата планета.

— Приеми, че наистина сме паднали от някъде. Какво е станало?

— Стотина страшни земетресения, невижлани болести, изражлане на растенията, мор по животните и необяснимо масово изригване на вулкани. На времето никой не можа ла го обясни. Аз лично не зная как още съществувам, наоколо повечето измряха. Локато бяха живи, някои казваха, че сме били полложени на екологична катастрофа, лруги обясняваха станалото със засилената вулканична активност, останалите заявяваха, че извънземните искат да ни унищожат.

— На тези тук им е спукана работата — рече Горо. — Да го оставим да си лови плъховете, но ние какво ще правим?

— Имаме преобразуватели — рече Дасо. — Атлантите как се прехвърляха от едно място на друго? Защо да не опитаме?

— Въпросът е къде да отидем — каза Рок. — Въпреки, че бих искал отново да се окажа на площада пред двореца в Теночтан, за да му видя сметката на онова копеле.

— Нямаме такава голяма практика, а и не разполагаме с мощният преобразувател на атлантите, което засега прави обратното ни прехвърляне невъзможно — отбеляза Дасо. — Но може да опитаме нещо по-лесно осъществимо. Един от основните принципи на магията гласи, че подобие ражда подобие и тогава магията е най-ефективна. В случая най-добре е да се съсредоточим върху представата, че се намираме в истинския Холивуд, за когото заедно с Викто и Нилс съм гледал поне два филма, без да включвам разказите им за много неща, които са чували от бащите си, а в този свят, това, което виждам наоколо е доста *подобно*, което неимоверно ще улесни прехвърлянето. Предлагам всеки да сложи на крака си по един портативен преобразувател, да вземем другите в ръце и да се опитаме заедно да прескочим в другото, почти идентично пространствено измерение. Аз ще помагам на Малона, но и тя може да си представи, че сградите наоколо са нови и боядисани, градините поддържани, а по улиците кипи живот. Но трябва силно да го поиска.

— И без това не ни остава друго — каза Барди без настроение. — Да се подготвим, тогава.

Групата им не можеше да знае, че гургилите Кико и Линифер ги бяха последвали в това пространствено измерение и тъкмо се чудеха как да им помогнат, когато младежът излезе с предложението си и извънредно ги улесни. Двамата се усмигнаха с беззъбите си уста и решиха да направят правилните внушения в главите им, които щяха да спомогнат на умствената концентрация, необходима за прехвърлянето. Но искат или не искат, протежетата им се бяха увеличили по брой с включването на Дасо и Малона. За да бъдем по-точни, гургилът Кико, който се смяташе за малко по-хитър от родственика си Линифер, ги прикрепил към него.

Барди прерови багажа си, намери двата вида преобразуватели и подаде по чифт от тях на Рок и Малона, третият запази за себе си. Дасо и Гора отдавна ги притежаваха, така че нямаха нужда от повече. След това всички се наведоха над върховете на златните пирамидки и си представиха *онзи* Холивуд, в който искаха да се окажат, без за подозират за помощта на гургилите.

Очертанията на неговото *подобие* се размазаха и изчезнаха.

[1] Hollywood — англ. — свещена гора, Hollywool — свещено руно — Бел.ред. ↑

18.

Барди се огледа и остана доста изненадан. Цялата им група беше попаднала в откритото пространство между филмовите студии на „Либърти Пикчърс“, където се подвизаваше господин Манделщайн. Преди много години се бе оказал тук заедно с Горо и Дзог, защото магьосникът беше сбъркал текста на любовното заклинание за съешаване на дракони, а грешката му ги отпрати за първи път в Холивуд, благодарение на гургила Кико. Кралят, който на това място едва ли щеше да остане такъв, продължи да се оглежда и постепенно се увери, че се намира там, където трябва. На *истинското*, добре познато място.

Беше посред нощ. В далечината се забелязваше огромното светлинно табло на филмовата компания, издигнато край една от главните холивудски пътни артерии. Насоченият лъч от рефлекторите на халогенни лампи, поставени на конзоли, осветяваше пространството пред няколко входа, над които бяха разположени телевизионни камери. Във вътрешността на сградата сигурно имаше нощна охрана.

Дзог и Горо също познаха обстановката, докато Малона и Дасо изглеждаха като съвсем „паднали от Луната“.

— Пристигнахме! — възкликна магьосникът. — Най-сетне се намираме на възделеното ми място, което от петнайсет години сънувам. Офисът ми е платен, а клиентите вероятно вече се редят на опашка пред него, за да ползват услугите ми. Аз съм щастлив!

— Почакай! — каза Барди. — От къде да зная в коя година и кой месец сме пристигнали?

— Знаеш, че при предишните прехвърляния се завръщаме на същият ден, в който бяхме отпътували от предишния свят — намеси се Дзог.

— Да, но вече не съм уверен, че това е станало правило. Защо не се оказахме в моето студио? Впрочем скоро ще разберем.

— Мисля, че бедата е друга — продължи драконът. — Преди завръщането си в Ландирия, ликвидирахме тукашните си банкови сметки. Душата ми отдавна трепери да се хапна някоя друга овца, но нали първо трябва да я купя?

— Забрави ли, че тук беше телевизионен водещ на популярното предаване „Дзог и Пипо дриснята“? Всяка банка ще ти отпусне кредит, най-вече твоята — успокой го Барди. — И аз се намирам в същото положение.

— А аз какво да правя? — почеса се Рок замислено по брадичката. — Ще трябва да давам големи обяснения. Ако сме се върнали горе-долу по същото време, защо не съм ви заловил? Къде са изчезнали петстотинте хиляди патрона и хората ми? Ако сме пристигнали по-късно от провеждането на операцията, ще трябва да обяснявам къде аз самият съм изчезнал, да не говорим за хората ми и патроните. Отделът по борба с тероризма на FBI никога не се шегува при даване на мъгляви обяснения. Могат да ми видят сметката, без да им мигне окото. Изобщо не ми се мисли, че сме пристигнали по-рано, защото всички можем да се срещнем със себе си, а сам по себе си, принципът на прехвърлянето едва ли търпи подобен парадокс.

— Мисля, че и в двата по-вероятни случая, трябва да прикриеш самоличността си — каза Дзог. — Да изчезнеш от полезрението, просто да не съществуващ за никого, освен за нас. Нали знаеш как става? Ще си пуснеш брада и мустаци, ще си боядисаш косата и ще се регистрираш с фалшиви пръстови отпечатащи, чиито лепенки се намират лесно на черния пазар. Така става по филмите.

— Забрави ли за ирисовата идентификация? — изпадна в мрачно настроение бившият командирът на отделението за борба с тероризма.

— Ще намерим подходящи контактни лещи, само че трябва да бъдат много изпипани. И разбира се, ще трябва да си смениш името.

— Всичко това ми звучи доста наивно. Съществува и ДНК анализ — отвърна Рок на дракона и се замисли за други възможни варианти, за които изобщо не се сещаше.

Съвсем разстроена, Малона се прилепи към Барди, в инстинктивно търсене на защита. Беше ясно, че новият чужд свят я плашеше и объркваше. Дасо също изглеждаше доста смутен и макар и временно, бе възвърнал блуждаещият си поглед. Горо единствен се чувстваше на върха на щастието си.

— Защо стоим навън? — попита той. — Да позвъним на охраната на което и да е студио и да влезем в него, тук не сме непознати. Ако отворят големите му врати, дори и Дзог ще успее да се намъкне вътре.

— Какъв претекст ще измислим? — усъмни се Барди.

— Били сме някъде на гуляй и искаме да покажем студиото на новите си приятели — отвърна магьосникът. — Не е много убедително, но става на работа. После ще научим в коя година и в кой месец сме се завърнали, а в хладилниците може и да намерим нещо за похапване.

— Ох! — изпъшка Дзог. — Не искам да ви гледам как ще ядете.

— Ами не го прави — отвърна злорадо Горо.

— Какво ли е станало на площада в Теночтан? — произнесе загрижено Барди. — Досега не съм престанал да мисля за това, децата останаха там.

— И с мен е същото — рече Рок. — Но кой знае защо, този път инстинктът ми не подсказва опасност. В момента, в който ни погодиха този номер, ти нареди масиран залп. А там все пак останаха смели и тренирани бойци. Десантните групи на Басото и Ерик, които са добре обучени от мен; Дого, Бино и Заган; Мокатек и комтуните. Предполагам, че всички те са се справили с атлантите както трябва. И мисля, че ти все някога ще намериш начин да се завърнем там.

— Дано предположенията ти да са верни — въздъхна приятелят му. — Нека първо да се възползваме от появата си в света на Холивуд, после ще помислим за връщане, което според Дасо не е толкова лесно. Можем да помислим и за другия способ, който вече сме го прилагали. Ако успеем да го осъществим, според Дзог отново ще се окажем там в момента, в който са ни прехвърлили. Засега разполагаме с достатъчно време, сега нека да тръгнем към онова студио, както предложи Горо, за да уточним нещата. Наистина няма смисъл да висим навън.

Охраната доста се забави, докато им отвори вратата. Мъжът с униформа, който се подаде предпазливо, отначало ги изгледа с подозрение, но след това забеляза огромната фигура на дракона и по лицето му се появи широка усмивка.

— Ти ли си Дзог? — попита той с любопитство.

— Кой друг може да бъде? Да не би в този свят да съществува друг като мен?

— Прав си — каза пазачът. — От един месец не си се появявал на екрана и направо се затъжах за теб. Да ти призная, предаването ти истински ми липсва, а аз съм най-големият твой почитател.

— Мен не ме ли позна? — попита Барди, зарадван, че човекът без да иска бе уточнил появата им в този свят, а закъснението по време се обясняваше с предишното им попадане в неговото паралелно подобие. — Аз съм Бърт Грейди, работя за господин Манделщайн.

— Ъ-ъ-ъ — проточи пазачът. — Може и да съм чувал за теб, но Дзог е несравнимо по-известен.

— Тогава защо не ме поканиш вътре? — попита драконът. — Но трябва да отвориш онази, голямата врата, за да успее да се промъкна. Може и да ти дам автограф.

— Всъщност какво ви води насам по никое време? — усети се униформеният мъж.

— Досега бяхме на бар с тези двамата — посочи Барди Малона и Дасо. — Жената е принцеса от изтока, а този момък е велик илюзионист. Предстои им да сключват договори за различни продукции. Пристигнали са вчера късно следобед и не са имали възможност да разгледат Холивуд. Преди малко поискаха да видят как изглежда някое негово студио и аз ги заведох до моето.

— Такава ли била работата — почеса се пазачът по темето. — Ако ви пусна, няма ли да наруша правилника? Инструкциите са твърде точни.

— Няма да кажем на никого — увери го Барди. — На разсъмване ще те напуснем и никой няма да разбере. Нали разбираш, искаме да им покажем декори, реквизит, апаратура и така нататък. Няма да бъде лошо да отвориш и някой хладилник, защото досега бяхме в бара и пихме различни напитки, без да хапнем нищо.

— И Дзог ли беше с вас? — усъмни се охраната. — Не виждам как би се сместил в който и да е бар.

— Срецнахме го по пътя насам. Драконите имат обичай да си правят нощни разходки — продължи да го лъже кралят във временна оставка.

— Влизайте, тогава — реши човекът. — Сега ще отида да отворя голямата врата.

Барди се спогледа с Рок, който беше на път да се ухили. Както винаги досега, той бързо беше успял да прогони лошите мисли.

— Защо разбирам този език? — прошепна му Малона, докато влизаха във вътрешността на огромното помещение.

— И с мен се случи същото, когато пристигнах тук за пръв път. — Подозирам, че това е част от номерата на гургилите.

— Какво е гургил? — продължи красавицата.

— После ще ти обясня. Нека първо да се нахраним.

— Ами аз и Дасо за какво сме? Кажете какво искаш и веднага ще го материализираме.

— Сега не му е моментът. Не желая да събуждаме подозрения.

— Заповядайте в кабинета ми — предложи любезно служителят на реда. — От вчерашните снимки са останали няколко каси със сандвичи и безалкохолни напитки. Сега ще ги донеса.

— Една от тях ни бъде достатъчна — каза Барди. — Останалите ги дай на Дзог.

— Разбира се, разбира се — размаза се от сервилност пазачът и хвана някаква количка, която стоеше в ъгъла до будката му, която нарече кабинет.

Предводителят на малката група едва сега си даде сметка, че държанието му е съвсем нетипично за служител на охранителна фирма и отправи въпросителен поглед към Дасо, който само леко се подсмиваше. Положението беше ясно. Младият магьосник беше отправил някоя друга мисъл форма в съзнанието на мъжа и сега го манипулираше като марионетка.

— Виждам, че с всеки изминат ден ставаш все по-умел. Разбираш ли този език? — попита го Барди.

— Yes — отговори младежът на английски. — Не зная как се получи, но след като този човек си отвори устата, аз вече го знаех. Знаеш ли как е станало?

— Само предполагам. Сега тръгвай да ядем хамбургери и да прием „Пепси Кола“.

Дасо отново го изгледа учудено, но му гласува доверие.

Компанията прекара остатъка от нощта в подобро настроение. Пазачът, който се казваше Хенри, се чудеше с какво да им угоди. Той даде на Дзог да изяде всичките останали каси със сандвичи и въпреки че драконът си остана гладен, все пак му благодари. След това чудовището успя да му даде автограф с помощта на овъгления край на прът и парче картон, които се намериха в реквизита. Когато на

сутринта Барди измъкна всички навън, пазачът ги изпрати извънредно доволен и лицето му сияеше от щастие. После Дасо побърза да му изтрие пресните спомени, с изключение на този за автографа даден от Дзог.

Барди познаваше навичите на продуцента Манделщайн, които включваха работа от зори до късна вечер. И той не закъсна да се появи. Луксозната му кола паркира пред входа на студиото и услужливият шофьор му отвори вратата от неговата страна, за да излезе.

— Ха, кого виждам! — възкликна дебелият като топка мъж и намести по навик старомодните си очила, които по тези времена почти никой не носеше. — Бърт Грейди от плът и кръв. Къде се изгуби, нямаше те повече от месец и тъкмо щях да ти търся заместник. Впрочем какво е станало с теб? Изглеждаш надебелял и позастарял, досега не бях забелязал в косите ти бели косми.

— Бурният нощен живот не води до нищо добро — импровизира Барди. — Бях на Бахамите, после в Лас Вегас и профуквах парите си. Сега съм гол като пушка и очаквам да се смилиш над мен с някой аванс. А малко фитнес бързо ще възвърне предишният ми външен вид.

— Знаеш, че с тебе винаги сме се разбирали, въпреки, че не одобрявам постъпката ти. Коя е тази до теб? Не зная дали още си се развел с Розамунда, но оценявам вкуса ти. Тази хубавица ми прилича на мексиканка, предлагам ѝ веднага да започне като статистка в „Проклятието на Кетцалкуотъл“, снимането му вече започна. Е, зная какво ще кажеш, мога и да и дам някоя друга реплика. Виждам, че си домъкнал и този момък, и него все някъде ще го уредим, нека да се обади на Лански от мое име. А онзи грамаден мъж, също не е за изхвърляне, има доста мъжествен вид и е подходящ като колорит на всеки уестърн. Впрочем за какво си дошъл? Казвай, че нямам време.

— За договора ми за „Жестоко преследване“ — подсети го Бърт Грейди, под чието име се подвизаваше във филмовите среди. — Беше обещал, че ще ми дадеш главната роля.

— Ах, да — плесна се по челото господин Манделщайн. — Нали с това започнахме, но напоследък съм толкова разсеян. Влизай в колата ми, имам готови формуляри. Тези нека да те почака малко.

Барди се взря в лицето на Дасо, което изразяваше пълно недоумение и реши, че гургилът Кико отново си върши работата както трябва. В противен случай извънредната отстъпчивост ни господин

Манделщайн бе необяснима. И Бърт Грейди тръгна след него, за да подпише договора. След като го направи, той помоли сценариста да му заеме за малко колата си, за да откара приятелите си до къщи и продуцентът любезно се съгласи, без да запита къде е неговата, след това прие да изпрати някой, който да отведе конете до най-близкия обор на някое студио, дори му даде няколко стотачки, които винаги се намират в джоба на продуцентите. След като прибраха дисагите си и ги положиха в багажника на лимузината, Барди настани Малона, Горо и Рок на задната седалка, Дасо някак си се намести в краката им, а той седна до шофьора. Дзог трябваше да се придвижи пеша до луксозния си обор, където го очакваха възделените му овчи трупове и той се раздели с компанията с доста голяма радост.

Докато красивата кола се движеше по шосето, Дасо и Малона обръщаха глави наляво и надясно, и попиваха с погледи невероятната за тях околна обстановка. Барди разбираше културния шок, който получаваха и неволно си спомни за реакциите на Розамунда, когато за първи път откриваше света на Холивуд. След като стигнаха до къщата му, той помоли шофьора да го изчака двайсетина минути, за да се договори с Горо за бъдещите им действия и после да го откара в офиса му. После го накара да отвори багажника, за да си приберат дисагите.

Но влизането на Барди в собствения му дом доста го затрудни, понеже ключовете за него се намираха в двореца в Славна Победа, а самото Обединено Кралство в друг свят. Освен това беше забравил кода на алармената инсталация, с който тя се изключваше. Сети се, че и документите, които удостоверяваха американското му гражданство също бяха при ключовете, но винаги можеше да извади дубликати. Рок разбра затруднението му и предложи:

- Да счупим някое от стъклата и да влезем вътре.
- Алармата веднага ще се разпищи, онези от охранителната фирма веднага ще довтасат и ще трябва да давам обяснения.
- Какво от това, нали къщата е твоя? — учуди се приятелят му.
- Нямам документи. А и ти не трябва да бъдеш забелязан.
- Винаги мога да се скрия някъде наоколо.
- Не е толкова лесно, сам го знаеш. Навсякъде е пълно с телекамери, които записват денонощно. Трябва да намерим някакво друго решение.
- Нали трябва да влезем вътре, а е заключено? — попита Дасо.

— Това го разбраха и брѣмбарите наоколо — промърмори Горо.

— Можем сами да си помогнем — заяви младежът. — Разполагаме с портативните преобразуватели, които се употребяват за просто прехвърляне. Трябва само да си представим, че се намираме *вътре* в къщата, а не *извън* нея.

Барди го изгледа с възхищение, от този младеж наистина щеше да стане голям магьосник. После си спомни, че когато в миналото Розамунда си взе багажа и го напусна, тя демонстративно беше хвърлила ключовете си на пода, а той ги прибра и ги пхна в първата му попаднала празна ваза. Кой знае защо, това събитие се бе запечатало в паметта му. Мина му глупавата мисъл, че ако сега я срещнеш, тя щеше да бъде също така млада, както преди петнайсет години, докато той бе остарял точно с толкова. След това мислите му направиха завой и се върнаха към проблема, който трябваше да реши. С алармената инсталация положението бе по-тежко, но можеше да изключи прекъсвача, който хранваше къщата с електричество и след това да се обади по телефона на охранителната фирма, която щеше да му съобщи и забравения код. Номерът ѝ бе залепен върху таблото на алармата. Предполагаше, че не бяха монтирали резервен акумулатор към нея, защото едва ли го беше поискал. В къщата му никога не се бе намирало нещо особено ценно. Планът за влизането окончателно се оформи в главата му и той каза:

— Няма какво повече да се бавим, да пристъпим към предложеното от Дасо. Концентрирайте се!

Всички се оказаха в хола на долния етаж, с изключение на Горо, който остана навън и продължаваше да мижи. Барди изключи електричеството, отвори входната врата и му каза:

— Влизай.

След това се насочи към телефона, който за щастие се оказа, че работи. Вероятно плащането му продължаваше да става по сметка, която Барди бе забравил да анулира. Той се свърза с фирмата, получи комбинацията на кода на алармената инсталация, включи електричеството и бързо я изключи, след това се върна при останалите.

— Най-сетне имаме дом — обяви. — Понеже колата очаква Горо отвън, предлагам да почнем с него. — Какво смяташ да правиш?

— Как какво? — учуди се магьосникът. — Нали клиентелата ми вече ме чака? Трябва да проверя дали телефонът ми работи, след това

да си купя мобилен, и да започна с развалянето на лошите магии на пострадалите от тях хора. Само че както се оказа, и аз ще имам проблеми с влизането в наетата от мен къща, нещо не ме бива с простото прехвърляне. Няма да е лошо Дасо да ме придружи, за да отвори отвътре, а ти му покажи как се изключва електричеството и се отваря вратата. И ще бъде добре, ако ми дадеш поне една стотачка.

Барди откъсна лист от бележника си и бърза надраска цифрите, които преписа телефона си.

— Ето ти моя номер, след като се настаниш, веднага ми се обади. Дасо, тръгвай с него. Рок, горе има две стаи, избирай която ти хареса. Има и баня. Малона, ела с мен да ти покажа кое за какво служи и как се борави с него.

Барди повтори обиколката на помещенията, която някога бе направил с Розамунда и към края ѝ очите на красивата му любовница останаха широко отворени.

— Барди, това е свят на чудесата — възкликна Малона и увисна на шията му. — Как си можал да напуснеш това вълшебно място?!

„Само не това — простена душата му. — Не искам историята да се повтаря.“ След това се сети за Хелга и се изчерви поради неуместната мисъл, което отдавна не беше правил.

19.

През следващите дни Барди разви трескава дейност. Закупи кола на изплащане и посети няколко стари познати, които донякъде се учудиха на променения му вид, но бързо свикнаха с него; декларира в полицията, че са му откраднали документите и получи нови, после с помощта на Манделщайн извади карти за временно пребиваване на Дасо и Малона, които също се представиха за ограбени, но показаха нужната покана за участие във филмова продукция. След това получи солиден аванс, откри си нова банкова сметка и започна снимките на „Жестоко преследване“, на които вземаше със себе си и красивата си възлюбена, а тя скоро се превърна в обект на завист. В последствие се записа в един от фитнес центрове и започна да се поти усърдно.

В това време Рок се криеше в къщата му и все пак реши да последва съветите на Горо. Пусна си брада и мустаци, прекарваше дните си пред телевизионната стена в бившата стая на Розамунда и тихо страдаше, в очакване идиотската ситуация, в която бе попаднал, някак си да се разреши.

Горо бързо възстанови клиентелата си, като обясни на наивниците, които оставяха парите си при него, че е бил на почивка, после също си откри банкова сметка, обикаляше луксозните магазини, без да купува нищо и се чувстваше много радостен. Дасо бързо свикна с околната обстановка и започна да му помага, като го правеше по-скоро от чувство на уважение към годините на бившия си учител и често смайваше част от клиентелата му с невероятните си способности. Вътрешно, вече му се искаше да работи за своя сметка, но все още нямаше смелост да го каже пред този, който го бе подслонил. Седмица, след като се бяха установили да живеят съвместно, в един слънчев и пълен с клиенти ден, през който старият магьосник беше успял добре да се нахрани с боб, Дасо успя да го убеди да купи кола на старо и още на следващият тръгна на курсове, за да получи шофьорска книжка.

След като се оказа, че преобразувателите на атлантите действат и в този пространствено времеви континуум, Барди почти всяка вечер го водеше в къщата си, за да приготвя вкусни ястия, заедно с Малона. Това спестяваше яденето на съмнителните полуфабрикати, продавани в магазините за хранителни стоки и бургерите на „Мак Доналдс“, които бяха по-подходящи за корема на Дзог.

Драконът от своя страна, бързо възстанови предаването си, като се извини с временно заболяване и никой не се досети, че рептилиите изобщо не боледуват. Ветеринарните лекари, които сигурно се намираха някъде наоколо и ако не друго, лекуваха кучета и котки, едва ли можеха да потвърдят, че са се срещали с болен крокодил. Телевизионното шоу „Дзог и Пипо дриснята“ отново набра скорост и за десетина дни достигна най-високия телевизионен рейтинг. Дзог благодареше на феноменалната си памет, в която веднага се възстановиха имената на политици, бизнесмени и филмови звезди, с чиито слабости и недъзи се бе занимавал преди петнайсет години. След като прегледа пресата за изтеклия месец, която му бе предоставена на огромен телевизионен екран, той стигна до извода, че по време на отсъствието му в този свят, нищо особено не се бе променило, освен факта, че за изтеклия тукашен месец, няколко от осмиваните от него хора бяха умрели от препиване или свръх доза наркотици. Партньорът му Пипо също не се бе променил и той със сигурност си оставаше един от най-остроумните и велики комици на Америка, с когото имаше честта да работи. Казано накратко, Дзог се чувстваше на върха на щастието си и засега изобщо не си спомняше за Мидрика и Констарин, които в този момент вероятно го одумваха в мръсната си студена пещера и се чудеха как да го изиграят, което в крайна сметка би могло и да стане.

Гургилите Кико и Линифер пърхаха с невидимите си криле над техните протежета, наблюдаваха оживената им дейност и искрено им се радваха. Като истински гургили, те инстинктивно усещаха правилните си действия за подобряването на съдбата им. Но искат или не искат, тя щеше да подложи техните довереници на нови изпитания. И те не се забавиха да нападнат Барди.

Призовката, която му връчиха в гримьорната на студиото, падна като гръм от ясно небе. На следващия ден трябваше да се яви в съда във връзка с развода му с Розамунда. От номера на делото ставаше

ясно, че тя е подала съдебна молба един ден след обратното му прехвърляне в Ландирия. Бившият крал едва сега си припомни, че в този свят притежава законна жена, с която още не се беше разведен, защото в неговия свят, това изобщо не го бе интересувало. Дори не се сещаше, че тя го беше напуснала заради лигавия Сандораг, чиито филми не можеше да понася, понеже навремето нейната постъпка го бе улеснила в намеренията му. Но сега Барди излезе на снимачната площадка с неприятно чувството, което го дразнеше. А неприятностите му щяха да продължат.

След като приключи със снимките, двама много здрави мъже го хванаха под мишниците и го отведоха насила в някаква кола, която беше паркирана пред студиото.

— Федерален агент Стийв Сантос — представи се единият от тях и се легитимира.

— Федерален агент Филип Саймън — каза другият и също разгъна служебната си карта. — Срещу вас има много сериозно обвинение. На двадесет и осмо число миналия месец, командирът на отделение за борба с тероризма Рок Свенсон е тръгнал да проведе операция във вашето студиото, по сигнал за организиране на терористична дейност и оттогава от него няма и следа. Според очевидци, самото студио е изчезнало заедно със специалната част, която е ръководил...

— Какво общо имам с това? — прекъсна го Барди и се направи на извънредно учуден. — По този въпрос вече имах разпавии с представителите на застрахователя, но те ми казаха, че не изплащат компенсации за бедствия, породени от необясними явления. От изчезването на студиото си изгубих милион и петстотин хиляди долара, за толкова го бях купил на старо — продължи той да лъже, защото въпросното студио беше прехвърлено в неговия свят и все още се намираше в двора на замъка на покойния крал Рогонал, където сега управляваше Лина, жената на Рок Свенсон.

— Защо не уведомихте властите? — попита агент Сантос.

— А трябваше ли? Мислех, че застрахователната компания е много по-важна.

— Кой неин агент пристигна, за да провери случилото се? — запита агент Саймън.

— Откъде да зная, изпратиха някакъв, който си отиде и каза че ще получа официално становище, но то още не е пристигнало.

— Доста мъгляво обяснение. След това събитие ви е нямало цял месец? Къде сте изчезнали и защо?

— Любител съм на самотните пътешествия. Обичам да яздя кон, да ловя риба и да ловувам. А най-много харесвам усамотението в някоя гора, където бих могъл да опъна палатката си и да не виждам никого. Точно това и направих. Запилях се по планините — продължи да импровизира Барди.

— Може ли да го докажете? — изръмжа агент Сантос.

— Как да стане, след като обясних, че съм бил съвсем сам.

— Въпреки това, има начини да установим дали е било така — каза агент Саймън. — И внимавайте да не ви хрумне да изчезнете отново. Ще ви намерим под дърво и камък, защото FBI не обича да се шегува с никого.

— Това вече съм го чувал — отвърна Барди. — Къде мога да изчезна, след като се снимам в филм, в който главната роля е моя и хонорарът ми е над милион долара? Такова нещо би могъл да направи само някой съвършен идиот.

— Х-м-м — почеса се зад ухото агентът. — Сумата звучи доста убедително. Засега сте свободен, но ще бъдете под наблюдение. А ние всичко ще проверим.

Барди излезе доста изпотен от колата им и се отправи към своята. Работата наистина ставаше дебела, а сигурността на Рок беше изключително застрашена. Още тази вечер трябваше да го прехвърли в къщата на Горо, който засега се намираще извън подозрение, но това обезателно трябваше да стане в присъствието на Дасо. Случаят с пазача на студиото бе показал, че той единствен може да се справи с тези типове. Но дали нямаше да изникнат още от тях? Барди тръсна глава и подкара колата си, но мрачните мисли не изчезнаха.

Когато се завърна вкъщи, раззина от изненада. Малона се намираще в компанията на Розамунда и я гледаше я с поглед на дива котка, а бившата принцеса и все още негова официална съпруга, имаше изражение на смачкан домати. И двете мълчаха.

— За какво си се домъкнала? — попита Барди неканената гостенка. — Зная за делото, утре ще се срещнем в съда.

— Искам да поговорим насаме. Не искам любовницата ти да ме притеснява.

— Не чувстваш ли, че си много нахална, впрочем ти винаги си била такава.

— Тази се домъкна отнякъде и заяви, че е твоя жена — намеси се Малона. — Каква е всъщност? И колко жени имаш?

Барди усети, че през днешният ден играта съвсем задебеля и започва да губи почва под краката си.

— Наистина, все още се води за такава и още не сме разделени официално. Но тя ме напусна и отиде да живее при друг мъж. Розамунда, ако искаш да ми съобщиш нещо, казвай го пред Малона. Нямам тайни от нея и не разполагам с много време — обърна се той към натрапницата.

— Добре, слушай. Няма да ти дам развод и ще оттегля молбата си от съда, защото искам отново да се съберем. И ще забравя за авантурата ти с тази мексиканка, която е доста хубавичка, макар със сигурност да е от долно потекло. Все пак отбелязвам, че имаш добър вкус към хубавите жени. А ти защо толкова си се скапал?

— Ще ѝ избода ли очите на тази кучка — скочи Малона. — Да си отива при мъжа, заради когото те е напуснала. Само една голяма идиотка може да го направи.

— Почакай малко, искам да изясня нещо — възпря я любимият ѝ. — Розамунда, защо не желаеш да се разведеш с мен?

— Защото няма да остана при онзи мухльо. Тогава ти имаше пълно право да го наречеш такъв, но аз излязох глупавата, че се поведох по акъла му. Не му дадох главната роля и той не успя да ме уреди никъде. За какво ми е? Покрай тебе поне получавах няколко реплики — ядосано избухна в сълзи бившата принцеса.

Барди направо остана като гръмнат от подобна наглост.

— Знаеш ли какво? Постъпвай както искаш, но сега се измитай оттук — настоя той.

— Тя обезателно трябва официално да се раздели с теб, иначе ще останеш обвързан. Тукашният закон го изисква, научих го от жените, с които разговарях по магазините. И трябва да престане да си прави илюзии спрямо теб, защото чакам твое дете, а тази кучка е ялова!

Този път Барди забрави да затвори уста и едва малко по-късно се сети, че държанието му не е много редно, затова се доближи до

Малона и я прегърна.

— Защо не си ми казала досега?

— Защото не исках да те ангажирам със себе си, беше прекалено зает с други, много по-важни работи. Чу ли какво ти се каза, кучка такава? Изчезвай!

Все още разплакана от яд, Розамунда излезе навън и скоро шумът от колата ѝ се отдалечи.

Гургилът Кико, който се навърташе над тях, за да не изпусне сцената, озадачено се почеса по голото си теме. От горният етаж се дочуха стъпките на Рок, който слезе по стълбата и завари Малона в прегръдката на приятеля си. Барди се откъсна от нея, хвърли към ключа на лампите и угаси осветлението.

— Какво правиш? — попита Рок в тъмнината.

— Ш-т-т, тихо! — прошепна Барди и започна да му разказва за срещата си с федералните агенти, а Малона пипнешком тръгна към кухнята и докато вървеше към нея, се радваше на приятното чувство на победа.

— Ситуацията става доста критична — отбеляза Рок, след като го изслуша. — Бих казал направо безизходна. Кой в този свят би повярвал на истината за моето изчезване?

— Никой — отвърна Барди. — Затова трябва да вземем необходимите предпазни мерки. За начало, смятам да те прехвърля в къщата на Горо, а Дасо може да оправи останалото. Сега ще отида да го доведа, той обезателно трябва да бъде с нас, докато те откарвам натам. И ако тези типове отново се появят, младежът ще знае какво да направи. Напоследък работи доста свободно с мисъл формите, сигурно ще ми бъде нужен утре в съда. Впрочем, докато окончателно не се „разбера“ с федералните агенти, младежът не трябва да се отделя от мен, както му бях наредил в другата Америка. Знаеш ли, че Малона е бременна? Не вярвам да ме лъже.

— Дочух го, подслушвах от стълбата. За това ще помислим после, засега твоят свят се намира доста далеч.

— Прав си — въздъхна приятелят му. — Днес ми се насъбра доста. Изчакай ме, докато пристигна с Дасо, през това време пригответи багажа си.

Барди влезе в гаража през кухнята и отвори дистанционно вратите му. След като изкара колата навън, забеляза, че някаква друга,

която бе спряла малко по-назад по улицата, също запали мотора си и го последва, а това продължи до къщата на Горо и съвсем не изглеждаше добре. Той паркира пред нея, позвъни на вратата на магьосника и за щастие му отвори самият младеж. Барди му посочи колата без да му дава обяснения, защото се страхуваше от подслушване. Младият магьосник беше достатъчно съобразителен да не задава въпроси и бързо се настани на седалката до шофьора. След като включи мотора, Барди най-сетне му обясни какво се иска от него, след това му посочи в страничното огледало светлините на фаровете зад тях.

— О, това е много лесно — каза Дасо. — Сега ще забравят за какво са тръгнали и къде са пристигнали — Ще ги накарам да завият в първата пресечка.

Барди още веднъж мислено благодари на съдбата, че го срещна с този изключителен момък. Вече изобщо не се съмняваше, че от него ще излезе много велик магьосник.

След като стигнаха дома му, той вкара колата в гаража и затвори вратата му, после грамадният му приятел едва се събра в нейния багажник, но провеждането на тайното му преместване го изискваше. Не мина много време и те отново паркираха пред къщата на Горо. От тези, които ги бяха следили нямаше и помен.

— Продължавай да си пускаш брада и мустаци — каза Барди, след като Рок се измъкна от неудобното си укритие. — А аз ще помисля какво мога да направя за смяната на твоята самоличност. Мисля, че докато Дасо е покрай нас двамата, няма да имаш проблеми. Но за всеки случай, още утре го накарай да ти купи тъмни очила.

Докато се връщаше към собствения си дом, мисълта са забременяването на Малона го преследваше. Действително, че в неговия свят всеки крал можеше да прави каквото си поиска и да има колкото пожелае жени и деца, но моралните му устои, придобити още в Ландирия, изключително го потискаха. Това, което бе направил не беше добре прието нито в родната му страна, нито дори в Холивуд. Той се проклинаше за проявената си слабост и не знаеше как да постъпи. Същевременно чувстваше, че макар и по различен начин, обича едновременно и Хелга, и Малона. Но ако се завърнеше в неговата Америка, как щеше да скрие този факт от близките си и трябваше ли да го направи? Конфликтът в него нарастваше и трябваше да го разреши. Докато се приближаваше към къщата си, той реши да покани

Малона на вечеря. На масата, на неутрална територия, щеше да издебне удобен момент, за да обсъди с нея неудобната тема.

Красивата му възлюбена прие с радост поканата, това беше първото посещение на ресторант в живота ѝ. После Барди я настани на седалката и я откара до едно от скъпите заведения, които някога предпочиташе, където по-голямата част от персонала го познаваше. След като спря пред него, той остави ключовете на таблото на колата и кимна на служителя, който трябваше да я паркира, после поведе Малона по червената пътека, която водеше до въртящата се врата на добре осветения вход.

Докато се хранеха, тя с истинско удоволствие разглеждаше изящните прибори по масата и бързо схващаше как се борава с тях, а острият ѝ усет отлично анализираше съставките на храната и вкусовете ѝ качества, което разширяваше възгледа ѝ за нейните бъдещи кулинарни занимания.

Загрижен за предстоящата тема на разговор, Барди наблегна на силният алкохол, който пареше по небцето му и загряваше вътрешностите на неговото тяло, след това се просмукваше в кръвта, за да замъгли и отпусне напрегнато му съзнание.

По време на разговора с нея, той се разпростря върху местните навици и приетият начин на държане, после нагази в по-дълбоки води и спомена кои от постъпките на холивудското общество се смятат за уместни и кои за неуместни, накрая, сякаш между другото ѝ каза за абортите, които тукашните жени извършват при нежелана бременност.

— Разбирам накъде биеш — каза Малона и остави приборите в чинията си. — Но аз ще родя сина си, който ще стане велик войн, също като неговия баща. Можеш да бъдеш спокоен, няма да ти се натрапвам като онази жена, която изгони от къщата си. За раждането на детето ми ще знаят само тези, които си решил да уведомиш и няма да ти създавам никакви семейни неприятности. Когато те срещнах за пръв път и те харесах до болка, аз поех своя риск. Доволен ли си от обяснението? От тебе искам само едно: когато си в моята страна, да ме обичаш. Ако успеем да се завърнем там, разбира се.

Обзет от гузна съвест, която дори алкохолът не можеше да заглуши, Барди хвана ръката ѝ, повдигна я и я целуна. От погледа на Малона бяха изчезнали светлинките на хищник и в тях се бе появила някакво ново, едновременно твърдо и гальовно излъчване. Тя бе

проявила разбиране, което не беше очаквал и заслужаваше повече, отколкото можеше да ѝ даде. Природната ѝ интелигентност и такт бяха надминали всички негови очаквания. Той си даде сметка, че такива жени се срещат изключително рядко и с нищо не бе заслужил присъствието си до нея, а този факт единствено можеше да се обясни с прищевките на гургила Кико.

Барди повика келнера, за да плати сметката и след като го направи, помогна на Малона да стане от стола си, хвана я под ръка и я заведе до колата, която вече го очакваше паркирана пред входа на ресторанта. След като се завърнаха в дома му, те осъзнаха че за първи път са сами. Нощта и милувките бързо премахнаха угризенията му, изпълниха го с чувство на свобода и той се предаде на подлудяващата го страст, която бе неспособен да преодолее.

На следващия ден Барди отиде в съда, придружен от двамата намерени свидетели и Дасо, на когото обясни целта на процедурата. Оказа се, че Розамунда не беше изтеглила молбата си за развод, но бе добавила към нея големи парични претенции. Тогава младият магьосник се развихри и създадените от него мисъл форми бързо парираха действията нейния адвокат, който започна да пелтечи несвързано. След това вниманието му се насочи към съдебните заседатели и съдията.

Делото приключи за около петнайсет минути и Барди получи развод. Претенциите на Розамунда не бяха удовлетворени и тя излезе от залата, бледа като платно. Всъщност бившата принцеса най-последно си намери това, което отдавна си беше търсила, за да изчезне окончателно от живота му.

На излизане от съда, Барди случайно мярна физиономията на човек, който вървеше по улицата, а тя се оказа неприятно позната. Принадлежеше на Бени Гонсалес с прякор Коко, съмнителният посредник при доставката на патроните, преди второто им завръщане в Ландирия. Навремето той го бе свързал с дон Вито Ламперони, който от своя страна го беше предал на Федералното бюро за разследване и вместо да му изпрати уговорените за петстотин хиляди долара наемници, му сервира отделението за борба с тероризма, ръководено от Рок Свенсон. Фактически дон Вито му бе откраднал тази сума, която не беше малка, а единственият човек, чрез който можеше влезе във връзка с него и знаеше къде се намира, беше Коко. Барди дръпна

Дасо за ръкава и се затича след него. Сякаш усетил опасността зад гърба си, дребният човек неочаквано ускори крачка, но след малко изви глава, позна го и хукна да тича.

— Спри този червей! — извика току-що разведеният крал.

Дасо се взря в бягащия силует и Коко застина на място. След това се обърна и каза с мазен тон:

— Извинявай, Бърт, но сега имам бърза работа. Някой друг ден можем да поговорим по-дълго. — Кажи ми накратко, направи ли революцията на острова, която трябваше да филмираш?

— Слушай, мръсен мошенико. Ти си знаел за предателството на дон Вито, но ме заведе при него, а той ми открадна петстотин хиляди долара и ме предаде на федералните. Не обичам мръсниците и те трябва да бъдат наказани. Тръгвай с мен и ме заведи при онзи гаден тип, защото единствен ти знаеш къде се намира. Не мога да го открия адреса му нито в телефонния указател, нито в регистрите на данъчната служба.

— Да не си луд? — изкриви се от страх лицето на Коко и мустачките му увиснаха. — Нали ако те заведе при него и си поискаш парите, той ще ни ликвидира?! Не съм виновен, че те е изиграл, на времето съвсем честно си свърших работата.

— Дасо, провери дали този лъже.

Младият магьосник се съсредоточи за момент и отвърна:

— Лъже, но отчасти. Предполагал е, че дон Вито ще те предаде, но не ти е казал, за да не си развали отношенията с него.

— Х-м-м — замисли се Барди за момент. — Хайде тръгвай, копеле. Гарантирам, че нищо няма да ти се случи.

— Барди, недей, моля те! — падна на колене Бени Гонсалес, с прякора Коко.

— Дасо, направи го послушен, както искам същото да се случи с всички, които скоро ще срещнем.

— Нямаш проблеми — отвърна младежът и Коко тръгна към колата му като куче, завързано на каишка.

След около половин час обикаляне по различни пътища, съгласно указанията на мошеника, Барди натисна спирачката и спря автомобила си пред висока двукрила врата, върху чиито колони се мъдреха телекамери. Коко се измъкна навън като сомнамбул, натисна бутона на домофона и каза няколко думи. Високите железни крила

започнаха безшумно да се разтварят и Барди позна широката пътека, покрита с дребен чакъл, която водеше до трите стъпала и портала на малкия замък, изработен от скъпо дърво. Той излезе от колата, заедно с младия магьосник, направи знак на Коко и тримата тръгнаха по пътеката. Пред портала вече ги чакаха няколко индивиди с вид на горили, които държаха в ръце автоматично оръжие.

— Дасо, започвай да действаш.

— Заповядайте, заповядайте — каза любезно единият от горилите и се спусна да натисне позлатената дръжка пред тях. — Дон Вито Ламперони сигурно ще ви посрещне с голямо удоволствие.

Той ги придружи до вече познатия на Барди салон, обзаведен със старинна мебел и скъпи картини, в който отново се намираше остриганият мъж с къс врат, дебела шия и сиви очи, но този път те издаваха необикновена почуда. Беше седнал в кресло в стил „ампир“ и бе самият дон Вито Ламперони, един от босовете на местния подземен свят, за когото кражбата на петстотин хиляди долара не представляваше нищо особено.

— Салваторе, какви ги вършиш! — развика се той. — Защо ми водиш хора, които не съм повикал?

Въпреки блокировките в мозъка си, под крачола на Коко се появи малка миризлива локвичка. Беше се напикал от страх. Червеният белег по лицето на дон Вито доби кървав цвят и той направо изрева:

— Изгони ги оттук, говедо такова!

— Н-н-е м-м-ога — заекна горилата. — Т-те са м-м-ного д-добри м-м-омчета.

Дасо погледна въпросително към Барди, който досега си мълчеше, но реши да проговори.

— Така ли посрещаш хората, с които си в делови отношения? — попита той.

— Какво искаш? — изръмжа мафиотът.

— Дължиш ми петстотин хиляди долара, плюс твоето предателство. Ако обичаш, извади писалката си и напиши чек на тази сума.

— К-какво нахалство?! — също заекна мафиотът и лицето му стана мораво, след това той бързо посегна към огромния пистолет, който лежеше на масичката пред него.

— Сега! — погледна Барди към Дасо.

Дон Вито насочи страшното оръжие към няколко скъпи статуетки и с няколко изстрела ги направи на малки късчета, след това опря оръжието в слепоочията си.

— Дасо, недей! — извика Барди. — Остави го да напише чека!

Мафиотът свали оръжието и го захвърли върху скъпия килим. След това по лицето му лъсна широка усмивка и погледът му стана чист и невинен, като на агне.

— Барди, едва сега осъзнах колко несправедливо постъпих с теб, но ще те компенсирам. Вместо петстотин хиляди, които ти дължа, ще ти върна един милион. Трябва да си платя за предателството.

Дон Вито се насочи към старинното писалище в дъното на салона, отвори чекмеджето му, извади от него чекова книжка и с театрален размах написа декларираната сума.

— Сега доволен ли си момчето ми? — каза той мило, след като му връчи чека — Какво още искаш да направя за теб?

— О, можеш още много — отвърна любезно Барди. — Къде се намира счетоводството ти? Искам да разбера с какви суми разполагаш и в кои банки се намират.

— Разбира се, момчето ми. Ела с мен.

Ръководителят на операцията намигна на Дасо и той го последва. Дон Вито ги заведе до една от съседните стаи, където заобиколен от няколко компютъра седеше някакъв невзрачен тип, който примигваше като плъх.

— Хайде, уважаеми, да започваме — каза Барди и отново намигна на младежа.

След около половин час, всичките „спестявания“ на собственика на късия дебел врат бяха преведени на болници, благотворителни фондации и сиропиталища. Самият дон Вито изглеждаше извънредно доволен от станалото и се чувстваше отлично в ролята на много голям филантроп.

— Пак заповядайте, момчета — каза мафиотът след като ги изпрати до входната врата, където горилите му се разхождаха на четири крака и блееха като овци. — Миличкият, колко е кротък — поглади той най близкия главорез по темето.

Барди спря колата пред първата му попаднала банка, осребри чека и преведе сумата на собствената си сметка. След това пусна Коко и накара Дасо да го освободи от принудата, а изпотеният от

притеснение посредник тръгна в неизвестна посока, преплитайки крака. От нервното напрежение, което бе изживял, в косата му се бе появил бял кичур.

— Дасо, трайно ли наложи мисъл формите в съзнанието на дон Вито и неговата компания?

— Съвсем трайно, шефе — отвърна Дасо с обръщението, което напоследък му бе харесало. — За теб бих направил всичко, което поискаш, винаги съм се възхищавал от постъпките ти — мярна се в очите му израз на преданост.

„Е, чак пък толкова — помисли вече забогателият крал във временна оставка. — Сигурно само аз си зная треските за дялане.“

Днешният ден сигурно беше изпаднал в по-добро настроение от вчерашния, защото не му предлагаше неприятности. Барди закара младежа до къщата на Горо, поговори известно време с Рок, като се опита да го успокои, че скоро всичко с него ще бъде наред, после се отправи към снимачната площадка.

Когато през вечерта се завърна в дома си, той стигна до простия извод, че готварските способности на Малона са нещо изключително, а усамотяването с нея повече от чудесно.

20.

Бяха изминали още две седмици и снимките на „Жестоко преследване“ вървяха по определения график. Барди яздеше кон, преследваше бандити и стреляше с халосни патрони, а до раздялата с влюбената в него съдържателка на публичен дом и до самотното разтваряне на силуета му в синия полумрак на падащата вечер, оставаха няколко снимачни дни. Федералните агенти го посетиха още веднъж, но с помощта на Дасо, Барди направо ги отказа да се занимават с него и случаят се отпрати в архивите на Федералното бюро за разследване под графата „неразрешени Происшествия от втори тип“. Там се намираха и други случаи на необясними явления, които включваха не само изчезването на хора, но и на яхти, самолети и кораби, така че загадките само се увеличиха с една повече.

Рок Свенсон обрасна с достатъчно косми по лицето, сложи си цветни контактни лещи и реши да излезе от анонимност. След това Дасо гордо седна зад волана на колата на Горо и заедно него се отпрати към студиото на Барди, с намерението да го разнообрази, защото грамадният мъж ставаше все по-унил. Той вече разполагаше с необходимите фалшиви документи на името на Пери Янсон, за чието „издаване“ отидоха доста пари, но те бяха така прецизно изработени, че едва ли можеха да бъдат отличени от истинските. Младият магьосник бе помогнал за последвалата им регистрация от страна на съответните власти и неговото присъствие беше парирало задаването на излишни въпроси. Но с всеки изминат ден, Рок ставаше все по-нервен, раздялата със сина му и останалата част от семейството му, направо го съсипваше.

Обратно на него, Дзог се опиваше от естеството на работата си и почти не излизаше от специално пригледеното за него студио, където заедно с Пипо подготвяше острите каламбури, годни да разсмеят и умрелите.

Приятното усамотение на Барди и Малона приключи, поради зачестилите посещения, които не можеха да откажат. Откакто Дасо

успешно беше положил изпита си и бе получил шофьорска книжка, оттогава той всяка вечер им водеше на гости Горо и Рок, които изпитваха нуждата да се намират в тяхната компания. Малона им сервираше вкусна храна, а Барди силни питиета, след това и двамата се присъединяваха към разговорите, които обикновено се въртяха около начина за завръщането им в Теночтан.

През тази вечер, темата не беше по-различна.

— Е, докъде стигнахме с изводите си? — попита Барди, който стоеше на централното място на масата.

— До никъде — каза Рок умърлушено. — Силата на преобразувателите, с които разполагаме е малка, ако направим опит да направим прехвърляне с тяхна помощ, има опасност да попаднем кой знае къде. Самият ти каза, че атлантите разполагали с много по-мощен уред, с който се разпореждал главният им килог, впрочем ние вече го изпитахме на гърба си.

— Предлагам да направя самостоятелен преход — заяви внезапно Дасо. — Напоследък чувствам уменията си извънредно нараснали и мога да си позволя да предприема такъв риск. След това ще се върна при вас, за да ви кажа дали съм постигнал нужния ефект. Съгласни ли сте?

— А ако изобщо изчезнеш? — усъмни се Горо. — Напоследък си станал доста полезен и липсата ти ще ни разстрои допълнително. Защо да не се опитаме да извършим прехвърлянето по традиционният метод — с компютъра и моята магия?

— Защото гургилът Кико, който на времето се материализира в замъка на бедния Рогонал, изрично заяви, че енергетичните му запаси са изчерпани и не трябва да правим повече опити в тази насока. Така ли беше Рок? Нали и ти присъства?

— Да, вярно е — потвърди унило приятелят му. — Направо не виждам изход от ситуацията. Ако искаме да осъществим тази идея, трябва да рискуваме с наличните преобразуватели.

— Няма да го позволя, докато не ми разрешите да направя опита си — заяви твърдо Дасо.

— Тогава не остава друго, освен да гласуваме — предложи Барди. — Аз съм за — вдигна той ръка.

Рок последва примера му, без много да мисли, Малона извърши същото доста нерешително, а Горо дълго се колеба, докато накрая и

той повдигна своята.

Дасо извади преобразувателя и блед като платно се съсредоточи над него, после изчезна. Но не минаха и три минути, и той отново се появи пред тях в твърде окаян вид. Дрехите му бяха разкъсани и по тялото му се забелязваха грозни, кървящи рани. Той понечи да каже нещо, но се олюля и се строполи на пода. Малона грабна кана студена вода от масата, дръпна няколко салфетки и се спусна към него. Тя ги намокри и ги постави на челото му, след това хукна към кухнята, за да намери в аптечката на стената й превързочни материали, с чиято употреба любимият ѝ вече я бе запознал.

— Компресът с вода едва ли ще му помогне толкова — отбеляза Барди и взе чаша с водка, после се доближи до проснатия младеж и отля известно количество от добрата течност в полуотворената му уста.

Дасо примлясна, задави се и отвори очи.

— Слава богу — каза Рок. — Жив е.

Младежът се надигна и седна, а Малона да започна да почиства раните му и да ги превързва.

— Казвай какво стана? — попита го шефът му. — Разбира се, ако можеш да говориш.

— Попаднах в тъмен и ужасен свят, който едва ли може да се опише. След това някакви отвратителни зверове ме нападнаха, а аз не бях взел оръжие, за да се отбранявам. С големи усилия успях да се върна тук, преди гадовете да успеят да ме разкъсат.

— Лоша работа — отбеляза Рок. — Изглежда че ще трябва да отпишем тези преобразуватели като средство за завръщане. Щом Дасо не успя да се справи, ние съвсем няма да можем. Онези типове ни погодиха страшно мръсен номер.

— Така е — съгласи се Барди. — Сигурно количеството на кристалите не е достатъчно да активират нужната енергия за исканото прехвърляне, затова то става произволно. Още утре ще изпратя част от тях за изследване в престижна лаборатория, а за целта ще използвам съдържанието на повредения преобразувател, който прибрахме от Дилмон. Ако успеем да се справим със синтезирането на тези кристали, бихме могли да натъпчем голямо количество от тях в тръба със същия размер, като онази на атлантите, която ни изпрати в съсипания аналог на Холивуд. Мисля, че Гопо я нарече излъчвател.

— Да, но не знаеш дали конфигурацията на самите кристали няма да има значение — възрази приятелят му.

— И това се надявам да разберем. Стига Дасо да схване *същността* им, по-скоро принципът им на действие. Той вече спомена, че почти е овладял тази материя.

— Съвсем малко ми остава да го постигна — проговори със слаб глас раненият младеж. — Чувствам, че съвсем скоро ще мога да обхвана причинността на всяко явление.

— Дасо е извънредно способен — похвали го Горо, което досега не му се беше случвало. — Той вече ме надминава във всичко.

— Благодаря — отвърна младежът. — Подайте ми преобразувателя, ако обичате.

— Какво смяташ да направиш? — попита го Малона. — Току-що ти почистих раните и ги превързах, а те изглеждаха сякаш те бяха драли зли демони.

— Наистина бяха такива — опита се да се усмихне Дасо. — Преобразувателят ми трябва, за да премахна нанесените поражения.

— Дай му го на моя отговорност — каза Барди.

Малона изпълни искането му и малката златна пирамидка отново се оказа в ръцете на младия магьосник. Младежът се съсредоточи и изпадна в странен унес, сякаш заспа, след това превръзките и лепенките с марли паднаха от тялото му, чиято кожа остана идеално гладка.

— Страшен си Дасо — възхити му се Горо. — Демонстрира магия от най-висша класа.

Младежът се изправи и вече изглеждаше съвсем наред.

— Извинявайте, че ви причиних такова безпокойство — каза той смутено.

— Извинен си — заяви бившият му учител от името на всички. — Въсщност няма защо да се извиняваш, защото рискува живота си в името на общата кауза. Предлагам да вдигнем наздравица за Дасо, който почти е станал велик магьосник.

Всички вдигнаха чашите си и звънът им отекна в помещението. След това гостите поговориха още малко и си тръгнаха.

На другата сутрин Барди стана рано, извади компютъра си, включи интерната му връзка и започна да търси подходящо място, където би могла да извърши изследванията на кристалите.

Кристалографската лаборатория на Масачузетския технологичен институт му се стори най-подходяща. Тя се намираше в другия край на континента и поради часовата разлика вече работеше. След като се свърза с нея, той се договори за заплащането на исканото изследване и поиска точният пощенски адрес. После с помощта на нож извади няколко кристала от смачкания преобразувател, които се оказаха тъмно виолетови, постави ги в малка кутийка, която намери в едно от чекмеджетата, навярно останала от бижутата на Разамунда, целуна Малона докато тя още спеше и се отправи към най-близката куриерска служба.

Точно след три дни, той получи обратна пратка, която освен изпратената мостра съдържаха и плик, в който се намираше подробно описание на извършения анализ. Кристалите бяха кварцови и в кристалната им решетка имаше включвания на различни атоми на тежки метали, които както бе обяснено, нямаха естествен природен аналог, а структурата им беше на границата на аморфната. Барди не бе много вещ по въпроса, затова попита по телефона шефа на лабораторията дали е възможно такъв тип кристали да бъдат получени по синтетичен път, но отговорът беше категорично „не“. Още една от вероятните възможности за завръщане беше пропаднала. Но той не беше от тези, които се предават лесно. В главата му внезапно възникна нова идея, която всъщност бе вариант на твърде стара, но вече изпробвана и имаше шансове за успех.

През същия ден той поръча изграждането на сглобяем склад с олекотена конструкция върху терена на бившето си студио и след седмица, той беше поставен на указаното място.

Новината за невъзможността за производство на кристалите беше сломила Рок и Дасо, докато Горо изглеждаше твърде доволен. Малона също не показваше признаци на безутешност, изглежда оставането ѝ в Холивуд напълно я устройваше по съвсем обясними причини. И все пак тя съчувстваше на любимия си, който с всеки изминал ден ставаше все по-нервен. Дасо се опита да създаде копие на един от злощастните кристали с помощта на преобразувателя, но това се оказа над възможностите му.

Снимките на „Жестоко преследване“ приключиха и продуцентът Манделщайн покани Барди за участие в нов филм, но той категорично отказа, с мотива, че има нужда от почивка. През същия ден, той събра

тримата си другари по съдба и им раздаде различни задачи, които включваха закупуване на лекарства, книги, компактдискове с филми и информация, няколко видео-уредби със сгъваеми екрани, специални балони за съхранение на сгъстен водород, предназначен за двигателите на колите, пакети с хартия, тетрадки и голямо количество химикалки. Списъците завършваха с бормашини, шлайфове, флексове и дискове за тях, и металорежещи инструменти. След това раздаде на всеки кредитна карта, като не забрави да обясни на Дасо как се ползва. Оставаше му да ги заведе до склада и да им даде копия от ключовете за него.

— Какво си намислил? — попита го Рок, смаян от размаха на операцията.

— Скоро ще видиш. Смятам, че прехвърлянето ще се получи. Като му дойде времето, ще ти обясня.

Приятелят му сви рамене и се вмъкна в колата на Горо, който изглежда вече подозираше нещо.

Барди се насочи към студиото на Дзог, с когото напоследък почти не поддържаше контакт. Драконът го посрещна, обзет от вихъра на гениалните си хрумвания, които минаваха през мозъчния филтър на Пипо, за да станат още по-гениални. Огромните му очи блестяха от удоволствие.

— Какво те води насам? — попита той. — Казвай бързо, че сме заети.

— Готви се за заминаване — каза лаконично приятелят му.

— Какво-о-о? — изрева драконът. — Тук ми е много добре.

— Забравили, че в другия свят имаш деца? Мона, Луна и Дорго. Кой ще се грижи за тях, ако не ти?

— Така е — призна Дзог. — Само че драконите нямат толкова бащински чувства като хората. Те по природа са егоисти.

— Забрави ли, че вече почти се сватоса с Мидрика и Констарин, които ще допринесат за възстановяването вида ти?

— С тези ли грозотии? Не можем ли да отложим прехвърлянето за по-нататък? Тук всички си живеем добре.

— Не е така. Рок извънредно страда, а Дасо трябва да се върне в средата, която е предназначена за него. В света, в който голямата магия е напълно възможна, но още не е намерила великия си реализатор.

— Какво ме интересува този доскоро пъпчив младеж? Виж, с Рок работата стои другояче, а с теб не мога да споря. Изглежда, че отново ще трябва да се пожертвам — изпусна Дзог тъжен пламък със синкав цвят. — Ще мога ли да си купя поне хладилен камион, пълен с овнешки бутове? Впрочем не зная дали ще ми стигнат парите за такова начинание. След като бях заприличал на вейка, напоследък имах доста големи разходи, за да поправя това положение, а все пак съм на хонорар.

— Виждам — отвърна Барди. — Отново си надебелял, а ще трябва да летиш поне до пещерата на сестрите.

— Крилата ми напоследък заякнаха, може и да се получи. Не каза дали би подпомогнал добрата идея за хладилен камион, пълен с овнешки бутове, е, може и да са трупове. Едно пиленце ми подшушна, че сега имаш много парици. Предполагам, че си спомняш как на времето отделих половината от моите за каузата на Ландирия и ги вложих във фонда, който създаде, а после...

— Зная, зная — прекъсна го приятелят му. — И Горо от време на време ми пее същата песен. — Ще ти купя камион и ще го напълня с овнешки мърши.

— Добре ще направиш, защото фургонът, който остана на кораба е почти празен, а в тази мизерна страна, която открихме, не знам дали има и плъхове, макар че някой ми спомена за местни сърни и елени, които така и не видях. Съвсем не ми е ясно как сестрите са оживели. Сигурно от време на време тайно са си похапвали по някоя бабичка на пределна възраст. Там, където ги намерих, не растяха дори и киселици, макар че тези полезни растения ако не те хранят, поне утоляват чувството на глад. Та кога казваш, че тръгваме? Сигурен ли си, че ще можеш да извършиш прехвърлянето?

— Почти — каза Барди. — По-скоро имам интуитивна вътрешна увереност. Смятам да го направим в понеделник, след четири дена.

— Добре, че поне ми оставяш време за неделното предаване, което има най-голям рейтинг. Но какво да обясня на продуцента? Ами на Пипо, който ми стана толкова близък?

— Излъжи ги, че отново отиваш да се лекуваш, защото имаш сериозни здравословни проблеми. Извини се и на зрителите.

— Ще се наложи да го направя — въздъхна Дзог. — Къде ще бъде сборният ни пункт?

— Където беше и предишния път. На мястото на студиото ми построих голям сглобяем склад. Ще се побереш в него, заедно с камиона. Ще те чакам в девет сутринта, бъди точен.

— Винаги става на твоята, ала какво да те правя? С каквито се събереш, такъв ставаш — каза му драконът за довиждане.

Барди напусна студиото на Дзог и след половин час се озова при Джон Мендоса, човекът с безпределните възможности, който му бе доставил цялото военно оборудване, преди заминаването в Ландирия, с изключение на злополучните патрони на дон Вито. Барди го помоли да му намери две базуки и колкото може заряда за тях, както и стотина „лимонки“, с мотива, че при снимането на филма на острова, специалните ефекти не са му били достатъчни. Мендоса се съгласи и каза още утре да смята работата за уредена, имал нещо предвид. Барди го напусна, мина през магазин в който продаваха компютри и електронна техника, закупи пет „лап-топа“, няколко цифрови камери и фото-апарати, после натовари багажника на колата с промишлени количества батерии, мина през часовникарски магазин и придоби стотина часовника, като също поиска за тях резервни батерии, после посети оръжеен магазин, откъдето се снабди патрони за пистолетите, накрая мина през магазин за риболовни принадлежности и доволен от направените покупки се отправи към дома си, където сигурно го вече го очакваха другарите му по съдба. Единственото, което оставаше, бе да получи отчет за направеното от тях през изтеклия ден и след това да вечерят. А след това... Е, би могло да се предположи.

21.

Очакваният ден беше настъпил. Барди обикаляше из вътрешността на склада и щателно проверяваше неговото съдържание. След като се увери, че нищо от направените покупки не липсва и дори конете са докарани, той обърна глава към групата от хора и дракон, които го гледаха с известно недоумение.

— Досещам се, че искаш да повториш номера със студиото, както стана някога, когато пристигнах в него, за да обезвредя терористи — каза Рок. — Само че сега не виждам как би се получило.

— Разчитам на моята подготовка и твоето съдействие — отвърна приятелят му. — Горо също трябва да се включи, заедно с най-важното лице, необходимо за успеха на прехода ни в другия свят.

— Кого имаш предвид? — запита грамадният мъж.

— Твоят лангедон, Линифер. Нали Кико каза, че го е прикрепил към теб, а той му е родственик, следователно също е вид гургил. Кико изрично заяви, че след няколкото предишни прехвърляния, осъществени с негова помощ, е изчерпал лимита си от енергия, с който всеки гургил разполага, но това не се отнася за роднината му Линифер. Така че преди да пристъпим към действия по прехвърлянето, помоли му се искрено да ни съдейства. Направи го мислено, ако се притесняваш да го кажеш на глас. Не зная защо, но чувствам, че твоята молба ще помогне отново да срещнем близките си, а гургилите би трябвало да са отзивчиви същества. Ако те разсейваме, можеш да се уединиш се в някой от ъглите на склада.

Рок Свенсон го погледна изненадано, но от всичко, което беше видял и преживял през последните петнадесет години, усети, че Барди говори съвсем сериозно и това може би бе последният им шанс за завръщане. Освен това Линифер му беше дал знак за присъствието си, когато на вечерята в двореца на Славна Победа материализира доста банани без помощта на преобразувател. Русокосият гигант въздъхна и се отправи към едно от указаните места. След това устните му беззвучно се размърдаха.

Барди взе един от новозакупените компютри, включи го и отвори файла със заглавие „Пребиваване в Холивуд“, в който предишния ден беше описал перипетиите на всички, по време на престоя им в Холивуд, отново кликна с курсора върху „File“ и щракна два пъти с него върху „Save As“, след което написа в прозорчето „Завръщане в Теночтан“. Този път леко бе променил тактиката на прехвърлянето, но по същество тя си оставаше същата. Сега му оставаше само да кликне върху бутона „Save“, но все още липсваше произнасянето на заклинанието и евентуалното съгласие на Линифер.

— Горо, извади прословутата си книга и се пригответи за прочитането на нужния текст — каза той.

— Няма да стане — каза магьосникът и очите му се навлажниха.

— Какво искаш да кажеш?!

— Реших да остана тук, дойдох само за да се сбогувам с вас. От сега нататък Дасо ще ме замества, но за да стане пълноправен магьосник, ще трябва да се закълне със страшната клетва на Мордолох, повелителят на магьосниците.

— Добре ли обмисли решението си? — попита Барди. — Тук нямаш приятели и никой няма да те погледне, ако закъсаш със здравето, а годините ти съвсем не са малко.

— Зная това и доста се привързах към вас, но искам да свърша земния си път на топло, уютно и спокойно място. Не желая повече битки и студ, стигат ми. Дасо е много по-способен от мен и едва ли повече ще имаш нужда от уменията или съветите ми. Оставям ти и авоарите си в трезора на замъка в Славна Победа.

— Ще ми липсваш — призна Барди. — Освен това правиш голяма жертва.

— И ти ще ми липсваш, но този път няма да отстъпя от взетото решение.

— Защо е необходимо Дасо да се закълне? — попита учудено Малона. — Той и без това е станал отличен магьосник.

— Защото Мордолох *дава способността и таланта*, моето момиче, но ако те не се употребяват правилно, може и да ги *отнеме*. Един *истински* магьосник никога не трябва да се опива от могъществото си и да го използва за користни цели. Едва тогава ще остане такъв. Дасо, готов ли си да започнем?

— Да — отвърна младежът. — Но досега не знаех за съществуването на такава клетва. Наистина ли е необходима?

— Тя е обезателна — отвърна Горо. — Готов ли си да повтаряш след мен? — извади магьосникът древната си книга и я разтвори на последната страница, където беше пъхнал някакъв лист.

— Да — отново потвърди Дасо, който вече изглеждаше смутен.

— Аз, Дасо, верният роб на Мордолох, повелителят на магьосниците се заклевам...

— Аз, Дасо, верният роб на Мордолох, повелителят на магьосниците се заклевам...

— ... никога да не пристъпвам позволеното от морала на обществото.

— ... никога да не пристъпвам позволеното от морала на обществото.

— Да помагам на бедните и да защитавам онеправданите, да не се възгордявам и да бъда верен на краля си...

— Да помагам на бедните и да защитавам онеправданите, да не се възгордявам и да бъда верен на краля си...

— ... и ако изневеря на клетвата си, демоните да ме изгорят като прилеп над силен огън, и от мен дори спомен да не остане!

— ... и ако изневеря на клетвата си, демоните да ме изгорят като прилеп над силен огън и от мен дори спомен да не остане!

— Честито — каза Горо и прегърна момъка. — Сега вече си пълноправен магьосник. Връчвам ти и книгата за заклинания, най-ценното, което имам.

— Не мога да приема такъв скъп подарък. Зная съдържанието й наизуст, а тя ти е необходима за престиж пред клиентите.

— Младежът е прав, не може да ти отнеме такава скъпоценна вещ — каза Барди. — Между другото, ти полагал ли си такава страшна клетва?

— Има ли значение? — тросна се Горо, важното е, че Дасо се закле, ако разбра защо го направих.

Барди се приближи към него и го прегърна.

— Разбрах и ти благодаря — пошушна той в ухото му.

Старият магьосник се бе опитал за последен път да му бъде полезен, понеже ако поискаше, Дасо би могъл да манипулира всеки,

дори и него. А подобна мисъл изобщо не трябваше да минава през главата му.

— Готов съм — върна се Рок при тях. — Ако изобщо съм успял в молбата си.

— Какво се мотааете? Омръзна ми да стоя до този хладилен фургон и да мисля какво има във вътрешността му — обади се Дзог от вътрешността на помещението.

— Ела да се сбогуваш с Горо — повика го Барди. — Той реши да остане в Холивуд.

Драконът се приближи до групата им, като внимаваше да не настъпи някой без да иска, после раздвоеният му език изхвъркна и близна старият магьосник по бузата.

— Това е вместо целувка за довиждане. Съжалявам, че вече няма да има с кого да се заяждам.

— Пожелавам ти още много деца — каза Горо задавено. — Може би ти беше най-близкият ми приятел, въпреки че обичах да те ядосвам. Барди все пак се големееше и пазеше известна дистанция. Знай, че винаги ще си спомням за теб и ще ми липсваш — едва не се разплака магьосникът. — Довиждане Рок, довиждане Малона — прегърна ги старецът един след друг и тръгна да излиза от склада.

— Почакай да изкарам колата ти пред склада, не ми каза и кое заклинание да използвам за прехвърлянето — извика след него Дасо.

— Онова, за осъществяване на желания — отвърна старецът. — Подарявам ти автомобила, и без това ти го избра, а аз не мога да го карам.

Преди младежът да успее да му благодари, Горо мина през отворената врата и зави покрай външната стена на постройката, за да изчезне от полезрението. Той *наистина* ги напусна, а последните му постъпки бяха *съвсем* благородни — беше успял да се извисил над самия себе си.

— Рок, моля те вземи двете базуки и ги зареди, после ми донеси една от тях — каза Барди след като преглътна буцата в гърлото си. — Може би след прехвърлянето ще се наложи да стреляме — уточни той. — Дасо, започвай да произнасяш заклинанието, дай ми знак, когато си готов.

Докато младежът бърбореше неразбираемите думи, Рок Свенсон се върна при Барди и му подаде тежкото оръжие. Той го нарами, изчака

кимването на младежа и кликна върху бутона „Save“. Всички изпитаха обичайното за всеки преход замайване, след това складът, заедно със съдържанието си, се стовари пред двореца в Теночтан.

Барди изскочи навън заедно с Рок и двамата натиснаха спусъците на базуките. Реактивните снаряди полетяха към стъкленото око на уреда, насочен към тях, избухнаха и на мястото на попадението остана голяма овъглена дупка.

Едва сега кралят се обърна и се огледа. Артилеристите бяха изпопадали по оръдията си, факлите в ръцете им още горяха и те явно не бяха успели да ги поднесат към отворите за запалване в дулата им. Бойците от войската му изглеждаха като заспали, а комтуните бяха паднали върху настилката на площада и телата им се извиваха в странни гърчове. Беше ясно, че след мига, в който бяха прехвърлили групата на Барди в подобие на Холивуд, главният килог и мандалоните му бяха осъществили нова страшна психотронна атака. Всред цялата замряла околна картина, единствен Гопо се пулеше насреща му и още поклащаше пръта с белия парцал, готов да го захвърли и да побегне. Преди да успее да проговори нещо в своя защита, Рок мълниеносно извади пистолета си и го застреля на място. Малкото човече се свлече на площада и от пробитата в челото му дупка закапа бледа кръв. Дворецът, със зейналите се срещу тях отвори изглеждаше като мъртъв, без признаци на човешко присъствие.

— Дасо, бързо идвай на помощ! — изрева Барди. — Веднага се заеми с комтуните!

Младежът се затича към тях откъм вратата на склада и пътъм извади преобразувателя си, след това клекна, наведе се над него и остана във сгърчена поза. Потта отново закапа по челото му и лицето му почервения от напрежение. Не мина много време и един от комтуните се надигна, приближи се към него и сля усилията си с неговите във вече обединеното им съзнание. Един по един, останалите му съплеменници също се надигнаха и се присъединиха към тях.

— Залегнете! — изрева Барди, защото артилеристите внезапно излязоха от вцепенението си и поднесоха факли към дулата на оръдията, съгласно заповедта, която бе дал преди да изчезне от този свят, а сега беше късно да ги спре.

Тътенът на залпа почти ги оглуши, отворът в стената, пробит от базуките, стана троен. Един по един, бойците също започнаха да

излизат от вцепенението си и да придобиват нормален вид. Украсеният с диадема от пера войн, който се приближаваше към тях, не можеше да бъде друг, освен Мокатек.

— Тези атланти лошо нещо — каза той на сравнително сносен ландирски. — За малко нас всички да убият. Какво онова голямото? Досега го нямало — посочи той склада.

— Това е наша собственост — рече Барди и посочи Рок. — На него и на мен — поясни той.

— Значи не трябва да го пипа — установи Мокатек.

— Точно така — отвърна кралят и си помисли дали вождът вече е разбрал значението на думите „торен бръмбар“ и „дивак“.

Мокатек ги напусна, за да отиде при своите, а той забеляза сина си, който заедно с Нилс се промъкваше към тях.

— Татко, преди малко имах чувството, че действителността около мен се изгуби, затова дойдох да те попитам дали наистина е било така. Никога досега не бях изпитвал такова непривично усещане — съобщи Викто, който без разрешението на Бино и Заган бе проявил инициативата да стигне до челната част на войските. — Изгубих усета за реалност и наоколо всичко изглеждаше като замръзнало, сякаш времето бе спряло хода си.

— Сигурно е било точно така, момчето ми — каза Барди. — Атлантите са провели могъща психотронна атака, която е блокирала мозъчните ти възприятия, но едва ли ще имат възможността да я повторят. — Ела да те прегърна!

— Защо? — учуди се синът му, вече долепен до гърдите му. — Какви са тези изблици на нежност по време на битка, която още не е приключила.

— Беше възможно да не се видим повече — каза Барди. — Всъщност, докато си усещал, че нещо ти се губи, аз съм се намирал в друг свят, където прекарах много по-дълго време. Но донесох оттам доста неща.

— Затова ли и Рок прегръща Нилс? А нещата, за които говориш, сигурно се намират в онази странна метална къща, встрани от артилеристите. Струва ми се, че преди малко я нямаше.

— Така е. Сега се връщай в ариергарда, тук ни остава още малко работа.

— А Горо къде е?

— Няма повече да го видиш. Остана в другия свят.

— В Холивуд ли? Той все ми говореше за него.

— Точно там. Дано да се чувства щастлив.

— Жалко, двамата често имахме интересни теми на разговори.

— Тръгвай обратно, после ще поговорим за него. — Рок, извикай Басото и Ерик, предстои ни влезем в двореца с десантните групи. Комтуните и Дасо също ни трябва.

След няколко минути, те нахълтаха в тъмните отвори на входовете и потънаха в дълбочината на голямата сграда, без да срещнат съпротива. Нарамили базуките и запасени с „лимонки“, Барди и Рок предпазливо напредваха в полумрака на неизвестното пространство. Десантниците ги следваха неотстъпно, с готови за стрелба арбалети. Странното шествие завършваше с групата на комтуните и младият магьосник, които следяха за появата на тъмни мисъл форми.

— Ще стреляте само ако бъдем нападнати. Всички атланти, които се намират тук, трябва да бъдат взети в плен.

Те обходиха помещенията на приземния етаж на двореца, но срещнаха само няколко уплашени прислужници. След това слязоха по една от стълбите, която водеше към огромните подземия, тръгнаха по централния им коридор, осветен от вече познатите магически глобуси и откриха една от залите с донори, споменати от Дилмон. Осветени от слаби светилници, нещастните жени пъшкаха върху наблъсканите един до друг матраци. В помещението миришеше на урина и човешки нечистотии.

— Излизайте навън, свободни сте — каза Барди, но те изглежда не го разбраха. Той вдигна една от тях, посочи изхода и я подбутна да излезе. Жената покорно се подчини, личеше че не притежаваше и капка собствена воля. Кралят повтори същите действия със следващата, която не показва по-различно държане. Едва след намесата на комтуните, останалите най-сетне разбраха какво се иска от тях и тръгнаха вкупом към изхода.

— Съзнанията им бяха натъпкани с черни мисъл форми — отбеляза Дасо. — Но ние ги припокрихме.

Същата история се повтори в двете съседни зали, оставаше третата, която по всичко изглеждаше, че се намира бърлогата на врага. Тя беше здраво залостена с дебела дървена врата. Рок даде знак на

десантниците да се отдръпнат и стреля с базуката, вследствие на което преградата пред него стана на трески. Десантниците нахлуха във вътрешността на помещението, което се оказа огромно и много добре осветено с магически глобуси. Край стените му се забелязваха многобройни масички, върху които се намираха преобразуватели, стъкленици с тъмни течности и други предмети със съвсем неизвестно предназначение. В противоположния край на голямата зала се бяха скупчили стотина кривокраки човечета, облечени в бели роби. Вероятно бяха учените, за които бе споменал Дилмон. Повечето от тях трепереха от страх.

— Ето ги великите радетели на чистата раса — каза Барди. — Още малко им остава да се насерат, след като вероятно вече са се напикали. — Дасо докарай някой от тях, за да научи езика ни под твой контрол. Например онзи, по-високия изрод, който изглежда техен началник, защото има златна лента на челото си.

Младежът изпълни нареждането и треперещото същество се доближи до тях. Барди му подаде една от пирамидките и направи необходимите жестове, за да разбере какво се иска от него.

— Можеш ли да говориш на моя език? — попита го той след малко на ландирски.

— Да — отвърна нещастникът.

— Как се казваш?

— Не е прието да съобщавам името си.

— Тогава си измисли някакво.

— Наричай ме Рилон, магистър на сложните науки.

— Колко прави дваисет и пет по дваисет и пет? — попита го Барди подигравателно.

— Шестстотин дваисет и пет — отвърна човечето. — Защо ми задаваш такива прости въпроси? А ти откъде се взе, за да унищожиш плода на целия ни труд?

— Откъдето трябва. Кажи на останалите ти сънародници, че ще запазя живота ви, но от днес нататък сте мои пленници. При най-малко неподчинение, ще ви убивам като кучета, каквито сте всъщност.

— Ние сме представители на велика раса, какво е куче?

— Всъщност е много благородно животно, но изразът е такъв. Добре, ще ви убивам като прасета. Не, и прасето е интелигентно същество. Ще ви смачквам като хлебарки, това сигурно е най-точния

израз. Тези инсекти са заслужили презрението на хората, поради навика си да се завират там, където не трябва, затова ги изтребват.

— Ние не сме хлебарки — възрази атлантът.

— Така е, вие сте нещо по-гадно, но в момента не се сещам за друго сравнение. Хайде, измъквайте задниците си навън.

— Как да измъкна задника си? — продължи с тъпите си въпроси кривокракият началник. — Той си е на мястото.

— Всички излизайте навън, без да пипате нещо по масичките — каза Барди. — Само някой да се протегне и ще му счупя ръчичката.

Този път сигурно беше по-ясен, защото все още уплашените кривокраки човечета започнаха да излизат от залата.

— Къде ще ги настаним? — попита Рок. — Доста са.

— По стаите в горните етажи на двореца, те сигурно и преди са били заети от тях. Ще ги охраняваме и ще трябва да ги храним. Ела с мен, трябва да продължим с огледа, макар че не вярвам да срещнем повече изненади.

— Нека за по-сигурно ще вземем с нас Дасо, Ерик и Басото. Но преди това нека да съберем инвентара на атлантите, защото виждам, че повечето им принадлежности са със златно покритие и ще привличат нездрави погледи, а някои от тях може да представляват неподозирана ценност — предложи приятелят му. — В раницата си имам празна торба, мисля, че ще ги съберем в нея. След като я напълним, предлагам да я оставим в един от багажниците на колите, където ще бъде на сигурно място. Няма да сбъркаме, ако заключим и самия склад.

— Правилно разсъждаваш — съгласи се Барди. Ще кажа на Дого да постави охрана пред него.

Двамата вкараха в торбата инвентара на атлантите, без да приберат стъклениците им, занесоха я в склада и след като я заключиха в един от багажниците, се върнаха в двореца, за да продължат с огледа на горните етажи. С изключение на тръбата, която лежеше смачкана на статива си зад огромния отвор направен от базуките и гюлетата и разкъсаните тела на главния килог и мандалоните му, които лежаха около нея, по останалите помещения липсваше присъствие на атланти. За един дворец, подредбата на стаите беше доста елементарна. Матраци, масички, кани, нощни гърнета с похлупаци, възглавници и рогозки. Дори нямаше столове за сядане. Великите радетели на чистата раса не се оказаха хора на лукса. Барди извика Бино и Заган и

им нареди да разпределят скупчените във фоайето на двореца пленници по по-големите помещения и да поставят охрана. След това задно с Рок подбраха няколко по-малки стаи за себе си и децата, и се насочиха към вътрешния двор. Между стената и основното тяло на двореца имаше няколко пристройки, в които се оказаха готварници. Кралят повика Малона и я помоли да се заеме с ръководството на персонала им. Тесният коридор покрай кухните водеше до една единствена трапезария с ограничен брой места. По всичко личеше, че бившите обитатели на голямата сграда са се хранили в нея на смени.

Барди се раздели с приятеля си, отново излезе на площада, където бойците му вече разполагаха лагера си и установи, че войните на Мокатек липсваха. Най-вероятно бяха плъзнали из града, за да извършат обичайните си грабежи. Внезапно му мина мисълта, че от съюзници, те лесно биха могли да се превърнат във врагове и той се замисли за бъдещото управление на завладяната територия, което трябваше да почива на строги принципи. От една страна хората на Мокатек не трябваше повече да ограбват мирното население, от друга всякакви спорове с тях бяха напълно нежелателни. Новите земи изискваха нови попълнения от негови войски, но това изискваше време. Някои от местните хора също можеха да бъдат обучени за военна служба, този път без да бъдат зомбирани. Във всеки от завладените градове трябваше да се организира гарнизон, който да брани жителите му от нежелани нападения. При конфликт, комтуните на Мокатек също биха могли да се превърнат в страшен проблем, с който дори и Дасо едва ли би могъл да се справи. В съзнанието на Барди постепенно се оформи някаква временна схема, която може би щеше да проработи. Тази вечер той обезателно трябваше да поговори с вожда на патлоките, за да се опитата да постигне разбирателство.

Кралят яхна Буцефал, който беше изведен от склада, заедно с останалите коне и тръгна да обхожда поставените постове, понеже някоя нова изненада от страна на атлантите би била твърде неприятна. Докато извършваше проверките, той си помисли, че рано или късно, те все някога щяха да се появят. Върховният им килог сигурно щеше да се интересува от съдбата на своите сънародници, с които досега вероятно бе осъществявал редовна връзка, а това можеше да доведе до нови изненади. Засега планът на неговите учени предполагаше поставяне на условия и това беше главната причина, животът им да

бъде запазен. Освен това Барди имаше сериозни намерения, относно бъдещото производство на техните кристали. Ако усвоеше тяхната технология, прехвърлянето в други светове нямаше да представлява значителна трудност. Нямаше да се нуждае от компютър, нито от магиите на Горо и помощта на Линифер. Дасо беше достатъчно умен, за да вникне в принципа на прехвърлянето и да обучи в него други лица, които да заместят мандалоните на главния килог. Но засега това бяха само мечти, неразривно свързани с грандиозните му замисли.

Той се представи *неговата бъдеща Америка* — индустриализирана, процъфтяваща и *чиста*. С термоядрени централи, произвеждащи евтина енергия, с мрежа от широки магистрали, изпълнени от превозни средства, които не произвеждат вредни емисии, с роботизирани ферми за добитък и автоматично обработвани земни площи, със заводи, които бълват изтънчена електроника и уреди за бита, като използват без отпадъчни технологии, с летящи машини, които за няколко часа стигат до Славна Победа; със задоволен и интелигентен народ, който живее в екологично чиста среда и има достатъчно свободно време, за да се занимава с изкуства, а съществуването на мафиоти, политици и Федералното бюро за разследване, щеше да бъде лишено от смисъл. В тази страна на мечтите му щеше да се намира грамаден киноцентър, пред който Холивуд би изглеждал като детска играчка. После той си помисли, че остатъкът от живота му едва ли би стигнал да осъществи бляновете си и изпита тъга. Засега трябваше да се задоволи с реалността на настоящето.

След като завърши инспекцията, кралят се убеди, че както винаги досега, Дого блестящо се беше справил със задълженията си. Той се върна на площада, срещна се с него и му нареди да направи списък на бойците, които не бяха женени. Именно те щяха да съставят ядрото на гарнизоните, които беше замислил. След това крал Барди слезе от коня и се отправи към избраната от него стая, за да си отпочине от днешният напрегнат ден.

Същата вечер, той направи тържествена проверка и раздаде награди на отличилите се бойци, като им връчи част от часовниците, закупени в Холивуд и им обясни как се борови с тях. След това покани Мокатек на вечеря и също му подари часовник, над който вождът доста се пули, но остана очарован от сигнала му за събуждане. Барди

проведе уморителен разговор с него и успя да постигне споразумение, след като надълго и нашироко му обясни предимството на плащането на данъци пред плячката от нападения и му обеща половината техните постъпления да отиват за него, но при условие, че остави комтуните си в Теночтан, а останалите войски прибере по селищата си. Кралят не му поясни какъв ще бъде размерът на тази половина, защото и той самият не знаеше количествата от стоки и зърнени храни, които щеше прибира от завоюваните градове и селата около тях. Данъците щяха да бъдат в натура, народите, които обитаваха неговата Америка, все още не бяха стигнали до идеята за техния паричен еквивалент. По-важното беше, че Мокатек остана доволен. След това вождът го попита дали ще остане в столицата, но Барди му каза, че ще остави в нея Дого, защото трябва да свърши някои работи в собствената си страна и едва след това ще се върне. От по-нататъшния разговор с вожда стана ясно, че Мокатек изобщо няма амбиции да притежава върховна власт и съвсем чистосърдечно му обеща да изпраща военна помощ, ако това се наложи. Противно на първоначалните очаквания, той се оказа доста свестен и коректен човек. По време на вечерята, двамата скрепиха дружбата си с безбройни купички от слабо местно алкохолно питие и дълго се тупаха по гърбовете, преди да паднат под масата, защото все пак успяха да се напият. След това Рок, Малона и Дасо ги завлякоха до стаите им, където юначните предводители потънаха в здравословен сън.

22.

На следващия ден, кралят се събуди с мисълта, че незабавно трябва да посети тоалетната, после се огледа и се сети, че тук няма такава. Той използва гърнето, което му навя стари спомени за Ландирия, погледна датата на часовника си, нагодена към календара на този свят и установи, че е крайно време да се прибира в Обединеното Кралство, където го очакваха кралица Хелга, дъщеря му Мейла и хилядите натрупани по време на отсъствието му проблеми. От момента, в който дванайсетте кораба бяха вдигнали котви, за да се отправят към Америка, беше изминала половин година.

Барди се облече и излезе на площада, където готвачите разсипваха на бойците остатъците от вчерашната вечеря, придружена от прясно опечени царевични питки. Още не беше стигнал до склада, когато пътят му бе препречен от грамадната фигура на Дзог.

— Не те ли е срам? — сгълча го драконът.

— За какво? — невинно попита Барди.

— За това, че снощи заключи хладилния камион в склада. Остави ме да умра от глад, а доколкото разбрах, ти през същото време си преял и препил с Мокатек. Дори си се прегръщал с този дивак.

— Остави вожда намира, той се оказа свестен човек. Нали отново трябваше да пазиш диета? Чака те окончателното сватосване с Мидрика и Констарин, и трябва да изглеждаш елегантен.

— С тези скумрии ли? Те са готови на всичко, стига да има кой да ги храни. Трябва да ти кажа, че външният ми вид изобщо не ги интересува.

— Да, но нали ще трябва да долетиш до пещерата им?

— А ти съмняваш ли се, че мога да го направя?

— От къде да зная? Ако имаш такова намерение, това трябва да стане по-бързо, защото утре потегляме обратно. Носиш ли някоя друга златна огърлица, подходяща за сватосването?

— Знаеш ли, стигнах до извода, че ще съм много по-убедителен, ако вместо огърлиците им занеса няколко овчи трупа. А златото мога

да го обещава.

— Как смяташ да реализираш пренасянето на подаръците?

— С твоя самар върху моя гръб. Само че този път в кошниците му няма да има бомби, а одрани овце. Сега бързо отключи склада и отвори вратите на фургона. Щом ще тръгвам, трябва да подкрепя силите си. И нареди на някой да ми донеси самара.

Барди изпълни желанието му и се отправи към трапезарията, където вече го очакваше неговото обкръжение — Дасо, децата, Рок и Малона. Закуската беше сервирана.

— Трябва да ви съобща нещо — каза той преди да започне да се храни. — Скоро ще тръгваме към Обединеното Кралство.

— Най-сетне — зарадва се Рок, а Малона изпусна паницата, която държеше и пребледня.

— Ние с Нилс така и не успяхме да се проявим в сраженията — каза намръщено Викто. — Дорго поне отвори вратите на Теночтан.

— Тогава един от зомбираните бойци за малко щеше да ме наръга с копието си, добре че комтуните и Дасо се справиха с положението. А баща ми изобщо не беше забелязал този кретен — отбеляза дракончето, но се виждаше, че изпитва известна гордост.

— Дорго, ти на два пъти постъпи геройски и ние всички се гордеем с теб — заяви Барди. — Но Викто и Нилс да не съжالياват, защото и те бяха подложени на не малки опасности и съм сигурен, че ако им се беше удадала възможност, сигурно щяха да проявят уменията си. Момчета, животът е пред вас и ще имате още много възможности за изява. Доволни ли сте, че ви взехме с нас?

— Да — отвърнаха хорово двамата. — Все пак е жалко, че войната свърши.

— Един мир е по-ценен от сто войни, така казваше Горо — намеси се Рок.

— Какво ли прави сега, горкият? — доби дар слово Малона.

— Каквото винаги е правил в Холивуд — обади се Дасо. — Приема клиенти и се прави пред тях на велик. Сигурен съм, че му е добре.

— Дано да е така — въздъхна Барди. — Чувствам липсата му. Лошо е, когато някой от близките ти изчезне. Все едно, че е умрял.

— Той и без това се намира в онзи свят — опита се Рок да се пошегува. — Кой ще те замества, докато отсъстваш? Разбрах, че ще

оставиш Дого, но той годен ли е да управлява такава огромна територия?

— Да, ако има кой да го ръководи.

— И кой ще бъде този, ако не е тайна?

— Малона — заяви Барди. — Макар че Горо не беше много вещ в магиите, той ме научи да разсъждавам по друг начин. Тя ще се справи с управлението на Новия свят, поне докато не се върна обратно. Назначавам я за вице кралица на Мохака, старото име на предишната империя. Вотан, Тор и Ра ще останат на котва в залива, и на всеки три месеца един от тях ще отплува към Обединеното Кралство, за да ми донесе нейно съобщение. След година, аз отново ще се върна тук. На разположение на Дого ще останат хиляда и осемстотин млади бойци, някои от техните стотници ще станат началници на новите гарнизони. Дасо ще тръгне с мен, защото ми трябва, за да разгадаем тайната на кристалите. Половината от пленниците ще дойдат с мен, половината ще останат тук. Буревестник и Слънчев лъч ще приемат на борда си драконките Констарин и Мидрика, които Дзог ще вземе за жени.

— Ще успея ли да се справя? — промълви Малона бледа като тебешир.

— Ще успееш. Ако нямаш други въпроси, остави ме да се нахраня. — След това ще ти донеса от колата някои неща, които купих за теб от Холивуд.

— Малона, сигурен съм, че ще се справиш — каза Викто и лицето му се покри с руменина.

— И аз съм на същото мнение — каза Нилс и почервения повече от приятеля си.

За никого не беше тайна, че и двамата я обожават.

През остатъка от деня кралят проверяваше списъци и заедно с Дого извършваше разпределението на хората по градове, обясняваше на Малона боравенето с видео апаратурата със сгъваемия екран, така, както някога го правил с Розамунда, разпределяше товари по двуколките и преценяваше къде колко оръдия да остави. В това време Викто и Нилс се разхождаха с цифровите камери и запечатваха в електронен спомен всичко наоколо.

Дзог така и не се завърна до вечерта, но се предполагаше, че е доста зает с двете сестри. На прощалната вечеря Рок, Барди и Мокатек отново здравата си пийнаха и често се потупваха по гърбовете, после

всеки изпя любимата си песен. Накрая кралят изкара твърде бурна нощ, огласена от тихото хлипане на Малона.

На сутринта се събуди с натежала глава, но с чувство на удовлетворение от постигнатото досега. Докато закусваше, бойците на обединената армия се строиха в очакване на заповед за потегляне. Барди прегърна любимата си за последен път, целуна я нежно и излезе навън, за да се качи в кабината на хладилния камион, който трябваше да бъде докаран до брега на залива. Той щеше да води колоната, което съвсем не беше лесна задача, поради тесните и заледени пътища, които го очакваха. Дасо влезе в подарената от Горо кола, а Рок се настани в неговата, предпочетена от децата, защото беше по-широка и по-удобна. Мокатек гордо възседна Буцефал, когото Барди в изблик на щедрост му бе подарил предишната вечер, останалите коне щяха да останат в Теночтан.

Кралят свали страничното стъкло и махна за последен път на изпращачите, после даде знак на Дого и обзет от противоречиви чувства включи двигателя. Мощната машина поведе колоната и скоро разплаканото лице на Малона се стопи в огледалото за обратно виждане.

Обратният път им изглеждаше доста по-лесен. Вероятно това се дължеше на приятното очакване за завръщане по родните места на по-голямата част от хората или заради факта, че военните действия са приключили и те са останали *живи*. В обединените войски определено царуваше повишено настроение.

Дасо се справяше с приготвянето на топла храна без намесата на Малона и гърнетата с нея, поставени под седалката до Барди, винаги бяха топли. Рок преодоля мрачното си настроение и започна да си подсвирква, децата му се сърдеха и казваха, че им пречи да слушат песните на последните модни групи от DVD дисковете, които кралят беше донесъл от Холивуд. Времето също беше хубаво, неприятностите, които ги бяха споходили на идване, не се повториха. Трите машини обикновено изминаваха около десет километра на бавна скорост и след това спираха, за да изчакат колоната да се приближи до тях, а във вътрешността им беше топло и удобно. При преминаването на планинския проход, едната от двойните задни гуми на камиона често излизаше над пропастта, но Барди стискаше волана и с риск на живота си хладнокръвно преодоляваше стеснения участък. На няколко пъти се

наложи бойците да изкопават част от склона край пътя. Когато на втория ден стигнаха до стените на Поктактцлан и се установиха да нощуват, Барди реши, че неговите хора не трябва да продължат да се движат заедно войните на Мокатек, защото всеки патлок носеше заграбеното от Теночтан на гърба си, което забавяше хода на всички, а от тук нататък задачата с прекарването на плячката щеше да става още по-сложна. Тя трябваше да се пренесе до родните им места по вече одобрената схема, а това означаваше два пъти отиване и връщане до следващият град Тенул, където освен награбеното в Теночтан трябваше да се пренесе това от Поктактцлан, след това следваше три пъти отиване и връщане до Токламтеток и четири пъти извършване на същото от него до Тлатцтектлацкан. Кралят не можеше да си позволи подобно размотаване, свързано с излишно за него изчакване, затова след като на следващия ден установи гарнизона, той взе си довиждане с Мокатек и продължи пътя си много по-бързо и по-спокойно.

Повече от седмица, Дзог не се бе появявал. През това време армията на Обединеното Кралство премина през Тенул и Тотламтеток, стигна до Тлатцтектлацкан и се установи да пренощува в него. На другата сутрин, за всеобщ ужас на неговото население, драконът кацна на площада му, заедно с двете си жени, след това се запъти към камиона и тропна с лапа по кабината му, в която Барди все още спеше блажено. Беше пренощувал в нея, защото леглото зад седалките ѝ беше несравнимо по-удобно от всеки местен матрак.

— Излизай, умрял съм от глад — изрева Дзог и дори не можа да изпусна пламък, което говореше за голямото му изтощение. Да прекара повече от седмица с две зажаднели за ласки драконки, сигурно не беше лесна работа.

Барди разтри сънено очи, излезе от кабината и тръгна покрай фургона, за да отвори задната му врата. Дзог сам захапа няколко овчи трупа, пусна ги пред муцуните на възлюбените си и се върна за нова порция, предназначена за него. След като набързо унищожи два три бивши овце, той се обърна към краля и каза:

— Нека да те запозная с новите си жени. Тази, с клепналите уши и изпопадалите люспи е Мидрика, а онази, с поизсъхналата опашка и калта по лапите е Констарин. От седмица насам ги уча на ландирски, но са малко тъпички. Но вече сме се разбрали, че в Обединеното Кралство ще им предоставя бившата пещера на Гейла, а аз ще си

остана в обора до двореца. Те непрекъснато ме питат дали имам много злато, но аз си мълча. Като пристигнем на острова, едва тогава ще им дам двете огърлици, не може да мина съвсем без нищо. За да заслужат повече, първо трябва да родят децата ми.

— Ух, тате, откъде ги намери тези грозотии? — попита Дорго баща си, който се беше приближил и както винаги, рядко изпускаше каквото и да е събитие. — Не можа ли да се огледаш за някои други?

— Замълчи сине, защото вече е възможно да разбират езика ни и ще ме изложиш. Разбери, че такива ги е имало, такива съм ги намерил. Сега и ти се запознай с приемните си майки.

— Притрябвали са ми — изфуча Дорго и изчезна нанякъде.

— Малко е невъзпитан, понякога — каза Дзог. — Но си го обичам. Разбирам негодуването му, но ще му мине. Най-важното е, че вече се появиха някакви перспективи за запазването на драконовия вид в нашия свят.

— Така е — съгласи се Барди. — Вземи си още овчи трупове, защото след малко ще потегляме.

След около два дни, армията на Обединеното Кралство или това, което бе останало от нея след установяването на гарнизоните, пристигна в Тучока, родния град на Малона. Барди посети къщата ѝ и първото, което направи бе да провери дали баща ѝ Кекатун още е жив. Старият мъж продължаваше да пази леглото, но изглеждаше в по-добро състояние. Езиковата бариера им пречеше да се разбират, но кралят се опита със знаци да му обясни, че Малона е добре и скоро ще има вести от нея. След това му донесе разтворими витамини и аспирин, и му показва как да изважда по едно хапче от тубичките и да го слага в купичка с вода, която всеки ден да изпива. После той влезе в стаята на своята любима и реши да пренощува в къщата, която му навяваше скъпи спомени.

На сутринта закуси, сбогува се с Кекатун и поведе остатъка от войската си към залива. След около два дена път и мъчителни перипетии, свързани с преминаването през джунглата, пред тях изникнаха широката крайбрежна пясъчна ивица, белите гребени на океанските вълни и стройните силуети на корабите. Барди неколккратно беше мислил как да натовари на тях хладилния камион и колите, но това се оказа невъзможно. Единственият изход беше след завръщането си в Обединеното Кралство да нареди изработката на

специален кораб, който да пристигне тук и да ги прибере. Сега трябваше да разтварят камиона и да прехвърлят остатъка от съдържанието му на Завоевател, където се намираше фургона на Дзог.

Адмирал Нелси бе забелязал пристигането им и от всички кораби се спускаха лодки, които идваха да ги приберат. Групата пленници учудено наблюдаваха големите съдове, от които излизаше дим. Рилон несмело се приближи до Барди и го попита:

— Какви са тези огромни неща?

— Наричат се кораби.

— Ти сигурно си от друг свят — каза атлантът. — Тук никога не са идвали кораби, нито тези странни големи предмети, които сами се движат — посочи той камиона и колите. Искаш ли да се споразумеем?

— За какво? — попита Барди с повишен интерес.

— Аз ще те науча на някои, досега недостъпни за теб неща, а ти ще ми обясняваш принципа на чудатите вещи, които си донесъл.

— Дадено — съгласи се кралят, защото тъкмо това му беше нужно. Но трябваше да внимава, атлантите бяха показали, че са способни на коварство.

Рок Свенсон бе облегнал на колата му и лицето му сияеше от вида на приближаващите се лодки.

— Хайде да стягаме багажа — подкани го той и се усмихна така, както само той можеше. — Нилс, чу ли какво казах?

Барди нареди да закарат Рилон на *Завоевател* и веднага след отплуването на кораба го вкара в каютата си, заедно с Дасо. След това го засне с цифрова камера, свърза я към компютъра, записа заснетото и го показа на екрана му. Атлантът остана смаян, а точно това се очакваше от него, за да стане по-отстъпчив.

— Този предмет запомня цветове, форми и събития — показва той камерата.

— Да — отвърна Барди. — Запазва ги за поколенията.

— А може ли да ги направи живи? — попита атлантът.

— Не, те винаги си остават мъртво копие.

— Жалко — каза Рилон. — Тогава нещата не се *осъществяват* както трябва.

— А ти можеш ли да ги осъществиш?

— Аз не, но върховният ни килог може. Той дори е в състояние да създаде нов свят, в който събитията от друг се повтарят.

— Ти какво можеш да ми предложиш?

— Да вникнеш в света на живата материя, изобщо да разбереш какво е живот. С помощта на приборите, които прибра от лабораторията ни, може да разбереш тази велика тайна.

— Струва ми се интересно, но искам да те попитам нещо друго. Можеш ли да произведеш кристалите, с които са пълни вашите пирамидки? — зададе Барди директния въпрос, който най-много го вълнуваше.

— Не — отвърна Рилон. — Тяхната материализация е извън моите възможности. С създаването им се занимава само нашият върховен килог.

— Дасо, провери дали лъже.

— Не — отвърна младият магьосник. Казва истината.

— Жалко. Добре, отведи го в предназначенията за него каюта — каза разочаровано кралят и се помисли, че от този атлант все пак може да има някаква полза.

След това той излезе на палубата и се вгледа в тъмната ивица на брегова линия, която се отдалечаваше, за да се слее с хоризонта. Дори през бинокъла, тя вече смътно се различаваше. Поел курс на изток, носът на кораба пореше необятното водно пространство и всеки изминал миг го доближаваше до Обединеното кралство. Барди случайно повдигна глава и с ужас забеляза, че върху долната рея на главната мачта бе кацнала някаква птица.

— Дасо — извика той гръмко. — Ела веднага при мен.

— Какво си се развикал? — излезе Рок от съседната каюта. — Ще събудиш и умрелите.

— Виж там горе!

— Х-м-м — изсумтя грамадният мъж. — Гледката не ми се струва от най-добрите.

— Какво има? — попита младият магьосник, който се доближи до тях.

— Провери дали тази птица е *Наблюдател*.

Дасо втренчи поглед нагоре и се съсредоточи.

— Не е овестествена мисъл-форма — установи той след малко. — Изглежда като обикновен буревестник.

— Слава богу — произнесе Рок с облекчение. — Само това ни липсваше, отнякъде да изскочат нови атланти.

— Възможно е — заяви Барди. — Затова трябва да сме готови да ги посрещнем.

— Ако се случи, едва ли ще е скоро — предположи грамадният мъж.

— Никой не знае, но дано да е така.

Тримата се загледаха в безкрайната морска шир, която сякаш ги хипнотизираше със своята необятност и ги караше да се чувстват нищожни. Крал Барди Първи се чувстваше изгубен всред океана между континентите, в които царуваха две еднакво силно обичани от него кралици, а засега нямаше представа как да разреши мъчителния си душевен конфликт. Но беше изпълнил амбициозната задача, която сам си бе поставил и с право можеше да се гордее с постигнатото.

Беше открил и завладял неговата Америка.

23.

Корабът *Завоевател* се появи в тесния морски провлак и започна да се промъква между коварните подводни скали, които го деляха от пристанището на Омала, едва забележимо в далечината. Следваха го останалите девет кораба от флотилията на крал Барди I и докато капитан Колбер тревожно се вираше в цвета на водата и непрекъснато измерваше дълбочината, кралят беше увлечен от доста необичайни занимания, започнати преди час. В каютата му се намираха Дасо и атлантът Рилон, който даваше обяснения за странните предмети, конфискувани при битките.

— Виж това — посочи атлантът изящна плетеница от тънки златни жички, обгърнала плоска кутийка. Според вашата митология този предмет би трябвало да се нарича морфиум. Предназначението му е да гони кошмарите и да предизвиква добри сънища, от които всяко живо същество се нуждае. Трябва само да се съсредоточиш върху нея, да отправиш съответното пожелание и да го пъхнеш под възглавницата. След като заспиш ще получиш най-добрия сън, предназначен за света на материално живите. Съседният предмет предизвиква заместител на секса, който отдавна не практикуваме в пряк смисъл. Знаеш, че след нашествието на враговете ни в нашата раса настъпиха генетични изменения. За активирането му се изисква същото кратко съсредоточаване.

— Нима се сношавате един с друг? Струва ми се невъзможно — отбеляза Барди. — Не притежавате нужните физически органи.

— В случая не се отнася за физическо съвкупление, а за умствено. Преди нашествието на келтоните всичко е било различно, бих казал доста по-нормално. Някои от нас са имали статуса на жени, други на мъже. Но в генетичната памет на всички нас е останал споменът за последният ни пол.

— Нещастни копелета, вие наистина сте пълни загубеняци! Въобразявате си физически действия, на които сте неспособни за изява и се наслаждавате на тях умствено.

— Така е, но не ни обвинявай. Ние не сме виновни за приемането на незавидната ни участ. Просто се борехме да оцелеем и такива ментални действия ни помагаха да превъзмогнем собствената ни полова непълноценност.

— Този за какво служи? — посочи кралят друг златен предмет, който изглеждаше любопитен с плетеницата си от абстрактни извивки. Плътната му сърцевина вероятно съдържаше тайнствените кристали на атлантите.

— О, това е нещо строго съкровено и ритуално. С негова помощ при съответна концентрация на мисълта може да влезеш в контакт с духовете на умрелите си роднини. Предметът предизвиква предишната им същност и ги връща в нашето пространствено времево измерение. Веднъж повикани, с тях може да се разговаря. Обикновено ги призоваваме, когато имаме нужда да получим някакъв съвет. Но не трябва да се прави много често, защото е опасно. Към него се прибъгва само когато има належаща нужда от тяхното повикване. В противен случай нашето собствено съзнание може да бъде прехвърлено на друго място и да се превърнем в безмозъчни идиоти.

— Като ви наблюдавам, вие по принцип сте такива. Кое нормално същество ще започне да прави генетични експерименти с други разумни същества?

— Не обиждай хилядолетната ни култура. Бяхме принудени да го сторим, нямахме друг изход — произнесе жално Рилон.

— Дасо, това безполово същество лъже ли? — попита кралят.

— Не, досега говори искрено — отвърна младежът. — Когато приказва не е способен да блокира съзнанието си. Не трябва ли да приключим с разпита? Корабите ни вече приближават пристанището на Омала.

— Имаш право, останаха три предмета за доизясняване, но това може да го направим и през следващите дни. Сега мястото ни е на палубата.

— Кога ще ми изясниш принципа на движещите се образи и картинки, които не са живи и се намират в тази плоска кутия — посочи атлантът портативния компютър.

— За да го разбереш, трябва да бъдеш запознат с принципите на електрониката и програмирането. Но за целта ще имаме много време — отрязва го кралят. — Да излизаме на палубата! — нареди Барди и

сърцето му се сви тревожно. Предстоеше му среща с Хелга, а той се чувстваше извънредно объркан.

Часовоите при входа на провлака на Омала отдавна бяха забелязали връщането на флотилията и чрез система от огледала бяха предали новината на дежурните в пристанището. Когато крал Барди I излезе от каютата си, първо забеляза тълпата от хора струпана на кея на пристанището, после постепенно започна различава отделни лица. Посрещачите наблюдаваха акостирането на корабите с повишено внимание и след като траповете им бяха спуснати, смълчаното множество на тълпата започна да оглежда внимателно слизането на всеки боец до кея. Когато и последният останал на кораба го направи се разнесоха отчаяните вопли на близките на загиналите и радостните възклицания от посрещането на оживелите. Барди, Рок, адмирал Нелси, Викто, Нилс, Дасо и Дорго останаха последни на адмиралтейския кораб и го напуснаха едва когато пристигна платформата, предназначена за претоварването на Дзог, Мидрика, Констарин и хладилния фургон. Бе вероятно трите дракона да могат да се доберат до кея летейки, но такова предположение будеше съмнение относно най-дебелия дракон в групата. Акостирането им на твърда земя с помощта на помощни средства беше много по-сигурно. Преди да се изкачи на мостика, кралят нареди да отведат Рилон в кралския дворец и да му намерят подходяща стая.

След не много време, Банди, Викто и Рок попаднаха в прегръдките на Хелга, Мейла, Лина и Инге. Грамадният шеф на командосите отново плачеше, този път от щастие. В същото време Барди се чувстваше доста неловко, спомените за Малона все още го преследваха. Противно на волята си, усети лицето си пламнало, ала Хелга се намираше далеч от всякакви подозрения. Дори и да бе забелязала този факт, тя щеше да го отдаде на вълнението от посрещането.

— Скъпи — прегърна го тя. — Толкова изстрадах твоето отсъствие! Но най-сетне си тук, при мен!

— Татко! Толкова ми липсваше! — присъедини се Мейла към майка си.

Кралицата се освободи от прегръдката на мъжа си и на свой ред прегърна Викто, който досега бе стоял срамежливо встрани.

— Сине, момчето ми! Как се радвам, че пристигаш невредим!

— Нима би могло да бъде другояче? — отвърна младежът и също се изчерви, засрамен от ласките на майка си.

Дасо пристъпваше от крак на крак между двете щастливи семейства. Него никой не го посрещна, защото родителите му живееха в дълбоката провинция. Навремето Горо го бе взел за ученик с помощта на сенешала Горголан, който сега също пристъпваше от крак на крак в близко съседство и се опитваше да привлече вниманието на краля.

— Как се справи с управлението на страната? — попита Барди жена си. — Имаше ли проблеми?

— Не — отвърна Хелга. — Горголан и Ламон ми помагаха много.

Кралят едва сега забеляза Ламон, който тактично бе застанал на няколко крачки от Горголан. Едрият мъж заслужаваше признателност, той бе осигурявал безопасността на страната по време на неговото отсъствие. Барди се насочи към двамата и прегърна единия, после другия.

— Благодаря ви за вярната служба! — изрече той.

Горголан прие прегръдката с почиттелно покорство, макар че все още не бе забравил тоягите по задника си, които навремето го отказаха от вземане на подкупи. Ламон я прие с достойнство, подобаващо на смел благородник от Обединеното кралство и още по-смел войн. С това посрещането приключи и групата се отправи към каретите, които ги очакваха на широкия крайбрежен булевард встрани от пристанищния кей. Там се намираха вече паркираният стар, но ремонтиран хладилен фургон, останал от първото завръщане от Холивуд и Дзог, заедно с двете си грозновати, но все пак позагладили люспестата си кожа жени.

— Ще наредиш ли да го напълнят с овнешки трупове? — обърна се чудовището към краля и изви огромната си глава към фургона. — Ние отиваме в пещерата на Гейла, а там ще ме чака голям труд — намигна огромното му око. — Нека някой да го докара в близост до нея.

— Не виждам кой друг може да свърши тази работа освен мен самия — отвърна Барди. — И понеже това няма да стане скоро, ще

изпратя Горголан да организира доставки на овчи трупове от околните села. Ще похапваш доста по-прясно месо.

— И така става — съгласи се драконът. — Сега да видя дали ще мога да излети. Мисля, че тези двете кльощавите до мен няма да имат проблеми с летенето. Ако при мен се появи подобен проблем, ще трябва да организираш волски впрягове, които да ме домъкнат дотам с платформата. А ти сине да внимаваш с ученето и да не бягаш от часовете по чужди езици, защото те са важно нещо. И не се карай със сестрите си — обърна се той наставнически към Дорго. — Пожелавам на всички ви до скоро виждане.

Дзог се обърна елегантно — дотолкова, доколкото един дракон може да го направи, като внимаваше да не помете някого с опашката си, засили се трмаво и след около двеста гигантски крачки успя да излети подобно на тежък бомбардировач. Жените му Мидрика и Констарин повториха неговите действия много по-чевръсто. Без никакво затруднение, Дорго бързо излети в обратна посока, а пълните с хора карети потеглиха към столицата Славна Победа.

Хелга мълчаливо се притисна до рамото на съпруга си и го хвана за ръката. Гузната съвест на Барди отново го накара да се изчерви и той се опита да изтрие от съзнанието си спомена за Малона, като се загледа през прозореца в красотата на родния ландшафт. Викто и Мейла се бяха настанили на отсрещната седалка. Дъщеря му започна да тананика весело някаква мелодия. Тя изглеждаше доста щастлива от завръщането на баща си, докато синът му нямаше вид на особено доволен и сигурно мислите му се въртяха около преживяните в Америка приключения.

„Трябва да започнем строителство на железопътни линии — помисли кралят, след като каретата подскочи при една неравност на пътя. — Вече разполагаме с парни машини, можем да произведем локомотиви и вагони. Ще трябва да наредя изработката на специализиран кораб с кран и понтони, за да можем да приберем хладилния камион и двете коли от брега на Мохика.“

Обмислянето на новите проекти като че ли замъглиха съвестта му и той реши да остави решаването на останалите си лични проблеми за по-нататък.

След няколко часа път на хоризонта се показва внушителният корпус на Университета, после се появиха силуетите на други сгради

на столицата. Всичко изглеждаше родно и познато, тук поне засега не го очакваха засади на атланти и нови битки. Когато след известно време каретите спряха пред парадния вход на двореца, Барди усети сивия полъх на скука, от която бе избягал преди половин година. Дори Горо и непрекъснатите му разправии с дракона определено му липсваха.

Гургилът Кико, който в собственото си измерение се навърташе над кралското семейство отвори беззъбата си уста и се усмихна. Според него подобряването на съдбата на Барди, Хелга, Викто и Мейла вървеше успешно. Братовчедът му Линифер се носеше над каретата на Рок, Лина, Нилс и Инге, и си мислеше горе-долу същото. Но вече усещаше някакви инстинктивни съмнения по адрес на Дасо, който се намираше в каретата на Ламон.

— Каня ви в голямата трапезария — обърна се Барди към групата, след като каретите бяха спрели пред кралския дворец всички в тях бяха излезли навън. — Не виждам къде е Горголан?

— Нали го прати да урежда прехраната на драконовото семейство? — каза Ламон.

— Можеше да изчака ден два — обърна кратко глава кралят и тръгна към стъпалата на входа, после пазачите разтвориха крилата на масивната врата, която пропусна групата към вътрешния полумрак на масивната сграда.

— Изненада! — възкликна Хелга, натисна ключ в стената и наоколо лумнаха ярки светлини.

— Не са магически — констатира Дасо.

— Учените от университета, заедно с майстори от оръжейната фабрика, изработиха водна турбина, генератор за ток и електрически крушки — поясни кралицата. — Засега са осветени само стаите на двореца и залите на Университета, но предстои постепенната електрификация на всички сгради в Славна Победа. Докато те нямаше, започнахме да строим по-мощна хидроелектроцентрала, която ще се намира в полите на близката планина. Язовирът, който ще я обслужва вече се изгражда.

— Ти ли беше инициаторът? — попита Барди.

— Да — потвърди тя с гордо изражение на лицето. — Нали ме остави да ръководя кралството?

„Горо имаше право — помисли Барди. — Понякога жените наистина могат съвсем да те изненадат. Докато аз съм се занимавал с държавни дела, Хелга вероятно е продължавала да се самообразова в университетската библиотека. Розамунда никога не е имала подобни склонности, а Малона... — не довърши той мисълта си, защото усети нещо като опарване. Гузната му съвест отново го бе атакувала.“

Впрочем подобно явление при кралете може да се счита за изключение, защото по-голямата част от тях са оперирани от такива усещания. Но изглежда, че при Барди I нещата стояха по-различно. В момента той направо се разкъсваше от душевно терзание.

Обедът или вечерята започна през късния следобед. Сътрапезниците се хранеха мълчаливо, само Хелга задаваше от време на време по някой въпрос.

— Нахранихте ли се? — попита кралят след като огледа празните чинии и чаши. — Мисля, че всички имаме нужда от почивка. Дасо, ти ще се настаниш в стаята на Горо, знаеш къде се намира.

Младежът му хвърли странен поглед, после мълчаливо стана от мястото си и напусна трапезарията. Един по един, всички останали направиха същото.

През същата вечер, Барди уморено се отпусна под ласките на жена си, после двамата се любиха бавно и спокойно, както го бяха правили през последните години. Но яростната страст на Малона определено му липсваше.

На сутринта кралят свика съвет, за да обсъди с подчинените си новата идея за построяването на железопътни линии и производството на локомотиви и вагони. Поданиците на Барди I се държаха вяло, охолният им живот по време на неговото отсъствие и липсата на чужда заплаха ги бяха направили доста лениви в мисленето. Те се съгласяваха с всичко предложено от него, без да опонират и без да проявяват някаква инициатива. Към края на съвета кралят се чувстваше бесен от яд. Усещаше, че го очакват безкрайните пространства на Америка и амбициите му просто го задушаваша, защото съществуваше реалната опасност с такъв състав изобщо да не ги реализира. За да ги осъществи му трябваша дейни хора, а повечето от обкръжението му се държаха като стадо овце. Само Рок от време на време се усмихваше с типичната си саркастична усмивка, което допълнително го дразнеше.

— Успокой се — каза му той след като съвета приключи. — Това е положението, приятелю. С такъв екип, толкова можеш да направиш. — Нали все пак железопътните линии ще бъдат изградени? Защо подскачаш толкова?

— Нещастници, кретени, говеда! — изрева кралят. — Всичко съм им дал! Науки и технологии! Сносен живот! Но са се ояли и не искат да си размърдат задниците. Все чакат някой да ги подтиква с ръжена!

— Така е — съгласи се Рок. — Но може би в изостаналите общества именно така се прави историята — чрез личности като теб. Защо не се опиташ да им създадеш някакви стимули, за да проявяват собствена предприемчивост? Засега те очакват само нареждания и така им е по-лесно.

„Наистина защо? — помисли Барди и идеята на Рок му се стори интересна. Но тя трябваше да се обмисли.“

— Каня те на обед със семейството — рече той примирително. — После може да поиграем на карти.

Надяваше се дотогава гневът му да се поуталожи.

24.

От пристигането на кралската флотилия в пристанището на Омала бяха изминали три месеца. Производството на релсите за железопътните линии бе започнало, дърводелските цехове произвеждаха траверси, първият парен локомотив бе произведен. Кралят се занимаваше с уточняването на трасетата за железопътен превоз, заедно с организираната от него картографска и геодезична групи. Животът в кралството течеше в нормален, донякъде ленив ритъм, нарушаван единствено от скандалите между участниците в начинанието, които възникваха по време на седмичните съвети. Леярите се караха с тези от цеха за валцоване на метали, те от своя страна се спречкваха с производителите на болтове и планки за укрепване на релсите, последните ругаеха първите и цикълът се затваряше. Но все пак в начинанието за големия проект се забелязваше оживление. Дасо определено скучаеше, но в поведението му се забелязваше промяна. Влачеше се из коридорите на двореца с видимо надменно изражение на лицето, а в погледа му витаеха злобни искрици. Викто, Мейла и Дорго, заедно със сестрите му Мона и Луна ходеха на училище, Ламон се върна да управлява областта си, а сенешалът Горголан още на втората седмица се появи, за да докладва, че е уредил редовните доставки на пресни овчи трупове за драконите в пещерата на Гейла. Оплака се от вонята, която се разнасяла почти на километър от нея. Кралица Хелга изглеждаше щастлива, защото мъжът ѝ постепенно бе успокоил напъните на съвестта си и се отнасяше към нея като добър съпруг, но през по-голямата част от деня се занимаваше само с държавни дела.

През това време се случиха три събития, които пряко засягаха чувствата на краля. Един ден на площада пред двореца се чу шум на тежки крила и Дзог се приземи в центъра му. Изглеждаше поотслабнал, но в огромните му очи грееше радостен блясък.

— Барди! — изрева той и могъщият му глас отекна в околните каменни стени. — Ела в обора ми, както ти го наричаш.

Донякъде уплашени, стражите пред входа на двореца се втурнаха вътре и побързаха да докладват. След петнайсетина минути кралят се оказа на исканото място и се огледа в голямото кристално огледало, поставено по искане на страшилището. Голямото помещение светеше от чистота.

— Разказвай как мина меденият ти период? — попита Барди I с видимо облекчение, защото срещата с огромния му приятел го радваше.

— Какво да ти разправам? — рече драконът. — Тези двете се оказаха големи сексуални стръвници, но аз си свърших работата. Ще се появят нови четири дракончета, а ти ще им бъдеш кръстник. И Мидрика и Констарин снесоха по две яйца. Само ме смущаваше подготовката на гнездото, в която и аз взех участие. Да ти призная, бях отвикнал от миризмата.

— Защо не каза на Горголан да ти осигури оборски тор?

— Как да ти кажа, двете грозници ми заявиха, че това е въпрос на чест и трябва да се задоволим със собствените си фекалии. Отначало ми се повръщаше от миризмата, която се разнасяше от гнездото, но после свикнах. В този живот се свиква с всичко, нали така? Сега торното гнездо ферментира, излъчва топлина и тези дни дракончетата ще се излюпят. Нали ще ги приемеш в училището, все пак те ще бъдат мои деца? — запита Дзог и в очите му светна плаха надежда. — Наистина драконите в Обединеното кралство ще станат седем на брой, но все пак е по-хубаво на този остров да се намират повече образовани дракони, а не неграмотни крилати тъпанари.

— Как може да ми задаваш такъв въпрос? Разбира се, приятелю, за теб тук всичко е позволено и е на твое разположение.

— Е, чак пък всичко. Навремето искаше да ме убиеш, за да спечелиш ръката на Розамунда.

— Това са стари истории. Забрави ли, че воювахме рамо до рамо?

— Ти по-скоро се намираше откъм опашката ми, но в общи линии е така. Двете ми грозни съпруги непрекъснато повишават претенциите си. Дадох им по една златна верижка, после по още две, но искат още. Аз тези куфарчета да не би да съм ги донесъл от света на Холивуд, за да се занимавам с благотворителна дейност? И защо не ми докара хладилния фургон.

— Нямахте нужда, след като ти осигурих прехраната. Занимавах с важни държавни дела и нямах достатъчно време.

— Ще го приема като оправдание, но някой овчи труп в повече нямаше да ми бъде излишен. Работата по зачеването на четири дракончета изисква повишен разход на енергия.

— Извинявай, ако си се почувствал засегнат. Явно имаш нужда от почивка.

— И така ще направя. Върви да си вършиш важните държавни дела, а аз ще похъркам. Ще гледам да не подпаля нещо наоколо.

Барди напусна обора на Дзог и се отправи към работния си кабинет. Отвори вратата му и зина от изненада. Срещу него се намираше ... Горо. Цял и невредим, старият магьосник изглеждаше в окаяно състояние. Ръкавите на модното му сако бяха скъсани, папионката върху яката на скъпата му риза висеше настрана, по панталоните му бяха зейнали няколко дупки. Лицето му имаше тъжно изражение, до толкова, доколкото една спечена ябълка може да го притежава.

— Пак се оказах тук, в тази мирзлива страна — проплака той и пръдна, може би от яд. — Бизнеса ми отново пропадна! Завърнах се като последния голтак, без бижута, без скъпоценни камъни, а в джоба ми има само десет долара, с които в Обединеното кралство можеш да си изтриеш само задника. Всичките ми спестявания останаха в света на Холивуд. Парите ми останаха в банка, бижутата ми в трезор.

Кралят по стар навик отвори прозореца на кабинета си, за да го проветри, после се доближи до стария човек и го прегърна. През тези няколко месеца Горо наистина му бе липсвал, заедно с всичките си недостатъци.

— Казвай, как се случи това нещастие — подкани го той. — Нима отново направи магия за повече клиенти?

— Не. Този път беше магия за защита от конкуренция. Като видяха, че печеля добре, редица типове в Холивуд започнаха да предлагат моите услуги. Мошеници гадни!

— Добре, но как се прехвърли без помощта на компютър?

— И аз не знам, мога само да предполагам. Заслугата сигурно е на някой братовчед на гургилите Кико или Линифер, когото са оставили да бди над мен в света на Холивуд, и който е притежавал не

изразходен енергетичен ресурс. Докато съм произнасял грешното заклинание, тъпият гургил сигурно е решил, че за мен тук ще е по-добре. Нещастник! Но нали знаеш, в областта на магиите всичко е възможно. Искях да се отърва от конкуренцията, а за жалост се оказах тук. На всичкото отгоре по време на прехода между двата свята, този идиот ми е съдрал марковия костюм на „Армини“, който струваше пет хиляди долара. Според теб, това справедливо ли е?

— Едва ли. Но аз искрено се радвам на новото ти завръщане.

— А аз — не. Тази проклетата бедна страна ми лази по нервите.

— Вече не е толкова бедна.

— Къде ще ме настаниш?

— В стаята ти. В нея сега се е разположил Дасо, но ще го преместим.

— Трябва да знаеш, че този Дасо може да стане много опасен. Не напразно при напускането на Холивуд го накарах да се закълне с клетвата на Мордолох, който е въображаема личност. Богът на магьосниците изобщо не съществува, аз го измислих. Направих го само заради теб, за да те предпазя, доколкото мога. Ако в това момче за в бъдеще се появят амбиции за власт, няма да си в състояние да спреш болните му мисли. Ще те хипнотизира, ще те превърне в зомби, като онези нещастници от градовете в Америка, ще те омагьоса с някоя от мисъл-формите си и ще бъдеш безпомощен. Стига само да стигне до тази идея. Освен ако ти също не овладееш тяхното създаване.

— Знам, разбрах какво имаше предвид при напускането ни на Холивуд. Ще бъда в състояние на повишена бдителност, все още не виждам опасност от негова страна. Сега нека да го повикаме.

Кралят излезе навън и нареди на един от стражите да го доведе. Не след дълго Дасо се появи. Забеляза Горо и зина от удивление.

— Добре дошъл, учителю! Как се появи тук? — попита той, но израза на лицето му не издаваше голямо задоволство.

— И аз не зная, но ще трябва да се върна в стаята си — рече Горо. — Много ми е неприятно, защото исках да остана там, където се намирах, но не се получи. Ще трябва да изтърпиш конкуренцията на трима магьосници. Имам предвид мен и другите двама ученици.

Лицето на Дасо побеля, той видимо се бореше със себе си.

— Мисля, че никой от вас не притежава моите постижения — рече накрая.

— Така е, но ако имаш съвест, ще трябва да се примириш. Все пак аз те въведох в занаята, а ти трябва да си поне малко благодарен. Освен това си положил клетвата на Мордолох. Забрави ли?

— Така беше, но все пак ще видим. Кажете ми къде да отида — промърмори начумерено. — Само не ме местете повече — като че ли злобно просветнаха очите му.

— Намери Горголан и му кажи да те настани в една от най-хубавите свободни стаи — каза кралят.

Дасо начумерен напусна кабинета.

— Барди, казах ли ти? Това момче става много опасно — рече Горо, след като той излезе. — Предприеми някакви мерки. Току виж навредил и на мен, този непрокопсаник завижда за стаята ми.

— Какви мерки да взема?

— Ами нареди да го заколят докато завива по някой от коридорите. Но трябва да стане бързо, за да няма време да реагира.

— Не си ли твърде кръвожаден? Досега той ни е бил само полезен.

— Досега да. Но не и за в бъдеще. Спомняш ли си какъв мухльо беше, когато го доведох на кораба. Но вече не е такъв, хората се променят, а някои са склонни да се самозабравят. В момента той се чувства неимоверно силен.

— Горо, престани с лошите си предположения. Най-добре отивай да си почиваш.

— Помисли по въпроса! — каза магьосникът преди да го напусне.

След няколко дни успя да се скара с Дзог.

Третото събитие бе вестта за пристигането на *Вотан* — кораба, който Барди бе оставил край брега на Мохика. След няколко часа капитанът му Доран пристигна в двореца и поиска разрешение за аудиенция. При влизането му в кабинета, сърцето на краля неволно се сви.

— Докладвай! — нареди той, докато снажния човек в униформа отдаваше чест.

— Тъй вярно, Ваше Величество! С кое да започна?

— Какво стана с устройването на гарнизоните?

— С тях всичко е в ред. Но някои от бойците се ожениха за местни девойки.

— Проблемът не е голям, дори по-добре, че така е станало. Поне няма да тъгуват за родината. Мокатек какво прави? Изпраща ли ми поздравии?

— Как да ви кажа, Ваше Величество — запристъпва смутено капитанът. — Той лично дойде да ми каже, че не е доволен от управлението на вице кралица Малона. Не е получил от нея очакваните данъци от завоюваните градове. Постъпленията от храни му се виждат недостатъчни за задоволяването на потребностите на племената на патлоките.

Кралят се намръщи, не беше очаквал такъв развой на събитията.

— Положението с Малона какво е? Какво ти предаде за мен?

— Заяви, че винаги ще бъде на ваше разположение и Ви желае всичко най-добро. Но истината е, че след всеки изминал ден държанието й спрямо нашите хора става все по-деспотично и нагло, бойците ни се оплакват от нея. Отначало тя поиска от Мокатек да й предостави десетки от най-добрите му бойци, заедно с няколко комтуни. Тогава му се подмилкваше, дори му даде щедри подаръци. После го излъга при предоставянето на квотите от данъците във вид на различни храни. Наетите при нея получиха големи привилегии и сега те се държат като нейна собствена гвардия. Много малко от нашите влизат в нейния състав. Говори се, че заговорници и с пленените атланти. Съжалявам за лошите новини.

Лицето на Барди помръкна.

— Свободен си — рече той. — Може би утре ще те повикам отново да поговорим. Сега се наслаждавай на семейството и почивката си.

— Тъй вярно Ваше Величество! — отдаде чест капитанът и тръгна да излиза навън.

— Стража! Един от вас да намери Горо и да му каже да дойде при мен! — извика кралят, докато Доран все още не беше затворил вратата.

Не след дълго, Горо се появи. Физиономията му изглеждаше сънлива и триеше очите си. Барди предвидливо отвори прозореца на кабинета си.

— За какво ме викаш? — промърмори магьосникът. — Възрастните хора имат нужда от почивка.

— А ти защо спиш по никое време?

— Никое или някое, спя когато ми се спи.

— Не е полезно да спиш толкова.

— То си е моя работа — възрази Горо. — Казвай, за какво съм ти притрябвал?

Кралят му разказа за доклада на капитана.

— Лошо, много лошо — произнесе магьосникът и се замисли. — Да разбирам ли, че си ме повикал за съвет?

— Че за какво друго да те повикам? Нали си главен кралски съветник?

— Бях, преди да остана в Холивуд. Все още не си казал, че заемам същата длъжност. Не си определил и заплатата ми.

— Горо, защо се правиш на интересен? Знаеш, че всичко ще ти бъде уредено. Ако имаш мнение по въпроса, казвай го. Ако нямаш, отивай да хъркаш.

Лицето на възрастния човек се сбръчка от напрежение и вече не приличаше на спечена ябълка, а на смачкан картоф.

— Още ли обичаш Малона? — попита внезапно.

— Ам-и-и... — заекна Барди. — Вероятно да.

— Неприятна работа. Иначе веднага щях да те посъветвам какво да направиш.

— И какъв щеше да бъде съвета ти?

— Веднага да организираш наказателна експедиция. Да разтуриш личната ѝ гвардия, а нея да я изпратиш в някой от тамошните затвори, ако има такива. Тази жена е опасна с поведението си.

— Нали именно ти ме посъветва да оставя Хелга да ме замества, докато ме няма?

— Да, но Хелга е законната ти жена, а онази ти беше любовница. Вярно, че любовниците са приятно нещо и понякога можеш да се осланяш на тях, но в повечето случаи е по-добре да не им гласуваш голямо доверие, защото почти винаги искат да те изиграят. Или да ти отмъкнат паричките, или да те разведат с жена ти, или да отидат при друг мъж.

— Ти пък откъде знаеш?

— А ти какво мислиш, че цял живот съм приличал на маймуна ли? — тросна се Горо. — На времето бях строен и хубав, жените се лепяха по мен като мухи на мед.

— Или на лайно — ухили се злорадо Барди.

— Не ме обиждай! — разсърди се магьосникът. — Трябва да уважавах възрастните хора.

— Добре, не се сърди. Грешката е моя. Имаш ли друга алтернатива?

— Да, но не зная доколко ще бъде ефикасна. Нали тези дни ще изпращаш специализиран кораб да прибере колите и хладилния камион. По него ще изпратиш пратеник, който ясно да заяви на Малона какво ще се случи, ако не седне на задника си. Тя може да си вземе поука, но е възможно и обратното. Нека първо да уреди отношенията си с Мокатек, после да назначи нови твои бойци в личната си гвардия и те да бъдат в численост повече от половината. След пристигането на по-следващия кораб ще стане ясно дали е изпълнила препоръката, по-скоро твоето нареждане, защото на пратеника ще му трябват поне два месеца, за да стигне до Теночтан и да се върне обратно до брега, после почти месец, за да пристигне в Омала. Ако Малона не изпълни предписанията ти, не ти остава друго, освен отново да се запътиш натам, заедно с предишната военна флотилия. Нека капитанът на последния кораб, който ще остане там да поизчака, да провери дали твоите нареждания са изпълнени. После да се отправи на път, за да ти докладва. Не е лошо да доведе със себе си и десетина от комтуните на Мокатек, като преди това проведе сериозен разговор с него, като му обещае, че нещата ще се оправят. Може да ни дотрябват. А той да предаде на вожда специални подаръци. Нареди на борда на кораба да качат и няколко коня, така пратеникът ще се добере по-бързо до Теночтан.

Кралят въздъхна облекчено, вторият вариант на Горо го устройваше много повече.

— Благодаря ти! — каза той. — Съветите ти винаги са ми били от полза, за разлика от магиите.

— Ако се замислиш, и те са били полезни, дори да не са били правилно извършени. Без тях никога нямаше да разбереш, че съществуват други светове и нямаше да се справиш с нападенията на черните рицари или на ромтите. Сега ще ме оставиш ли да си доспя?

— Прави каквото искаш, вече изкара заплата си за месеца — каза Барди и си помисли, че не е лошо да обмени свежи мисли с Дзог. Впрочем той сам го повика, като се провикна гръмогласно от площада пред двореца.

— Имам да те черпя — изрева страшилището, след като кралят излезе навън. — Новите ми деца най-сетне се родиха! Да влезем на сянка в жилището ми. Наредих да донесат бутилка уиски. От моите лични неприкосновени запаси е, предназначени за специални случаи, а тя ще бъде само за теб. При предпоследното прехвърляне от света на Холивуд, бях сложил няколко каси между месото в хладилния фургон, но ти не го знаеше. През това време ще похапвам някоя овца, нали знаеш, че тези от моя вид не употребяват алкохол, защото не им харесва. През последните няколкостотин години никой не е виждал пиян дракон.

Докато вървяха към обора, кралят се сети, че дракончетата са се излюпили от топлината, отделена от ферментацията на тора, натрупан от изпражненията на майките и баща им, а не са се родили, както бе заявил Дзог, но реши да не обсъжда тази тема с него, защото на времето магьосникът за малко не си беше изпатил от уточнението.

— Питието е там, поставено е на рафта до огледалото — заяви Дзог след като влязоха полумрака на помещението.

Когато строяха обора, той бе наредил да вградят в задната стена съвсем малко прозорче. Драконите по принцип обичат тъмнината на пещерите, защото са дракони, такава им е природата.

— Този прост слуга не се е сетил да донесе чаша. — продължи възмутено голямото чудовище. — Ще трябва да пиеш направо от гърлото на бутилката.

— Наздраве! — каза Барди, след като отви капачката. — Съвсем не е лошо — констатира след първата глътка.

— Отлежало е — отвърна Дзог и отхапа първата мръвка, която бързо изчезна в огромния му корем, а там сигурно вече се намираха други стотици подобни. — Знаеш ли, дойде ми много свежа идея — продължи драконът след още две три преглъщания. — Ще станеш ли кръстник на децата ми? Като че ли вече ти споменах нещо подобно?

Кралят се сети за затрудненията си при наименоването на корабите и реши да се опита да отклони поканата.

— А ако избраните от мен имена не харесат на теб или на жените ти? Сигурно в това отношение съществува някаква драконова традиция, но аз не я зная.

— Не се безпокой. Каквито и да ги измислиш, ще ги приема. Трябва да са две женски и две мъжки.

— Добре, дай ми малко време да помисля.

— Какво прави старият пръдльо? — попита Дзог. — Откакто отново се скарахме не се е вясвал насам. Колкото повече одъртява, толкова повече расте ината му.

— Наскоро ми даде много полезен съвет — отбеляза Барди и му разказа за опасенията относно Малона. — Гора се съмнява и в Дасо — продължи той. — Счита, че рано или късно в него ще се появят амбиции за власт. Дори ми предложи да го убия за всеки случай. Но ти знаеш колко полезен ни беше в Америка.

— Да-а-а. Задачата ти с Малона не е от леките и правилно си избрал втория вариант. Що се отнася до Дасо, само да го хвана в някоя крива стъпка, аз ще се оправям с него. Драконите не подлежат на хипнотизиране, нито се влияят от мисъл-форми и други подобни дивотии. Ако решиш да го убиваш, защо да не го изям? Установих, че човешкото месо е доста добро за ядене, оказа се и с приятен солен вкус. За теб винаги бих направил всякаква саможертва.

— Засега ще го оставим жив и здрав. Ако се върна в Америка, отново може да ми потрябва. Но започне ли да прави глупости, тогава ще видим какво да го правим.

— Твоя работа — рече драконът с безразличие и отхапа поредната мръвка.

Разговорът им продължи още известно време, през което Дзог дояде овцата, а Барди преполови бутилката.

— Тръгвам си — каза той. — Чакат ме важни държавни дела.

— Щом са по-важни от приятеля ти, заминавай! — Промърмори недоволно Дзог и захапа нов овчи труп.

Кралят взе бутилката с остатъка от питието, напусна обора, влезе в двореца си и се отправи към временното жилище на Рок, който все още не бе тръгнал към Ландирия. Грамадният мъж го посрещна с на прага на вратата и с жест го покани да влезе.

— Както виждам, носиш и пиене. И е доста добро — ухили се той. — Какво те води насам?

— Дребен проблем, макар да има и други два по-големи — рече Барди докато се настаняваха зад масичката в сепарето на хола, а Рок донесе две чаши и ги напълни. — Дзог ме покани за кръстник на децата си. Вече са се излюпили — две мъжки и две женски дракончета, а никакво име не ми идва наум. Навремето ми помогна с кръщаването на корабите, сигурно и сега можеш да го направиш.

— Ха, какво по-лесно от това? Пак ще прибегнем до митологиите от моя свят. Имената на мъжките дракончета ще са Аполон и Парис, а на женските Артемида и Диана. Смятай дребният си проблем за решен.

— Тези богове, любимци на боговете и богини не са ли били много красиви същества? Драконите ми се струват доста грознички.

— Зависи от гледната точка. Когато ги наблюдаваш при полет в небето, според мен няма нищо по-красиво от такава гледка. Освен това никой тук не е запознат с холивудските митологии и ще го приемат като нещо екзотично — каза Рок убедително и отпи глътка. — Нямаме лед, по дяволите. Ще трябва да помислим по въпроса. След като техниците ти направиха парна машина, защо да не направят компресор, електродвигател и хладилник?

Кралят си помисли, че тази идея съвсем не е за пренебрегване, още повече че Обединеното кралство вече притежаваше електричество.

— Какви са другите ти проблеми? — попита Рок.

Барди му разказа за доклада на капитан Доран за действията на Малона, и за съмненията на Горо относно Дасо, както и за дадените от него съвети.

— Нито едното, нито другото са за пренебрегване — каза загрижено приятелят му. — Действително вторият вариант спрямо Малона е за предпочитане. Що се отнася до Дасо, наистина трябва да проявим спрямо него повишена бдителност. И аз мисля, че напоследък много си навири носа и може да направи някаква беля.

След като пресушиха бутилката, донякъде опиянен, кралят се отправи към кабинета си. След като забеляза опашката от хора в коридора пред него, очакващи да разрешава проблемите им, неволно го обхвана силно чувство на досада.

25.

Кръщаването на новоизлюпените дракончета се извърши след около седмица. Барди I бе наредил да ги докарат с карета, а Мидрика и Констарин сами долетяха на площада пред обора на двореца в Славна победа. Поради липса на по-подходящо място, церемонията се проведе в обора на Дзог, който изглеждаше на върха на щастията си и отпусна още няколко бутилки уиски от неприкосновените си запаси. Хелга, Мейла, Рок, Лина и Инге също присъстваха на тържеството, заедно с Горо и Дасо. Семейството на бившия командос все още не бе тръгнало за Ландирия, кралицата не искаше да се раздели толкова бързо с братовчедка си.

Оборът изглеждаше малко тесен за събраните дракони и хора, четирите новоизлюпени дракончета изглеждаха доста смутени, но поради повишената им природна интелигентност разбираха за какво става дума. Те все още не се бяха научили да говорят добре на ландирски език, но при драконите това е въпрос на малко време. Както подобаваше, след приветствените думи на Барди и назоваването на имената им, драконовата част се зае с консумация на месо, а човешката с ядене на сладкиши и пиене на подаръка на Дзог.

— Какъв мил празник! — отбеляза Хелга. — Отдавна не сме се събирали заедно с толкова добри приятели. — Мейла, взemi си от този сладкиш, ще ти хареса. Аполон и Парис, Артемида и Диана. Имената звучат много приятно. Ти ли ги измисли?

— Не — каза Барди. — Заслугата е на Рок. На времето той измисли и имената на повечето от корабите.

— Браво Рок! — обърна се кралицата към него. — Имаш талант.

— И аз така мисля — намеси се Лина. — Мъжът ми винаги го е бивало във всичко. Не само в сраженията.

— Слушай, Барди — намеси се Дзог между две мръвки, които преглътна с удоволствие. — Как мислиш? Тези двете ми жени дето ги докарахме чак от Америка, няма ли да бъдат годни да снесат по още някое друго яйце? Вярно, че са малко дърти и грозновати, но я си

помисли? За Обединеното кралство винаги ще бъде по-изгодно да притежава някой друг дракон в повече. В крайна сметка всеки дракон представлява бойна сила. Защо от седем дракона не ги докараме до дузина? Претенциите ми са малко егоистични, но мисля, че едно велико кралство като твоето може да си позволи издръжката на такова количество. Годишният ти бюджет ще може да я покрие. Е, разбира се това зависи от жените ми и още колко яйца ще могат да снесат.

— Дзог, знаеш ли? С теб никога не съм имал проблеми, а ти само си ми помагал — рече кралят. — Нека драконите в кралството да бъдат дванайсет на брой, разбира се, ако това стане възможно.

Дасо, който досега бе стоял встрани от говорещите неочаквано извади пирамидка от военните трофеи и се съсредоточи в нея. Барди се изненада, защото бе наредил всички предмети на атлантите да се съхраняват в трезора на двореца и не бе ясно как младежът се бе докопал до нея. Впрочем пред него стоеше почти изпита бутилка с уиски. Докато той се съсредоточаваше, физиономията на Рок внезапно се промени, грамадният мъж извади пистолет и го насочи към краля.

— Бъди проклет! — изрева той. — Сега ще те ликвидирам!

Пирамидката падна от ръцете на Дасо, избита от тях по свръхестествен път. Гургилът Линифер и братовчед му Кико, които наблюдаваха празненството, счетоха за нужно, че това не е в полза нито на Рок нито на Барди. Действията на Дасо с нищо не подобряваха съдбите им. В следващия момент, младежът се оказа между челюстите на Дзог и започна да скимти от страх. Рок бе застинал като статуя с пистолет насочен към гърдите на краля.

— Предупредих ли те? — изписка Горо, който досега не се бе намесвал в разговорите на групата, но беше стоял встрани от нея. — Знаех, че този малък идиот ще се опита да го направи, но трябваше да изпие бутилка уиски, за да се опита.

— Веднага премахни внушението, или от теб няма да остане здрав кокал. Ще се превърнеш в тор за бъдещите ми деца — изхърка Дзог, докато Дасо извършваше в пастта му безпомощни движения. — Разбра ли ме малък кретен? Въобразил си нещо, което не е за твоите възможности.

— Сега, сега — изкрещя ученикът на Горо. — Надявам се да ме оставиш жив!

— Зависи — каза Дзог. — След малко ще решим.

Лицето на Рок постепенно доби осмислен израз. Погледна с изненада пистолета си, насочен към Барди и почервения от срам.

— Какво щях да сторя? — изговори безпомощно.

— Изглежда искаше да ме убиеш — каза кралят. — Но не беше виновен.

— Какво да го правя това кретенче? — изхърка драконът. — Да го изям ли?

— Няма да е лошо — отбеляза Горо. — Това типче престъпи клетвата на Мордолох.

— Моля ви, не ме убивайте! — проплака Дасо, заклещен между огромните зъби на Дзог. — Никога повече няма да правя такива неща! Бях под действието на алкохола! За в бъдеще мога да ви бъда много полезен! Никога няма да го повторя!

— Да му вярваме ли? — попита Горо.

— Простете му, той е млад, напи се и направи голяма грешка — рече Хелга милостиво. — Сега е в безпомощно състояние.

— А ако Рок ме беше убил? — каза Барди. — По каква причина да му прощавам?

— За в бъдеще може да бъде полезен в отношенията ти с атлантите и за предстоящите ти работи в Америка. Той вече знае, че винаги ще бъде контролиран. Моля те, прости му!

Барди си помисли, че разсъжденията на жена му имат основание и кимна с глава. Тя беше доказала здравия си разум по време на неговото отсъствие.

— Дзог, пусни това дребно изродче — рече Рок. — Все пак трябва да получи някакво наказание.

Драконът изтърси Дасо на пода на обора. Рок се доближи до него и му удари няколко здрави ритника, от които младежът изскимтя.

— Марш отгук гадина мръсна! Да не съм те видял повече да се навърташ край мен! Барди, моля за извинение за тази гадост, но не бях виновен.

Дасо се изправи с усилие и с несигурна стъпка напусна обора. Физиономията му беше бледа и безизразна.

— Искрено съжалявам, че така се получи — обърна се кралят към Дзог. — Точно в деня на кръщаването на децата ти.

— Ще го преживея — каза драконът. Отървах ви от този посерко, пийте по още едно питие за тяхно здраве.

През следващите три дни Дасо се затвори в стаята си и се криеше от всички. На четвъртия, поиска аудиенция при Барди. Въпреки, че му беше много ядосан, кралят го прие. Из главата му все още се мотаеше съветът на Горо незабавно да го убие.

— Казвай каквото имаш да казваш — изрече ядосано, след като бледният като бяло платно младеж се появи в кабинета му.

— Ваше Величество, страшно съжалявам за постъпката си — заяви младежът. — Ще можете ли да ми простите? Не бях на себе си. Готов съм да ви служа честно и почтено до края на живота си.

— Слушай, Дасо. Нима мислиш, че е толкова лесно да бъдеш крал? Знаеш ли колко отговорности са струпани върху главата ми? Да речем, че беше успял да ме убиеш. Нямах да останеш жив повече от месец. Ако не беше Дзог, други щяха да се погрижат за това. Каквито и да са твоите способности, не си в състояние да избиеш всички около теб. Все някой друг щеше те ликвидира.

— Много мислих по тази тема, Ваше Величество. Бях си въобразил, че съм много могъщ и направих огромна грешка. Надявам се на Вашата прошка и съм готов да ви служа безрезервно до края на живота си! Благодаря Ви, че ме опазихте жив!

— Ще се опитам да ти повярвам. Както разбра, драконите не са подвластни на твоите внушения. Имай го предвид докато съществуващ, а те имат много по-дълъг живот от твоя. Сега отивай при Рилон и разбери предназначението на останалите няколко конфискувани предмета, което така и не разбрахме. След това очаквам да ми докладваш.

Дасо се измъкна от кабината му като смачкан плъх, за да направи път на Горо.

— Е, друг път да отдаваш повече внимание на предупрежденията ми — каза старият магьосник. — Този път се измъкна, благодарение на голямото животно Дзог.

— Ти още ли си скаран с него?

— Да. Той трябва да се научи да ме уважава — каза Горо и от задника му се разнесе типичен звук, а Барди по навик отвори прозореца.

— Какво толкова имате да делите? — попита кралят намръщено.

— Непрекъснато се заяжда с мен. Аз съм много стар, а той много грамаден, за да мога да му тегля няколко ритника. Гадно чудовище.

— Горо, моля те веднъж завинаги да престанете с разправиите си. Още повече, че Дзог вече има четири нови деца.

— Не мисли, че го интересуват кой-знае колко. Драконите са бездушни и студени същества. Те се нуждаят само от богатства и месо, но не и от чувства.

— Все пак той ме спаси.

— Направил го е поради лични интереси. Дал си му прехрана, осигурил си му обор, пещерата на Гейла и бъдещето на децата му. Защо да не те спаси?

— Мисля, че прекаляваш в разсъжденията си. За какво дойде при мен?

— Ами просто да те видя. Ако ти не се сещаш за мен, аз се сещам за теб. И все си мисля, че някой ден ще ме повикаш за съвет, въпреки, че съм главен съветник.

Кралят изпита известно неудобство, наистина често забравяше за съществуването на Горо.

— Обещавам да поправа пропуските си, стига да се появи нужда — изрече унило.

— Ще видим — изрече уклончиво Горо. — Животът не се състои само в железопътни линии, локомотиви и вагони.

След това напусна кабинета.

На следващия ден Дасо отново бледен като платно се появи на аудиенция при краля.

— Дойдох на доклад, Ваше Величество — каза той тихо с поглед сведен надолу. — Изясних предназначението на останалите три предмета, въпреки, че Рилон упорито отказваше да ми даде сведение за един от тях. Двата нямат никакво съществено значение, поне за нас. Първият от тях помага за медитиране или изпадане в религиозен транс, вторият, при умствена концентрация над него ускорява растежа на домашни растения или задържа повяхването на цветовете им. Третият несъмнено е много важен. Според мен чрез него се осъществява мигновена връзка с главните килози или с Върховния килог на атлантите. Заменя мобилните телефони на другата Америка, но има неизмеримо голям обхват, бих казал междузвезден. Само че осъществената връзка е мисловна.

— Успя ли да надникнеш в съзнанието на Рилон? Искам да разбера бъдещите му намерения. Ако поиска, вероятно може да стане

опасен и ще трябва да го ликвидирам. Преди време той каза, че може да ми обясни как да вникна в тайната на живота, ако в замяна на това му покажа как се борави с компютър.

— Атлантът иска среща с вас, Ваше Величество. Що се отнася до проникването в съзнанието му, опитах се, но не успях напълно. Когато не говори, умее добре да блокира чужда намеса. Все пак докато разговарях с него, успях да разгада нещо опасно. Изглежда, че някой от атлантите, които останаха при Малона е успял да се добере до въпросния трети тип предмет и е съобщил на Върховният им килог за пълния провал на мисията в нашата Америка. От света на атлантите може да се очаква нова реакция, те могат да предприемат нова инвазия. Освен това установих, че в нашия свят тези типове имат способността да се съобщават един с друг с помощта на телепатия. Ще се опитам да съставя заклинание, което да ликвидира тази тяхна възможност, но ми е много трудно. Вече опитах няколко пъти и не се получава. Тези гадове имат голяма съпротивителна способност, но все пак ще продължа с опитите си. Искам да се отблагодаря по някакъв начин за това, че след извършването на моята голяма глупост, ме оставихте жив. Успeya ли да ги лиша от взаимно комуникация, те ще станат доста безпомощни. Няма да могат да съгласуват действията си.

— Добре, Дасо. Сега отиди при Рилон и го доведи.

Не след дълго, кралската заповед бе изпълнена.

— Викали сте ме, Ваше Величество — изрече атлантът. — Кога ще се заемем с обучението ми в компютърна грамотност? Нали ми обещахте?

— Веднага след като ме въведеш в тайната на живота — рече кралят. — Дасо, контролирай го, докато свърши с манипулацията си, след това веднага си свободен.

Рилон седна до него, хвана ръката му и се втренчи в кралските очи. Барди усети, че сякаш потъва в някаква бездна, в която хаотично се въртяха милиарди по-големи частици, а около тях други, по-малки. Постепенно по-големите започнаха да се подреждат в спираловидна структура, която привличаше нови, после надебеляваше и се репликираше. „Невероятно — помисли той. — Наблюдавам синтез на ДНК! Съзнанието на атланта служи като електронен микроскоп и надниква в тайните на микро света!“

След малко леко замаян, той отново се оказа в кабинета си.

— Какво ще кажеш? — попита атлантът. — Не всеки може да надниква в безкрайно малкия свят. Разбра ли как се създава живота?

— Теоретично го знаех, но досега не го бях виждал наяве. Само не разбрах, кой може да предизвика подреждането на молекулите и да организира синтеза им. Ти ли го направи?

— Не — отвърна Рилон. — Не съм в състояние да го сторя, дори Върховният килог не може, освен ако...

— Какво?

— ... не измоли позволението на Висшата сила.

— Коя е тя?

— Не ни е дадено да я опознаем. Тя е навсякъде и ръководи нещата във вселената. Организира ги, като създава като създава хаоса или го унищожавя, когато го сметне за нужно. Но Върховния килог на атлантите има пряка връзка с нея. Тя му помага при изработката на кристалите или при репликацията на някой нов свят.

— Но не можа да му помогне да възвърнете половете си.

— Така е — въздъхна Рилон. — И аз не мога да си го обясня. Сигурно Висшата сила не е счела това за нужно, може би именно по този начин доминира над нас. Сега ще започнем ли занимания с компютъра ти?

— Да — потвърди Барди.

Всъщност ограмотяването на атланта щеше да го поразее от ежедневните му грижи.

26.

След още три месеца в пристанището на Омала пристигна *Тор*, вторият от оставените в залива на Мохика кораби. Сведенията, получени от капитана му бяха още по-тревожни. Малона съвсем се беше разпасала в поведението си на кралица, дори Мокатек възнамерявал ново нападение на някой от укрепените с гарнизони градове. Засега го възпирало само приятелството му с Барди и надеждата, че той скоро ще се появи, за да оправи нещата. Той бе помолил за незабавното му завръщане в Америка.

Месец по-късно пристигна специалният кораб, който докара хладилният фургон и двете коли, а сведенията, получени от капитана му не бяха по-различни.

След още един месец с *Ра* пристигна и пратеникът. Капитанът на кораба бе преценил, че не може да чака повече в залива на Мохика, поради важността на събитията. Не след дълго вестносецът се появи в кралския кабинет. Беше мъж на около четиридесет години на име Аградор, един от доверените хора на Ламон, напълно одобрен за мисията си от сенешала Горголан и главния съветник Горо.

— Докладвай! — нареди Барди. — Предполагам, че си успял да се срещнеш с Мокатек и с Малона. — Тя взе ли си бележка от нарежданията, които ѝ дадох?

— Как да ви кажа, Ваше Величество. И да, и не. Привидно се съгласи с всичко наредено от вас, но мнението ми е, че е решила да я кара както си знае. Много е своенравна, освен това напредналата бременност я е направила доста нервна. Казаха ми, че често крещи на подчинените си. Мисля, че едва ли ще спази предписанията ви. Вие сте твърде далече от нея, а Дого направо е отчаян. Не смее да предприема никакви действия, защото е узнал, че отношенията ви с нея са били доста... близки — преглътна пратеникът с усилие последната дума.

Кралят усети, че почервенява. Беше едновременно ядосан и смутен. Съвсем бе забравил за бременността на оставената от него кралица в далечната Америка.

— Мокатек какво каза? — попита.

— Страшно е недоволен от нея. Моли ви веднага да пристигнете при него. Заяви, че народът на патлоките, съставен от неговите племена, почти гладува.

— Лесно ли се добра до Теночтан?

— На два пъти се опитаха да ме убият. Не зная кои бяха, защото вече не са между живите, за да го кажат. Пистолетите ми свършиха добра работа.

— Хм-м-м — измънка кралят и се замисли. — Благодаря ти, Аградор, изпълнил си повелята ми. Отивай при семейството си, за да се отдадеш на заслужена почивка.

Смелият мъж напусна кабинета и Барди нареди да повикат Горо. След като старият човек влезе в кабинета му, кралят бързо отвори прозореца, после му разказа новите лоши новини.

— Тръгвай веднага нататък — каза магьосникът, след като го изслуша. — Ако стоиш тук, нищо няма да оправиш. — Нека дракона да те придружи, макар че е заядливо животно и още не се е сдобрил с мен. Вземи коне, едната кола и хладилния фургон, заедно със специализирания кораб. Повикай със себе си и Рок, заедно с няколко от неговите бивши командоси, както и Дасо за всеки случай. Той вече е кротък като агне и горчиво съжалява за напиването си. Снабдете се с автоматично оръжие, гранати, базуки и изобщо с всичко, което е подходящо за на нова завоевателна кампания. Тръгвай с по-голямата част от бойната флотилия, но остави няколко кораба тук за всеки случай. Извикай Ламон да помага на Хелга и колкото можеш по-бързо се отправяй към Америка. Колкото до Малона, и аз не знам как ще постъпиш. Ще прецениш на място. Явно не става за кралица. Подбери някой от твоите хора и го постави на нейно място. Може би най-подходящ е Дого. Той ще направи блестяща кариера — от прост селянин до генерал, накрая до вице крал. Това момче, въпреки че не е вече толкова момче, ще се разбира добре и с Мокатек, защото има ум в главата си. Малона трябва да бъде детронирана, а що се отнася до бъдещото ѝ дете, прибери го след време тук, ако ще и да е под чуждо име, за да получи необходимото образование. Все пак то ще носи твоите гени и за в бъдеще ще ти бъде полезно. Що се отнася до мен, този път няма да те придружа. Много съм стар. Ще държиш връзка с мен от разстояние. Толкова с моите съвети.

— Горо, знаеш ли, че с тези съвети изкара заплатата за следващите няколко месеца?

— Нали затова са дъртите? Докато не са съвсем изкуфели, да са годни да ги дават — произнесе беззлобно магьосникът. — Действай!

Веднага след като Горо напусна кабинета, Барди нареди да изпратят куриер, който да повика Рок от Ландирия, после се отправи към обора на Дзог.

— Пак ли?! — изрева страшилището, след като изслуша информацията по отношение на Америка, предоставена му от краля. — Отново да отиваме на майната си. За какво ти е всичко това? Не може ли да си живееш спокойно живота на този благодатен остров, пълен с овце, вместо да ходим до другия край на света? Обясни ми защо толкова се напъваш?

Барди се замисли и не можа да даде сам на себе си точно определение за постъпките си. Наистина, какво го потикваше да извършва такива действия? Америка си е Америка, докато остров Ере беше родния му край. Заради острова си заслужаваше да се воюва, но заради другата част на света едва ли. Тогава той се сети за бъдещите си мечти, за ресурсите, които предлагаше новият континент и за хората от неговото кралство, които бе оставил донякъде беззащитни в другата част на новия свят. Трябваше да нареди незабавното създаване на радиопредаватели. Учените от Университета, въпреки природния си мързел се бяха справили с направата на акумулатори, бяха създали електрически крушки и това не изглеждало толкова невъзможно. Преди да тръгне отново към новия континент, заедно с радиостанциите той трябваше да получи и обучени радисти. Мигновената връзка с двата континента съвсем не бе за пренебрегване.

В очите му се появи познатият стоманен блясък, придобит преди доста години.

— Дзог, идваш ли с мен или не идваш? — попита той настоятелно.

— Естествено, че ще тръгна с теб. Какво да те правя? Приятел си ми. Но нареди да приемат дракончетата в нещо като детска градина. Не искам да ги оставя на възпитанието на простите ми жени.

— Считай го за уредено — каза Барди и излезе от обора.

След още месец от пристанището на Омала тръгна флотилия, съставена от осем бойни кораба, оглавена от *Завоевател* и придружена

от специализирания, който влачеше платформата на Дзог, Бойното морско формирование отново потегли към Америка. Учените от Университета в Славна победа бяха успели да се справят с направата на радиостанции и между капитаните на плавателните съдове се осъществяваше непрекъсната радиовръзка.

Този път пътешествието на корабите, задвижвани от парни машини, постави нов рекорд по време на придвижването си до новия континент. Бреговете на Мохика се показаха точно след трийсет дни, през които нямаше никакви произшествия. Нямаше гарвани, нямаше и изненади от страна на атлантите. С помощта на специализираната платформа, Дзог, колата и хладилния фургон, бяха разтоварени на американския бряг, заедно с многобройните коне.

— До Теночтан ще се добера по-бързо, ако използвам гумите на превозното си средство — заяви кралят на дракона. Надявам се да долетиш дотам преди мен. Ще се постарая и да се видя с Мокатек, за да разбера в какво се състои неразбирателството му с Малона.

— Тръгвай! Нека да те пази богът на драконите, ако има такъв — рече Дзог. Не забравяй да вземеш със себе си освен Рок и някой от командосите му, както и някой от радистите. Освен радиостанция, постави в багажника на колата достатъчно резервно автоматично оръжие и гранати — така, за всеки случай. А за мен осигури достатъчно замразени овнешки бутове, които ще изпратиш с фургона. Знаеш, че ниската им температура не ме притеснява да ги изяждам с удоволствие. Вземи и самара ми, може би по-нататък ще се наложи да го използваш. Колкото до летенето, изглежда, че отново ще трябва да се напъна. Ще ми бъде трудно, но ще се опитам да се постарая, въпреки че вече съм доста стар дракон.

Барди се раздели с него, реши да не изчака пренощуването, изпълни съветите му и не след дълго, придружен от Рок, един от командосите и радиста, натисна педала на газта на колата и се отправи към Теночтан, въпреки лошите условия на местния терен. Последваха ги доста добре въоръжени конници, които почти не изоставаха от превозното му средство.

Колата подскочаше при всяка неравност, но това трая само докато успяха да се измъкнат от джунглата. Все пак водородният ѝ мотор, високото ѝ окачване и добрите ѝ гуми позволиха да се доберат до първото селище, после излязоха на примитивният път, построен от

жителите на тази страна. Придвижването към Теночтон стана по-лесно.

В отдавна завоюваното следващо селище не се оказа присъствие на атланти, масивните врати на входа му бяха незабавно отворени и кралят бе посрещнат с почести от шефа на местния гарнизон, организиран от него.

— Е, този път нямаме неприятности — каза Рок на Барди, който бе седнал на седалката до него. — Предполагам, че ще пренощуваме без проблеми.

— Изглежда, че е така. Само трябва да изберем подходящи жилища.

Изборът не продължи дълго. Кметът или старшината на селището им предостави две от най-добрите, заслужаващи уважение къщи и въпросът бе приключен.

На другия ден Барди продължи придвижването си към Теночтан. Когато свитата му стигна до Тучока, в който град също не се откриха проблеми, той излезе от превозното си средство и поиска кон за по-нататъшното си придвижване. Междувременно разбра, че бащата на Малона е починал.

— Да те придружа ли? — попита Рок Свенсон.

— Разбира се — отвърна Барди. — За къде съм, без теб?

Малката планинска пътека насочи малобройната група от конници, предвождана от краля към територията на патлоките и към селището на Мокатек — засега все още съмишленик и поддръжник на политиката на Обединеното кралство в Америка. В тази дипломатия единственият отговорен за крехкото равновесие бе вожд на тези племена и кралят искаше да се срещне с него. След няколко часа път, накрая това се случи.

— Този път няма да се плюем — рече Барди, след като го прегърна. — Пристигам с най-добрите си намерения.

— Разбрах, че този акт на голяма любезност не ти е много приятен — отвърна му Мокатек. — Сигурно вече си разбрал, и може да ти е неприятно, но трябва да заявя, че Малона ме измами напълно. Независимо от факта, че ти беше доста близка. Въздържах се от всякакви действия, преди да се видя с теб. Трябва да решим как да се справим с нея.

Речта на Мокатек на ландирски език изглеждаше точна и съвършена, изглежда че той беше положил усилия да усвои добре чуждия език и притежаваше вродената способност да се справи с това. На Барди не му оставаше друго, освен да се възхити от интелигентността на индианския вожд.

— Донесох ти деликатеси за хапване — заяви той. — Е, и нещо за пийване. От неприкосновените запаси на Дзог.

— Добре си се сетил, но това не решава проблема с Малона — усмихна се Мокатек.

— За това съм тук, за да го разрешим — заяви кралят.

— Тя не спази установените условия. Започна да ни изнудва и бави с плащането на частта от данъците, както се бяхме разбрали с теб и племената на патлоките сега гладуват, без да имат възможност да нападнат някои от градовете, за да се снабдят със средства за прехрана. Мисля, че доста ти помогнах в сраженията с атлантите. Би трябвало да бъдеш благодарен и справедлив.

— Точно такъв ще бъда. Малона повече няма да дирижира нещата в тази страна, а ти се надявам да ми останеш приятел. За това съм пристигнал.

— Разбира се, нали толкова пъти сме се напивали заедно — каза Мокатек и го прегърна на свой ред. — Винаги можеш да разчиташ на мен.

Барди и Мокатек се разделиха в особено състояние. Първият едва успя да се качи на коня си, а вторият едва не падна на прага на къщата си, преди да го изпрати. Естествено за това бяха виновни двете бутилки уиски, подарък от дракона, които извършиха ново обединяващо действие.

На следващият ден, кралят, все още не напълно изтрезнял, продължи пътя си към Теночтан. Премина през градовете до него, направи преглед на гарнизоните им и установи, че властта на Обединеното кралство е наложена в тях. Смесените бракове изобщо не бяха нарушили смисъла на неговите директиви. На третия ден кралската свита, съставена от моторното превозно средство, докарано не без усилия от Дасо от Тучока, придружено от група добре въоръжени конници, пристигна в столицата Теночтан и спря пред двореца, станал свидетел на окончателното поражение на атлантите.

Внушителното попълнение на кралските сили бе посрещнато от Дого, който изглеждаше доста блед и разстроен.

— Добре дошли, Ваше Величество — каза той и пристъпи от крак на крак — Не крия, че тук имах известни неприятности. По време на вашето отсъствие ми беше много трудно да спазвам вашите нареждания, поради своеволията на тази, която оставихте да ръководи Мохика. Впрочем миналата седмица тя роди бебе от мъжки пол... Има светли коси, същите като вашите...

— Къде се намира Малона?

— Горе, на втория етаж, в бившата спалня на крал Мотисима.

Двамата тръгнаха нагоре по стълбите и скоро стражите пред масивната дървена врата сведоха глави и направиха почитителен поклон. Вестта за пристигането на краля бе плъзнала навсякъде.

Въоръжените мъже отвориха вратата на голямото помещение и Барди пристъпи в него със смесени чувства. Завари бившата си възлюбена да лежи в широко легло, обсипано с богато орнаментирани възглавници и покрито с балдахин. До нея седеше дойка, която кърмеше здраво и красиво на вид бебе с рядка светла коса.

— Добре дошъл, скъпи — каза тя. — Огледай сина си, може и да го подържиш.

Кралят мълчаливо взе бебето от дойката и внимателно го притисна към гърдите си, като същевременно придържаше главата му. Несъмнено изпита топли чувства.

— Чудесен е. Добре си се справила със задачата.

— Доста се измъчих при раждането — рече красивата жена и в очите ѝ светна гордо пламъче. След това погледа ѝ се промени и в него проблеснаха искриците на хищник. — Няма ли да ме прегърнеш?

Този път в погледа на Барди се появи отдавна придобитият стоманен блясък.

— Няма да стане. Не го заслужаваш.

— Защо? — подскочи Малона като тигрица и седна на ръба на леглото. — Говори свободно, тази слугиня не разбира ландирски.

— Защото не изпълни нарежданията ми. Трябваше отново да пристигна с кораби и бойци, за да те вкарам в правия път. Накратко, много си се разпасала, докато ме нямаше и не заслужаваш да бъдеш кралица. Впрочем, вече не си такава.

— А каква съм? — изсъска тя като разярена дива котка.

— Пленница. Ще се върнеш в Тучока, в родната къща на баща си и ще живееш там под охрана, заедно с детето. Докато реша какво да правя с теб.

— Мислех, че ме обичаш — разрева се Малона внезапно.

— Обичах те и сигурно още те обичам. Но интересите на Обединеното кралство стоят над моите лични. Впрочем ти почти успя да развалиш всичко, изградено от мен. За малко да ме вкараш в нова война с патлоките, уведомиха ме и че си заговорничила и с пленените атланти. Изобщо си използвала прерогативите на властта, която ти предоставих само за твоя полза и изгода. Ако не беше приятелството ми с Мокатек...

— Скъпи, прости ми ако не съм постъпвала правилно! За в бъдеще ще спазвам всичко, което ми наредиш!

— Съжалявам, но вече си изгубила доверието ми. Пригответе си багажа, скоро ще напуснеш Теночтан.

Без да ѝ дава повече обяснения, Барди бързо излезе от кралската спалня и я остави разплакана. Усещаше, че ако бе останал още малко време с нея, сигурно щеше да се размекне. Дого го очакваше навън. Докато слизаха по стълбите му се стори, че дочува далечно хлопване на врата, после леки стъпки, които бързо се приближаваха зад тях. Забеляза Дасо, който стоеше във фоайето на пред входа заедно с няколко бойци и почувства странно замаяване.

„Всъщност за какво толкова се напъвам? — мина му през главата могъща мисъл. — животът е кратък и уморителен, ако го прекратя, всичките ми проблеми ще свършат. Небитието е толкова сладко, представлява само приятна почивка“

Докато се протягаше към кобура на пистолета си и го изваждаше, Дасо се хвърли към него и успя да го избие. След това изрева нещо на бойците и хукна нагоре по стълбите. Кралят усети неимоверна слабост и се свлече на пода.

Когато дойде на себе си, първото видяно беше угрижените физиономии на Дого и Рок, надвесени над лицето му.

— Какво се случи? — попита безсилно Барди.

— Искате да се застреляте, Ваше Величество — каза смутено генералът. — Тъкмо насочвахте пистолета към главата си, когато Дасо успя да го избие. След това се отправи нагоре по стълбите заедно с няколко бойци, изглежда тръгна да преследва някого.

Кралят осъзна, че е бил подложен на нова психотронна атака, само че този път Дасо вместо да му навреди, го беше спасил и заслужаваше голяма благодарност. Не след дълго той се появи на стълбата, придружен от бойците, които мъкнеха със себе си дребен и грозен атлант, придружен от един от комтуните на Мокатек. Те ги доवлякоха и ги проснаха на колене на пода.

— Какво да ги правим, Ваше Величество. — Веднага ли да ги убием? — попита младежът.

— Единият е предател, а другият пленник, който се е измъкнал от охраната по същия начин. Първият го предайте на Мокатек, той знае какво да прави с него, а вторият го ликвидирайте. По тяхна собствена инициатива ли стана опита за убийството ми, по-скоро за моето „самоубийство“, или някой стои зад тази работа?

— Малона — промълви Дасо. — Много ми е неудобно да го кажа. Надникнах в мислите на комтуна, с атланта ми беше по-трудно. Тя ги е направила свои доверени хора и е била добре запозната със способностите им. На атланта е обещала свобода, а на комтуна много злато. С две думи били са купени напълно.

— Да махаме ли тези боклуци? — попита Дого.

— Да — каза Барди и се замисли за коварството на Малона. Преди време бе готов да отдаде живота си за нея, а тя през цялото това време си е правила тънки сметки. Може би от самото начало на връзката им или след като е узнала, че е бременна. С коварството си, тази жена би могла да стигне и до Обединеното кралство... После той се сети за незабравимите часове, прекарани с нея и изпита остро чувство на гадене. Не можеше да си позволи да я ликвидира, но докато тя бе жива, от нея винаги щеше да се излъчва постоянна опасност. Заточението ѝ трябваше да бъде много строго охранявано.

Докато още се двоумеше какво да я прави, във фоайето нахлу задъхан радист.

— Лоши новини, Ваше Величество! — рече той с пресекулки в гласа си.

— Докладвай!

— В Тримония са се появили атланти. Засега се криели, но са били забелязани. Ламон счита, че са пристигнали на разузнавателна акция.

Барди се сепна като ужилен от оса.

— Свържи се с него и му кажи да вземе всички възможни защитни мерки — нареди. — До няколко дни ще потегля обратно към острова.

Новината беше извънредно лоша.

През следващите два дни кралят се занимаваше с изясняване на редица проблеми, свързани с оставените от него гарнизони и разпределянето на бойците, които щяха да останат на място като попълнения, даваше съответните нареждания и ги изпращаше по вестоносци. Най-важното бе уреждането на доставките за племената на патлоките. На свечеряване на втория ден, самият Мокатек се появи в Теночтан, яхнал бившия му любим Буцефал. Придружаваха го десетина комтуни и още толкова индиански войни.

— Гладен ли си? — попита го Барди.

— Знаеш, че винаги съм гладен. И колкото повече ям, толкова повече огладнявам. В това отношение си приличаме с дракона — каза вождът. — А ако има нещо и за пиене...

Кралят го отведе в трапезарията на двореца и му разказа за произшествието с Малона и уреждането на доставките, както и за последната лоша новина — появата на атланти на остров Ере.

— Добрите новини са по-малко от лошите — отбеляза Мокатек между големите хапки, които поемаше. — На твое място бих ликвидирал Малона, но зная, че няма да го направиш. Защо не ме вземеш със себе си? Сигурно ще ти бъде полезен, заедно с комтуните и войните, които водят за теб. Освен това моите хора са много силни в разузнаването и откриването на следи от противник.

— Тук ще си по-полезен. Думата ти е тежка, твоите хора те слушат и ти се подчиняват. Има време да посетиш Обединеното кралство. Ще оставя един от радиопредавателите на Дого, другият на теб, заедно с два радиста. Ще държим непрекъсната връзка. Нека сега да преминем към по-приятната част от вечерята, чувствам главата си подута от работа и решаване на проблеми.

— Да ти се намира още някой от подаръците на Дзог? — ухили се вождът.

— За съжаление ще преминем на местно гориво.

— Защо не повикаш Дасо да го трансформира?

— Виж, това е добра идея. И без това още не съм му благодарил, че ми спаси живота.

Финалът на вечерта се получи такъв, както в добрите стари времена. Накрая Барди замъкна Мокатек в отредената му стая и сам на свой ред легна да спи, временно забравил проблемите.

27.

Кралят сънува странен сън, едновременно комичен и трагичен. Намираше се в неизвестна местност, изпълнена с чудновати растения, които като че ли му се усмихваха. По едно време се появи непозната, огромна птица, подобна на кондор, която започна да кръжи над главата му. Когато нейната солидна фъшкия плъсна върху главата му, той се събуди с чувство на негодуване и веднага опипа тила си. Но там нямаше нищо.

„Сигурно е някакво предзнаменование — помисли. След това се сети, че фъшкиите от света на Холивуд при някои народи са символ на късмет. Особено във Франция“

Тази мисъл го успокои, но усещаше главата си подута от снощното пиене. „Клин клин избива“ — помисли той и ръката му автоматично се протегна към гърнето с остатъка от алкохолната напитка, за което не си спомняше кога го е домъкнал в стаята си, след като настани Мокатек да спи. След като глътна доста от съдържанието му, Барди се сети, че вождът сигурно има нужда от същото добро въздействие, взе гърнето с остатъка от алкохолната напитка и се отправи към неговата стая. След като се добра дотам, а това не му отне доста време, стражите в коридора пред нея веднага му отдадоха чест. Помещението, в което бе настанен Мокатек не се намираше далече от неговото, той отвори вратата му и го завари да хърка юнашки върху ниския матрак в дъното на стаята. После положи доста усилия, за да успее да го събуди. След като това се случи и вождът жадно отпи от гърнето няколко глътки, предложени съвсем добронамерено, очите му придобиха смислен израз.

— Висшата сила да те поживи, Барди! Как се досети да ме върнеш към нов живот?

— Приятелите се познават в нужда — каза кралят и едва сега се си даде сметка за проблемите, които го очакваха.

— Какво реши окончателно? Ще ме вземеш ли на кораба?

— Не. Вече ти казах, че тук ще ми бъдеш много по-полезен. Ще стане по-нататък, след като изясним отношенията си с проклетите атланти. Връщай се в селището си, за в бъдеще ще поддържаме радиовръзка.

— Радио какво? — попита Мокатек, после постепенно се досети за какво става дума. — Добре, нека така да бъде. Дано да успея да се кача на коня, дето ми го подари. Ако не си забравил, казва се Буцефал. Но първо искам да хапна нещо.

Барди напусна стаята му и се отправи към бившата тронна зала на още по-бившия последен крал на Мохика Мотисима, след това нареди да повикат Дасо и да извикат целия състав на пленените атланти. Не след дълго, всички те застанаха пред него. Той не забрави, че по-голямата част от атлантите бяха учени, а не бойци, но бе убеден, че подлата постъпка на един от тях беше извършена.

— Някой от вас е предател на моите интереси — заяви кратко. — Поради неговата постъпка ваши сънародници са се появили на родния ми остров, въпреки че там нямат никаква работа. Ако искате да останете живи, посочете го веднага. Ако го направите, гарантирам пълната ви неприкосновеност. Все пак е по-добре да останете живи, отколкото мъртви. Може би за в бъдеще ще ми бъдете полезни и затова няма да ви убия веднага. Ако някой от вас не го издаде, ще ви изстребя като безполезни плъхове.

— Този беше! — каза дребен, подобен на грозна жаба атлант и посочи съседа си. — Ние не бяхме съгласни, но той го направи. — Беше скрил пирамидка под матрака си. Всички ние искаме да останем живи.

— Как се казваш? — попита го кралят, макар че това едва ли имаше голямо значение.

— Гонданон — отвърна грозното същество и се сви, сякаш очакваше удар. — Ще ме убиете ли?

— Не още. Ще останеш на мое разположение. Предполагам, че връзката осъществена от теб с върховния ви килог ще ми бъде от полза. Всички вие ще бъдете депортирани в Обединеното кралство и ще ви използвам като заложници. Сега тръгвайте под охрана към корабите! Веднага!

Барди изгони пасмината от атланти от тронната зала и се зае с решаването на останалите проблеми. Малона вече пътуваше към

Тучока и спомените за съвместното жителство с нея свиваха сърцето му, но по въпроса нищо не можеше да се направи.

— Не те ли е срам! — заяви му Дзог, който се бе плъоснал на площада пред двореца. — Изтормози ме да летя и отново ме домъкна до Америка, без никаква полза. Чакам те от два дена, без да мога да се видя с теб, от мен няма никаква полза, не зная дали за в бъдеще дали изобщо ще мога да извършвам полети, а бутите в хладилния фургон вече са на привършване. Какво искаш? Да умра от глад ли на връщане?

— Ами яж по-малко — защити се кралят. — Отново си станал дебел като свиня.

— Свинята е дребно, нищожно и не заслужаващо уважение животно. Нейната лакомия е отвратителна. А аз съм дракон, прекарал детството си в нищета, затова имам право да ям, колкото си искам. Това е едно от последните удоволствия, които са ми останали.

— Ще можеш ли да долетиш до корабите? — попита Барди. — Ще ме изчакаш там. Ще се върнем обратно незабавно. В Обединеното кралство са се появили атланти.

— Хм-м-м — изсумтя драконът. — Лоша новина. Но заради теб ще се опитам да летя.

— Знаеш, че и аз винаги съм разчитал на теб. Сега трябва да разреши много належащи проблеми и то до утре. След това потегляме обратно.

— Дяволите да те вземат! Винаги успяваш да бъдеш убедителен. Накратко, тук няма да имам повече работа, освен ако не разбере дали на това проскубано място не е останала някоя друга сексуално ограничена драконка. Ще ти призная, че в дадено отношение многоженството определено ми допада.

— Добре, съгласен съм с теб. Извинявай за превоза през океана, но така се получи.

— Какво стана с Малона?

— Детронирах я. Ще бъде заточена в Тучока, заедно със сина ни. Баща ѝ е починал.

— Положението е ясно. Смилил си се над нея и не си я убил. За мен хората винаги са били смешни в чувствата си. При драконите не е така, за тях няма компромисни варианти. Но ти си кралят, ти ми осигуряваш овнешките бутите и решаваеш проблемите, свързани с моята прехрана, а аз съм доволен от теб. Добре, ще се опитам да

прелетя до залива, само ще ми трябва място за засилване. Предполагам, че централната улица на Теночтан ще ми свърши добра работа. Знаеш ли, общуването със стария пръдльо доста ми липсва? Като се върнем, ще се опитам да се сдобря с него.

— До скоро, Дзог.

— До скоро.

На другия ден Барди приключи с разпределението на квотите на храните, предназначени за племената на Мокатек, установи новите попълнения на гарнизоните и разтури гвардията, установена от Малона, като я замени с включване в нея на предимно свои хора. Участието на негов доверен контингент в местната власт беше извършено, позицията му в Америка бе укрепена. Оставаше да се завърне в Обединеното кралство, където беше възникнал неприятният проблем. И на третия ден, той се качи в колата си и се отправи в обратен път. Дого бе оставен да ръководи васалното кралство, кралят му имаше пълно доверие. Само намеренията му за технологичния напредък на Америка, засега оставаха неосъществени. Но това все някога щеше да стане.

На следващият, след като той напусна Теночтан придружен от Рок и Дасо, той успя да застигна кортежа на Малона. Доста помисли, дали изобщо да говори с нея, но накрая някаква непреодолима сила го застави да излезе от колата и да се отправи към превозното средство, подобно на карета, теглено от коне.

Детронираната кралица изглеждаше като попикано мушкато, а на седалката до нея спеше синът му.

— Дойдох да се сбогувам се теб окончателно — рече Барди.

— Аз те обичах — промълви смутено Малона.

— Аз също. Но както изглежда твоята обич не е била напълно отдадена на мен и не е била достатъчна. По време на моето отсъствие си проявила доста голяма доза егоизъм и себичност. С действията си направо си тормозила верните ми хора, оставени от мен да ти помагат. Сбогом! — изрече той и отправи последен поглед към сина си, за когото вече имаше други бъдещи планове. — Предполагам, че до няколко месеца отново ще трябва да се видим, колкото и да ми е неприятно — каза за довиждане.

Кралят напусна разплаканата ѝ и може би разкайна физиономия, вмъкна се в колата си и я подкара към залива, където го очакваха неговите кораби. По пътя забеляза в небето могъщата фигура на Дзог, която го задминаваше. Явно драконът се беше помотал наоколо в търсене на трета жена, но все пак още можеше да лети. Далече от неговите проблеми Рок и Дасо бяха надули климатика в купето на максимална мощност и си подсвиркваха някаква мелодия от света на Холивуд.

Обратният път до Обединеното кралство отне нови трийсет дни, през това време съобщенията, получавани от радистите не бяха особено обезпокоителни. Атлантите, осъществили инвазия в Тримония се криеха и тяхното точно местонахождение все още не беше установено.

А това обезателно трябваше да се уточни на място.

Посрещането в пристанището на Омала не бе толкова оживено, народът чрез радиостанциите бе научил, че този път няма загуби на човешка сила, а тези от бойците, които бе оставил в Америка нямаха преки ангажименти с роднините си на остров Ере. Хелга, Викто и Мейла го посрещнаха, същото направиха и жената и децата на Рок. Беше пристигнал и бащата на Дасо, от който факт младежът определено изглеждаше щастлив.

След като пристигна в Славна победа и изчака пристигането на контингента от комтуни и пленени атланти, придвижван с коне, каруци и карети, кралят даде незабавно нареждане за проследяването на опасните неканени гости, появили се на остров Ере. След дадените инструкции, с това щяха да се заемат предоставените от приятеля му Мокатек негови сънародници. Барди написа писмо до краля на Тримония Мофадей и го изпрати по генерал Бино, който щеше да бъде придружител и водач на комтуните. В писмото се даваха нареждания за добро настаняване на последните и за пълното му съдействие в тяхната бъдеща разузнавателна дейност. Освен конете, които им предостави, той нареди да бъдат придружени от каруца, натоварена с необходимите хранителни припаси за четири дневния преход до малкото васално кралство. В нея бе поставена и радиостанция,

обслужвана от радист, който замина с превозното средство на конска тяга, седнал до кочияша.

Сведенията, които кралят бе получил от агентите си в Тримония гласяха, че поради възрастта си, Мофадей вече достатъчно е изкукал, но Барди се надяваше, че в главата му все още е останал малко мозък, за да изпълни неговите нареждания.

През следващата седмица шефът на Обединеното кралство се чувстваше достатъчно напрегнат и сигурно за това имаше достатъчно основания. Най-сетне генерал Бино се обади по радиостанцията.

— Ваше Величество, необходими са спешни мерки — изрече на пресекулки той. Атлантите са се барикадирали в Риния, едно от крайбрежните селища на Тримония, зомбирали са голяма част от местното население и са доставили преобразувател за прехвърляне. Явно подготвят нова инвазия и е необходима спешната ви намеса. Очаквам изпращане на военен контингент, за да се справим с тях.

— Разбрано, Бино. Още утре тръгвам нататък. Засега продължавайте да следите действията им. Докато групата на комтуните е заедно с теб, мозъкът ти ще бъде защитен от вредна намеса. Докато не пристигна, гледайте да не ви открият.

Кралят освободи радиста и се зае със спешни нареждания. Извика Дасо, каза му да се приготви за път и се отправи към обора на Дзог.

— Пак ли? — изръмжа чудовището, след като чу неприятната новина. — С тези атланти си навлякохме беля на главата.

— Вината не е наша — каза Барди. — Моля те да ме придружиш в нова военна експедиция.

— Какво да те правя — изрече драконът. — Ще го направя. Не само заради теб, но и заради крехките овчи трупове, които ми предоставяш. Гледай да натовариш поне една каруца от тях. Дори и да се вмиришат по пътя, за мен няма толкова голямо значение. Пак ли трябва да летя?

— Ами... изглежда ще се наложи. Пътищата до Тримония не са толкова в толкова добро състояние и летенето е за предпочитане, понеже платформата трудно ще се придвижи по тях, а това ще отнеме много време.

— Дявол да те вземе! Добре че не съм драконица, която по принцип рядко отказва известно сношение, защото ако бях от женски

пол, с мекият ми характер щях да снасям много яйца. Вземи за всеки случай и самара ми. Може да се наложи отново да летиш заедно с мен.

— Благодаря ти, Дзог! Ти винаги си бил голям приятел.

— Така е. Очаквам деня, в който ще ме оставиш намира. Да си преживям мръвките и никой да не ме закача за нищо. С две думи да се чувствам като блажен дракон и да забравя завинаги негодите от детството си. Каза ли новината на Хелга и на стария пръдльо?

— Не още. Ще го направя веднага.

— Тръгвай тогава!

Барди напусна обора и се отправи към покоите на кралицата. След като я уведоми за предстоящата военна операция, тя се разплака. Той я утеши до колкото можа и побърза да тръгне към кабинета си, за да организира кампанията.

Нямаше представа, че над него в другото измерение благосклонно се мотаеха вече три гургула, които бяха обединили усилията, за да подобряват съдбата му. Освен Кико и Линифер, към тях се бе присъединил и третият, осъществил прехвърлянето на Горо, дори това да се беше случило по грешка. Но по принцип гургилите рядко грешат, защото съобразно техния инстинкт такова качество не е заложено в собствената им природа.

28.

Уведомен по радиостанцията, Рок успя да пристигне почти инкогнито привечер на следващия ден. Военната експедиция тръгна в ранни зори на още по-следващият. Кралят тайно се бе измъкнал от покоите си, за да не разстройва отново Хелга, отпътуването му бе запазено в тайна от Викто и Дорго, естествено със съгласието на Дзог, който сигурно вече ги очакваше в околностите на Риния.

Конният отряд яздеше мълчаливо, лицата на всички участници бяха напрегнати. Дасо придружаваше Барди и Рок, а след тяхната тройка яздеха комтуните на Мокатек. Следваха ги няколко от командосите на Рок, които бяха въоръжени с автоматично оръжие, базуки и гранати, придружени от десантниците, обучени още в другата Америка. Следваше ги отряд от добре въоръжени бойци, предвождани от генерал Заган. Военната колона завършваше с голяма каруца, теглена от два едри коня. Радистът бе седнал до кочияша ѝ, а отзад, между чувалите с хранителни припаси бе скътана и радиостанцията му.

— Как смяташ да постъпим? — попита по едно време Рок. — Ще предприемем ли масирана атака, за да ги унищожим преди да са се опомнили?

— Не — отвърна Барди. — Можем да повредим преобразувателя за прехвърляне, който са домъкнали, а той е изключително полезен и целен уред. Спомняш ли си, че след като пристигнахме от света на Холивуд, залпа от базуките направо унищожих неговия аналог? При всички случаи трябва да го придобием цял и невредим.

— Не ми е ясно как може да стане. При всички случаи, ако ни забележат, атлантите ще започнат психотронна атака.

— Точно това трябва да избегнем. Ще трябва да приложим диверсионна тактика. Да пленим обслужващите преобразователя и да избием останалите преди да са се усетили. Така, както направихме на два пъти в нашата Америка. Но Дасо заедно с комтуните ще трябва да държат блокирано съзнанието на бъдещите пленници, защото се

предполага, че тези типове могат да бъдат много опасни. Впрочем остават ни около три дена път, имаме време да мислим какъв метод на действие да изберем.

— Какво искат тези копелета? — промърмори Рок. — За какво отново са се домъкнали?

— Сигурно за да си отмъстят — заключи кралят. — Не виждам друга причина.

След още няколко часа път, военното формирование се разположи на бивак.

— Дасо — каза кралят. — Този път аз, ти и Рок ще се възползваме от уменията ти, защото не се доверявам на майсторството на импровизираните готвачи измежду бойците. Вземи паници и чинии, съсредоточи се добре и приложи магьосническите си познания, за да приготвиш най-вкусната възможна храна през живота си.

Видимо доволен, младежът се запъти към каруцата, за да вземе посочените съдове. После се върна, разстла покривка върху тревата, подреди ги върху нея, заедно с донесените прибори за ядене, съсредоточи се и по време на този процес от устата му излязоха само няколко непонятни слова. В чиниите мигновено се появиха печени заешки бутчета потопени във винен сос, а в паниците възникнаха салати и приятно миришещи супи. Около тях възникнаха топли питки вкусен хляб.

— Браво, Дасо! Велик си! — похвали го Барди. Какво гледаме? Да сядаме да се нахраним. После ще легнем да спим в спалните чували.

В ранната сутрин на следващия ден кралят, часовоят и генерал Заган събудиха спящите и не след дълго военната наказателна експедиция продължи пътя си. През предишната вечер не бяха забелязани гарвани, бухали или други наблюдатели. Явно организацията на атлантите този път не бе съвсем на ниво.

Пътят им минаваше през пресечена местност, рядката гора се редуваше с обширни поляни. Участниците във бойната акция внимаваха да не говорят на висок глас и всеки боец беше нащрек. Пътеката по която се движеха нямаше нищо общо с гладките пътища на Сандирия, изградени от покойният крал Диотемий. Барди си

помисли, че може би е време да приключи със съществуването на малкото васално кралство и да го включи като неотменима част от Обединеното, после да се заеме с изграждането на нова инфраструктура, която да улесни комуникацията между Славна победа и градовете на Тримония. И без това крал Мофадей не бе годен за нищо и не беше полезен за развитието на остров Ере. Може би сега бе моментът да го детронира и да го превърне в кротък пенсионер. Той сподели мислите си с Рок.

— Правилно разсъждаваш — рече грамадният му приятел. — Досега се чудех как търпиш този изкуфял старец, който на съветите в двореца ти нито веднъж не е възразил, за да се противопостави на някого или да даде някакво разумно предложение. Като приключим с атлантите, ще го детронираме. Защо го търпя толкова дълго време?

— Поради морално етични съображения. Знаеш, че той сам присъедини кралството си към моето.

— Така беше, но времената се менят. Остави Малона за кралица, но после я детронира, защото тя започна да действа както й скимне, поради простата причина, че се намираш далеч от нея. В сегашния случай, този кротък олигофрен се явява напълно безполезен. Доколкото знам, той не притежава и наследници.

Барди усети, че лицето му отново почервява и започва да пари. Споменът за Малона бе болезнен и не му даваше спокойствие. Отново се чувстваше гузен, но този път поради новото решение, взето спрямо нея. Беше се съобразил със съветите на Горо, защото бяха логични и бе длъжен да ги изпълни в името на Обединеното кралство. Как ли щеше да се държи с нея при следващата им неминуема среща?

Кралят продължи да язди умълчан, последните му мисли бяха твърде лични, за да ги сподели с Рок Свенсон. Пътят се бе стеснил и не позволяваше придвижването на повече от два коня редом, така че военната експедиция се проточи в дълга колона. Към привечер бойците излязоха от поредната горичка и навлязоха в обширен равен терен, окупиран от ниви с ечемик, пшеница и царевица. Не след дълго стигнаха до първото селище, разположено на територията на Тримония. Къщите му изглеждаха доста бедни и неугледни, но хората, които ги посрещнаха носеха прилични дрехи, бяха весели и по всичко личеше, че са добре нахранени.

— Тук ли ще нощуваме? — попита Рок.

— Изобщо няма да ноцуваме. — Ще се нахраним, ще починем няколко часа и отново ще потеглим към Риния. Небето е ясно, тази нощ има пълна луна и пътят ще се забелязва добре. Няма нищо по-добро от нощната изненада. За наше щастие, атлантите също спят.

— Както винаги, имаш право — отвърна приятелят му. — Бойците ще бъдат уморени, но нощната изненада ще компенсират умората им. Надявам се да пристигнем там преди пукването на зората. Първата ни задача ще бъде да атакуваме сградата, в която се намира преобразователят за прехвърляне. Ако не успеем да го осъществим, съществува опасността да ни прехвърлят кой-знае къде. Спомняш ли си как ни отпратиха във фалшивия Холивуд? Само че трябва много бързо да я открием, а през нощта това не е лесно.

— Дасо и комтуните за какво са? Още сега ще му наредя да изпрати наш наблюдател. Преди да се стъмни, той ще се върне да докладва. Този път няма да е гарван, нито бухал, а най-обикновен гълъб или чайка, за да не прави впечатление. По-добре да е чайка, крайбрежието е пълно с тези птици.

— Браво Барди, ти си гениален. Дасо, ела насам!

След като му се обясни какво трябва да направи, момчето се напъна и след минута в ясното небе на Тримония се появи овеществена мисъл форма, която политна като белоснежна птица. Поради малките размери на кралството, тя щеше да долети до Риния за по-малко от два часа.

Военното формирование се разположи на площада на селището, а кметът му, развълнуван от посещението на краля на Обединеното кралство, нареди спешното приготвяне на вечеря. Този път Барди и Рок не се възползваха от услугите на Дасо, защото над триножниците над запалените огньовете бързо се завъртяха набързо заклани, одрани и набучени на шиш агнета и прасета. Докато бойците сковаваха груби маси от предоставените им дъски, чукове и пирони, наоколо се разнесе приятната миризма на печено месо. След това върху тях се появиха съдове пълни с нарязани зеленчуци и плодове, донесени от по-младите и чевръсти жени от селището. Някои от местните красавици започнаха да флиртуват с бойците, като им хвърляха опасни погледи, по-смелите войни им отвърщаха със същото, после се стигна до размяна на шеги, запознанства и тънки намеци, а тези действия бяха приятни и за двете страни. Не можеше да се отрече, местните жени бяха доста хубавички.

— Сигурно тукашните мъже са големи мухльовци — отбеляза генерал Заган, докато си отрязваше голямо парче месо от печеното прасе, току-що сервирано пред него.

— Или не достигат — каза Рок, който извършваше същото действие.

— И в двата случая тези действия ми развалят дисциплината — намръщено отбеляза генералът. — Намаляват степента на бойния дух.

— Успокой се — намеси се кралят. — Нощния поход ще го възвърне. Храни се спокойно и внимавай да не се задавиш, докато говориш.

След приключване на вечерята, бойците полегнаха за около час върху спалните си чували, а генералът разгони красавиците, като им обясни, че след няколко дена бойците ще се върнат, но сега имат нужда от почивка преди нощния поход. Никой в селището така и не разбра крайната му цел. Кралят бе предупредил всички войни да си държат устата затворени.

Когато последните слънчеви лъчи се скриха зад хоризонта, военната колона потегли на път. След като луната изгря, птицата наблюдател отново се появи и започна да кръжи над главата на Дасо.

— Какво ти докладва? — попита кралят, след като конят на младежа се изравни с неговия.

— Изпълнила е задачата. Открила е местонахождението на преобразувателя за прехвърляне. Обслужват го няколко атланта, които изглежда живеят в помещението на втория етаж на къщата, където са го домъкнали. На същото място са се настанили и останалите атланти, не много на брой. Постройката се намира в близост до местното пристанище.

— Как ще я открием?

— Чайката наблюдател ще ни води. Ще кръжи над нас и поради белия си цвят лесно ще се забелязва в нощното небе. Когато пристигнем в Риния, ще кацне на покрива на въпросната сграда.

— Браво, Дасо! Отлично се справи с поръчението.

Колоната продължи пътя си, нощната тишина се нарушаваше единствено от лекото потропване на копитата на конете и нощните песни на щурците. През следващите няколко часа преминаха през четири селища, чиито жители спяха. От време на време някое куче пролайваше от нечий двор и после замлъкваше. Към полунощ

военното формирование стигна до столицата на Тримония, заобиколи я по околен път и се насочи към пряката си цел. Барди не премина през Кагара, защото не желаше крал Мофадей да бъде информиран за военния поход по съвсем понятни съображения. Когато стигнаха до Риния, луната се скриваше зад хоризонта, а до изгрева на слънцето оставаше около час. Кралят извади фенерчето си, освети картата на селището, скицирана от разузнавача му генерал Бино с помощта на един местен, все още не зомбиран местен жител и насочи военната колона по главната улица на селището, която водеше към пристанището. Бойците се прегрупираха в редове по петима. Десантната група, заедно с комтуните и Заган, премина в челната част на военното формирование. Скоро чайката наблюдател, вече слабо забележима под светлината на звездите, кацна на покрива на внушителна на вид постройка, която се намираше в близост до кея на пристанището. От един от отворените прозорци на вторият ѝ етаж надничаше стъкленото око на познатата на Барди и Рок злокобна тръба. Те слязоха от конете и дадоха знак на бойците от десантната група, комтуните, Дасо и Заган да направят същото. След това стиснали оръжия, с котешки стъпки тръгнаха към входната врата на сградата, която за голяма изненада се оказа открехната. Уверени в своето превъзходство, атлантите не си бяха направили труда да я затворят и заключат. Съгласно предварителните инструкции, останалите бойци трябваше да се разположат на широката улица, за да предотвратят евентуални външни изненади.

Запалили електрическите си фенерчета, донесени от Холивуд, Барди, Рок, Заган и Дасо поведоха диверсионната група във вътрешността на масивната постройка. След това със същата тиха стъпка изкачиха стълбата до втория етаж, стигнаха до вратата на помещението с преобразувателя за прехвърляне и нахлуха в него. Битката, която се разигра във вътрешността му приличаше по-скоро на част от комедия. Докато петимата атланти мигаха срещу светлините насочени срещу лицата им и триеха сънено ококорените си очи, в следващите мигове те се оказаха със здраво завързани ръце и крака и с натикани в устата им кърпи. Рок чевръсто смъкна портативните преобразуватели от краката им, а Дасо прибра пирамидките, поставени върху масичка в дъното на помещението и ги натика в торбата, окачена на кръста му.

— Отивайте по останалите стаи — нареди кралят шепнешком. — Разделете се на групи. Ако откриете други атланти, докато Дасо и комтуните блокират съзнанията им, десантниците да стрелят на месо. Тези тук са най-важните, останалите не ме интересуват.

Скоро във вътрешността на голямата къща се разнесоха изстрели. Не мина много време и Заган се завърна при краля си.

— Задачата е приключена, Ваше Величество. Изклахме като прасета всичките гадове — докладва той.

В интерес на истината, Заган беше взаимствал тази фраза от Ламон, но в случая това нямаше съществено значение.

— Колко бяха на брой — попита Барди.

— Не повече от десетина. Видяхме им сметката.

— Отлично. Сега изгаси фенерчето си, за да не хабиш батериите, от които не донесохме големи запаси. Виж, навън започна да се развиделява. Кажи на Дасо и комтуните да отидат при бойците и да имат готовност да деблокират съзнанието на местните жители. От тяхна страна е възможно да се появят неприятности, не забравяй, че са зомбирани. А аз ще остана да пазя пленниците. Рок също може да дойде при мен в това помещение, за да ми прави компания.

Опасенията на краля се оправдаха. Докато приятелят му влизаше при него, навън се раздадоха викове и крясъци. Кралят се надвеси над отворения прозорец и една стрела свирна незабавно край ухото му. Зомбираните жители на селището се бяха събудили, бяха излезли извън къщите си и сега размахваха лъкове и хладно оръжие, като се опитваха да убият когото могат от контингента на нашествениците. Едно от временно лишени от мозък същества беше вторачило безсмисления си поглед в него и сега поставяше на тетивата на лъка си нова стрела. В този момент Дасо и комтуните се втурнаха навън и незабавно замръзнаха със съсредоточени лица.

Последвалото бе вече познато. След десетина секунди местните жители захвърлиха лъковете и ножовете в ръцете си, после опулено се вторачиха един в друг. Малката психотронна война отново беше спечелена, а кралят се почувства извънредно доволен.

— Хей, Заган! — провикна се той от прозореца. — Нареди на бойците да дойдат при мен за да завлекат пленените изроди и преобразувателя до каруцата. Тук нямаме повече работа, да се махаме от това гнило място. Къде е Дзог?

Намериха дракона в околностите на града. Беше заспал в непробуден сън и от устата му излизаха леки пламъчета. Барди го събуди по обичайния начин, като подпали огън под опашката му.

— Какво искаш? — изрева Дзог, след като го позна, а преди това за малко не го размаза като хлебарка.

— За какво те изпратих тук? — взмути се кралят. — Нали трябваше да ми помагаш? А ти си се плъснал на хубавата трева и хъркаш като заклан.

— Извинявай, но полетът беше доста уморителен за мен. Легнах малко да си почина и изглежда съм заспал за дълго. Сега какво искаш да направя за теб?

— Нищо. Сражението приключи. Можеш да се върнеш в обора си в Славна победа.

— Пак ли? Отново същото. Веднъж ме разкара напразно до Америка, сега до това тъпо селище. Няма ли да престанеш? Разбери, вече съм стар дракон. Какво стана с грозните изроди?

— Докато хъркаше, пленихме част от тях, останалите ги ликвидирахме.

— Много добра новина. Не напразно сънувах градински лехи, засети с множество карамфили. Докато бях в Холивуд, към големия екран на обора си имах интернетно обслужване. И с помощта на прислужника, всеки божи ден се консултирах с тълковника на сънища, нали знаеш, че драконите по природа са много любопитни? Според тази добра електронна услуга, цветовете на тези нежни растения са символ на победа.

— Да, но днес изобщо не ми беше от полза.

— Щях да ти бъда, ако се бе наложило. Но ти си се справил сам, за което те поздравявам.

— Тръгвай обратно към Славна победа — отреза го Барди. — Ти просто си станал един много мързелив дракон.

След като си починаха, бойците отново потеглиха по обратния път. Всички бяха доволни. Никой не беше загинал, само един от тях беше леко ранен. Кралят нареди на радиста незабавно да съобщи в Славна победа за добрия изход от важното сражение.

— Имаме нужда от почивка — отбеляза Рок по пътя.

— Знам — отвърна Барди. — Ще погостуваме на Мофадей в столицата му, която снощи заобиколихме. А на тръгване оттам ще го детронираме.

Приятелят му не отвърна, а само леко се ухили. Крал Мофадей не поддържаше редовна войска, в двореца му се намираше само кралска гвардия, така че въпросът с детронирането му не представляваше никаква трудност.

След около пет часа езда, военната колона пристигна в град Кигара и се насочи към двореца му. Докато преминаваха през улиците на града, всички отбелязаха, че по тях цари странно спокойствие. От време на време се мяркаше някой гражданин, но можеше да се каже, че околната обстановка по-скоро е безлюдна. Когато стигнаха до резиденцията на васалния крал, Барди и Рок бяха посрещнати от местния сенешал, дебел като всички други сенешали обслужващи замъците в Обединеното кралство. Той направи дълбок поклон, защото изострените му сетива веднага отгатнаха пристигането на върховния владетел. Тлъстата му физиономия излъчваше престорено тъжно изражение.

— Какво става в този град? — попита владетелят на остров Ере.
— Защо улиците са пусти?

— Лошо, много лошо, Ваше Величество — отвърна сенешалът.

— Какво му е лошото?

— Снощи нашият скъп закрилник, крал Мофадей, почина. Обявен е всеобщ траур.

— Ха! — зина от изненада Барди. — Затова ли той не ме посрещна?

— Да, Ваше Величество. Утре ще изгорим тялото му на клада, според обичая в страната ни. Кой ще го замести на трона?

— Никой. Мофадей няма наследници.

— Няма ли да изберете някой местен благородник?

— Не — отрязва кралят. На този остров не са нужни много крале. Един е достатъчен.

— Искате да кажете, че... — промънка дебелака.

— Точно така, глупако. Не си от най-съобразителните. Сега настани двама ни в двореца, а бойците ми, където намериш за добре. Осигури им добро ядене и пиене, после повикай местните благородници в тронната зала, за да се запознаят с мен. Все пак трябва

да знаят кой ще ги управлява пряко. Ще трябва да изберат и свой пълномощник, който да свежда до тях заповедите ми за изпълнение. По-нататък ще му пратя радиостанция и радист, този с мен има семейство и не е подходящ, освен това може да ми дотрябва по пътя.

— Радио... и какво? — изрече сенешалът вече задаван въпрос.

— Води ни в двореца и изпълнявай останалите нареждания. Дасо, Заган, и вие елате с нас.

Дебелият мъж припряно отвори парадния вход и ги поведе по вътрешните стълби. Не след дълго всеки от тях бе настанен в отделна стая, естествено за Барди бе отредена най-разкошната. В кралската спалня се намираще трупът на Мофадей, в момента тя не беше особено подходяща за настаняване.

Почивката е хубаво нещо, от нея не можаха да се възползват само часовете и охраната на пленените атланти. Служебно ангажираните бойци очакваха с нетърпение да бъдат сменени. Късно през същата вечер последва богата вечеря.

На следващият ден Барди присъства на кремацията на Мофадей, след това събра на съвет местните благородници, които доста бързо признаха приоритета му на суверенен глава на острова. След избирането на техен представител за контакт с него, местната военна кампания приключи. В последствие неговото военно формирование се отправи натам, откъдето бе тръгнало. Да се завърнеш обратно в родния си град без претърпени загуби беше чудесно. Привечер на същия ден, бойците отново отседнаха в бившето гранично селище и кметът му отново ги нагости с вкусно печено месо. Тъй като този път останаха да нощуват там, част от бойците изчезнаха нанякъде със съответната част от местните красавици, а кралят и Заган се направиха, че не са забелязали това нарушение на бойната дисциплина. На сутринта военната колона потегли отново и след два дена път без особени перипетии се завърна в столицата Славна победа.

Първият посрещач на бойците се оказа Дзог. Той се беше излегал на площада пред кралския дворец и примижал, блажено се жумеше под късните лъчи на следобедното слънце. Тропотът на конските копита го накара да се изправи. Конете не се подплашиха, защото бяха свикнали с неговото присъствие.

— Добре дошъл, император Барди! — изригна устата му леко подигравателно пламъче.

— Нали бях крал? — ухили се поздравеният.

— Беше, не вече не си. Човек разполагащ с владения в два континента не се нарича крал, а император. Царуваш на два острова — Брита и Ере, завладя и Америка. Ако ти не си император, да не би да съм аз? Жалко, че в Мохика не успяхме да кръстим някой гигантски планински връх на твое име.

— Вместо да ме поднасяш, отивай в обора си да преживяш овчи трупове и да дебелееш.

— Добре, че ме подсети. Преди малко точно за това си мислех, но вече започнах да забравям. Сигурно ме гони склерозата. Освен това имам чувството, че съм болен от тежка форма на хроничен мързел — отбеляза Дзог и се затътри към собственото си жилище. — Това летене ми взема здравето — промърмори по пътя.

Кралица Хелга излезе от парадния вход на двореца и се затича да прегърне съпруга си. Впрочем по определението на Дзог, тя можеше да се счита за императрица.

— Радвам се да те видя здрав и невредим, скъпи! — изрече усмихната, след като престана с прегръдките.

— И аз също — каза Барди. — Искам да те помоля за нещо. Намери сенешала Горголан и му нареди да подготви тронната зала за голям пир. Аз ще отида до обора на Дзог, за да видя дали мога да изпрося от него някоя друга бутилка уиски от неприкосновените му запаси, след това ще прегледам преписките в кабинета си. Ще се срещнем отново на пиршеството. — Заган! — обърна се той към генерала си. — Вземи няколко бойци и много внимателно пренеси преобразувателя за прехвърляне в трезора на двореца. А тези петимата ги постави под строга охрана — посочи той атлантите. — Ще ми докладваш къде си ги настанил. Уведоми бойците и комтуните, че тази вечер ги чака голямо пиене и ядене. Ще отпразнуваме поредната победа. Рок, Дасо, надявам се, че няма да липсват.

— Тъй вярно, шефе — ухили се иронично грамадният мъж и тръгна към парадния вход. Дасо го последва и едва не се сблъска с Горо, който тъкмо излизаше оттам.

— Здравей, учителю! — каза младежът.

— Здравсти Дасо. Как мина всичко, беше ли полезен с магиите?

— Разбира се. Дори бях *много* полезен.

— Радвам се да го чуя. — Барди, както виждам тръгнал си към кочината на дебелото говедо.

— Така е. Довечера имам специален разговор с теб. Поканен си на пиршеството — отвърна кралят император през рамо. — После да не кажеш, че съм те забравил. Ако искаш, тръгвай с мен, за да те сдобря окончателно с дракона.

— И това ще стане, когато му дойде времето — профуча старият магьосник и тръгна натам, откъдето се бе появил.

Поради глъчта, която се разнасяше от дворцовите музиканти и разговорите на хората в залата, всеки от присъстващите бе принуден да говори в ухото на съседа си, за да бъде чул. Виното се изливаше от делви в пръстени гърнета и паници, капеше по брадите на пируващите и донасяше веселие. Големите свински и овнешки бутове постепенно смаляваха обема си, който се прехвърляше в ненаситните коремни огладнелите бойци. Всеки разправяше бойни и любовни приключения и се хвалеше колкото може със собствените си измислени победи. Барди седеше до Хелга начело на една от двете дълги маси, непосредствено до тях се бе настанил Рок. Милостивото сърце на Дзог им бе отпуснало две бутилки уиски от неприкосновените му запаси и двамата приятели вече се намираха в извънредно добро настроение.

Гургилите Кико и Линифер, заедно с новоприсъединилия се към тях техен събрат пърхаха радостно под тавана на залата, в тяхното собствено измерение разтегнатите им в усмивки беззъби уста показваха, че са извънредно доволни от развитието на събитията.

— За какво искаше да приказваш с мен? — попита Горо, който по едно време се появи и се доближи до краля император.

— Вземи си стол и седни между мен и Рок. Ще ти кажа.

— Много е шумно — намръщи се възрастния магьосник. — Ще трябва да викаме, за да проведем разговор.

— Няма значение. На пиршествата винаги е така.

— Казвай сега — провикна се Горо, след като се върна със стол и седна до него.

Барди му разказа накратко събитията от последната седмица.

— Тези изроди са в състояние да продължат да се мъкнат при нас и да ни създават неприятности. Какво ще ме посъветваш? — запита той Горо.

— Съветът е само един, но ще го изпълниш само ако ти стиска.

— Какъв е?

— Ами да им отидеш на гости. Нали разполагаш с преобразувател за прехвърляне? Някой от пленените атланти несъмнено е главен килог, Рилон също може да ти помогне в бъдещите ти действия. Говорих с него, той е на твоя страна. За по-сигурно накарай Дасо да зомбира пленниците, за да ти се подчиняват безпрекословно. Атлантида също може да бъде завладяна, макар че се намира в друг свят. Ако това стане, кривокраките изродчета с ококорени очи няма да ти досаждат повече.

— Знаеш ли? Тази идея не е от най-лошите. След като я реализираме, ще се върнем, за да цивилизоваме Америка — ухили се Рок.

— Пак ли ще трябва да се тревожа за теб? — намеси се Хелга и очите ѝ се навлажниха. — Знаеш ли колко безсънни ноци съм имала, докато беше в Америка?

— Не се безпокой, скъпа. Такъв като мен рядко се губи.

— Обещай ми, че ще помислиш много дали да предприемеш такава голяма авантюра.

— Обещавам — каза крал император Барди I и в очите му се появи познатият на околните стоманен блясък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.